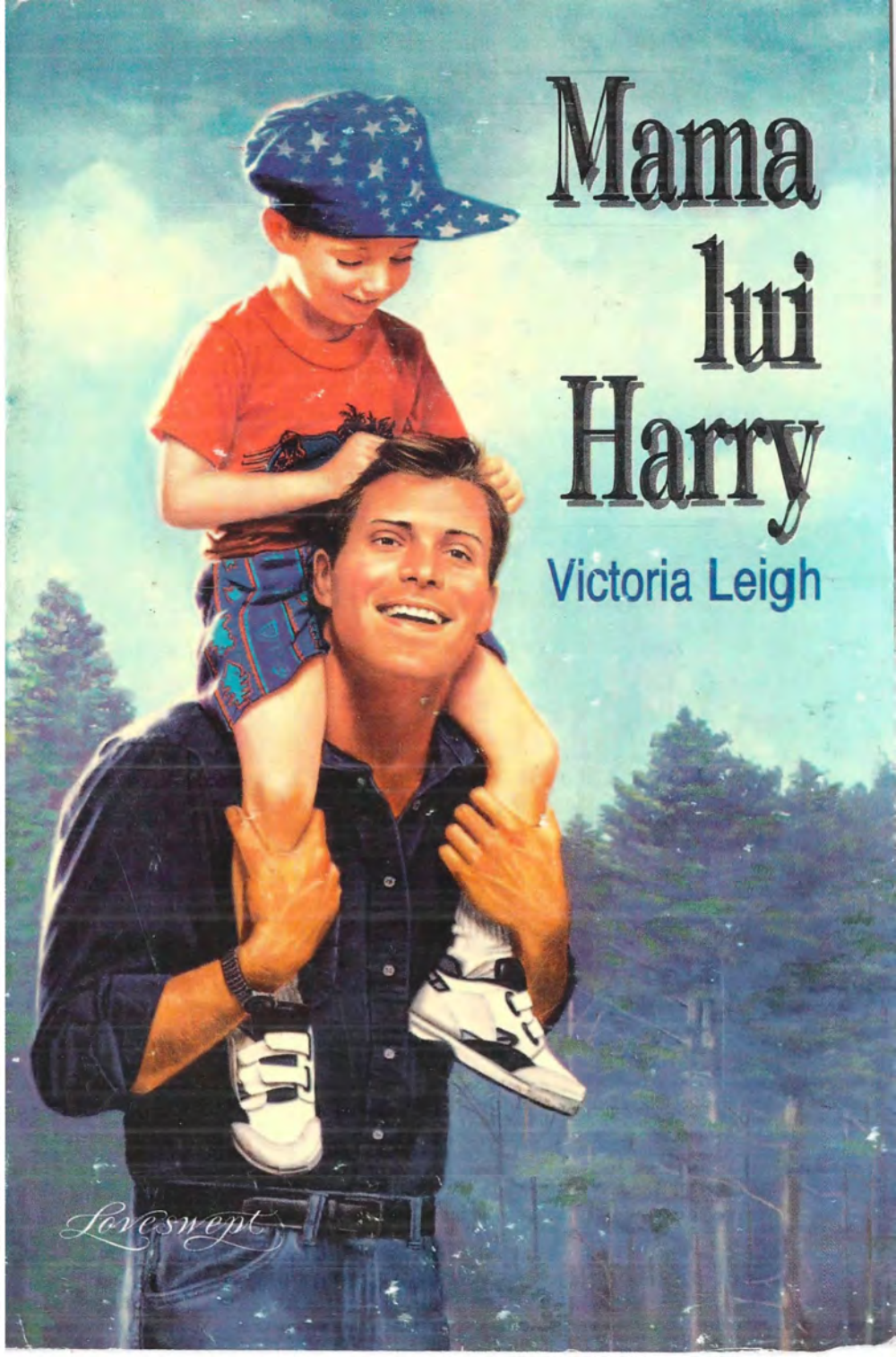
Mama lui Harry
Victoria Leigh
Loveswept

Loveswept

Victoria Leigh

Mama lui Harry

Traducere de Iulia Ivanciuc

Editura MIRON

EDITURA MIRONIV

București - 1994

Raising Harry
by Victoria Leigh

© copyright 1993 by
Victoria Leigh Erbschloe

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

© LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in
cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura MIRON

ISBN 973-95056-8-5

Capitolul Unu

– Lansează-mă, Scotty.

– Pierdem energie, căpitane. Nu cred că mai avem destulă pentru transportator.

– Fă tot posibilul. Kirk; încheiat.

Fărașul de grădină alunecă printre degetele lui Sharron și căzu pe cerceluși, lîngă genunchii ei. Nu putea fi decît o singură explicație cu privire la vocile pe care le auzea, undeva, între crini și alyssum. Descoperise o nouă dimensiune spațială.

Nu reușea să-și amintească dacă ultima oară găsise și altceva, în afară de flori sau buruieni,

în grădină.

Cu privirea fixată la zidul de trei picioare, care despărțea proprietatea ei de cea vecină, și cu respirația oprită, Sharron aștepta.

– Către lilomobil, Robin.

– Dar cu Joker cum rămîne, homolilule?

Sharron clipi și își trecu degetele prin părul blond, lung și ondulat, înainte de a-și aminti că erau pline de frunze putrede și de pămînt. Se scutură de dezgust și atenția îi zbură pe moment. „Ce chestie!" își spuse ea. Tocmai își spălase părul, cu o oră înainte, și îl lăsase să se usuce în soarele blînd de după-amiază. Acum trebuia s-o ia de la capăt. Vocile de dincolo de zid, însă, nu-i dădeau voie să-și descătușeze furia.

– Ne vom lua revanșa altă dată, Robin. Deocamdată, orașul Gotham are nevoie de noi.

Recunoștea vocile, dar nu și accentul. Un singur lucru era cert: nici căpitanul Kirk de la misiunea Starship, nici Cruciatul, nu se aflau de cealaltă parte a zidului, cu tot schimbul dimensional. Păși cu grijă printre mănunchiurile de flori. Era timpul să stea față în față cu posesorii vocilor.

– Trei... doi... unu... și uite că ne-am desprins

de sol.

Scoase un urlet şi sări în lături, cînd pe lîngă urechea ei stîngă trecu ceva în mare viteză, vîjîind. Ateriză pe petunii şi, uluită, urmări proiectilul, care se îngropă într-un ciorchine de begonii. Îşi făcu socoteala că era mult mai cuminte să stea deoparte, dar curiozitatea învinse.

Porni în cercetare. Se opri cît să recupereze obiectul acela dintre begonii – o rachetă în miniatură, cu bot negru şi aripi argintii, avînd pe fuselaj marcajul NASA, apoi îşi reluă înaintarea. Trecu tiptil peste ultimele cîteva picioare de pămînt proaspăt săpat, şi se sprijini de zidul scund: doi ochi verzi-albăstrui se uitau, de acolo, de jos, drept în ochii ei. Ochi de copil, remarcă ea, observînd şuviţa blondă care ieşea de sub cascheta de baseball, San Francisco Giants, şi apoi corpul mititel. Tricoul roz, asortat cu pantalonii galben-fosforescent care îi ajungeau pînă la genunchi, şi teneşii verzi, înalţi, marca Day-Glo, îi puseră vederea la grea încercare. Clipi de două ori ca să gonească închipuirea. Probabil că strălucea pe întuneric. „O fi copil?" se întrebă ea, arcuindu-şi buzele într-un zîmbet uşor. Nu prea se pricepea la copii. Zîmbetul îi pieri cu totul cînd îşi aminti de rachetă.

– Să fiți mai atenți cu jucăriile, spuse Sharron, trecînd cu privirea peste copil, în căutarea unui complice.

Nimeni. Era limpede că acționa singur. Dar de unde venise? Oricum, nu din casa de pe pămîntul vecin. Aceea era a familiei Anderson, un cuplu de pensionari, ai căror copii erau toți mari și se aflau departe de casă. Mai mult, Andersonii erau în vacanță, în perioada aceea.

În tot cazul, era violare de proprietate. Sharron se pomeni fixîndu-l din nou pe băiețel, care se uita și el la ea în același mod.

– Aproape că m-ai lovit cu drăcia aia!

– Ia'tă-mă.

Întinse buza de jos, în semn de căință.

Ia'tă-mă? De la un copil care putea să susțină de unul singur ambele părți ale unui dialog? Sharron clătină din cap, încercînd să se adune. Se întrebă peste ce dimensiune mai dăduse acum. Se așeză pe zid, cu brațele încolăcite peste genunchii ridicați, fără să lase nici o clipă racheta din mînă.

– Cîți ani ai?

Se simțea stînjenită că întrebase, vădindu-și astfel ignoranța în materie de copii și nu numai. Din cauza unei copilării petrecute exclusiv în

fața pianului, urmată de opt ani în atmosfera rarefiată a turneelor de concerte, estimarea ei putea să aibă o aproximație de vreo trei ani. Un copil de șase ani, după socoteala ei, poate să găsească drumul înapoi acasă. „Repede, Sharron, să te poți întoarce la grădinărit, sau să intri în casă, să te speli din nou pe cap."

– Trei ani și jumătate.

Băiatul ridică trei degete grăsuțe, apoi patru, și, imediat după aceea pe față i se așternu o expresie de mirare, pe cînd încerca să execute ceva între trei și patru. Sharron se întreba cum va rezolva dilema, cînd el îi întoarse întrebarea:

– Tu cîți ani ai?

– Douăzeci și nouă, îi răspunse ea fără să stea pe gînduri, după care îi aruncă o căutătură neîncrezătoare și, în final, se încruntă. „Obrăznicătură", îl mustră în gînd, abia abținîndu-și un chicot. Continua să-l privească pe sub sprîncene, pînă cînd băgă de seamă că puștiul zîmbea, semn că nu era cîtuși de puțin intimidat, așa că oftă și se lăsă păgubaș.

– Trei ani, reflectă ea cu voce tare, întrebîndu-se ce trebuia să facă în continuare.

„De-abia a învățat să umble." Așteptările ei de a găsi o soluție rapidă se dovediră înșelătoare.

– Trei ani şi jumătate.

Zîmbi destins.

– Tu ai copii?

Sharron clătină din cap absentă, gîndindu-se ce să facă cu copilul.

– De ce nu?

– De ce nu ce? îl întrebă ea.

– De ce, nu ai copii?

– Pentru că, nu vreau.

Vorbele îi zburaseră, înainte de a-şi da seama cît de aspru sunau. „Şi ce dacă", îşi spuse ea. „La urma urmei, nu e treaba lui."

Numai că el nu era de aceeaşi părere.

– Nu-ţi plac copiii?

Se uită la el un timp, năucită de insistenţa lui. „Oare toţi copiii or fi aşa de impertinenţi?" se întrebă ea. Totuşi, se simţi datoare să răspundă.

– Nu că nu-mi plac, dar pur şi simplu n-am avut de-a face cu copii. M-am mulţumit să trăiesc fără...

Cuvintele îi rămaseră în gît cînd îşi dădu seama că încerca să justifice o atitudine foarte intimă, faţă de o persoană cu desăvîrşire străină. Un străin în vîrstă de trei ani şi jumătate.

Se încruntă din nou.

– Unde locuieşti?

Nu se prea aştepta să capete un răspuns, dar, spre surpriza ei, băiatul se ridică în picioare şi arătă cu degetul. Sharron urmări cu privirea direcţia degetului, dar nu văzu decît nişte ziduri de piatră, structurate, ca într-un labirint, printre casele din corpul în care se afla şi casa ei. După vreo douăzeci de metri, dispăreau chiar şi zidurile, printre copaci şi tufe.

– Cît de departe? întrebă ea, din nou, fără prea mari speranţe.

Ridică din umeri şi lăsă mîna în jos, oferindu-i încă un zîmbet, care lăsa vederii o pauză în rîndul de sus al dinţilor.

– Sînt în emisiune.

– Vrei să spui în misiune, da?

Îi zîmbi şi ea, încîntată că înţelesese.

Băiatul întoarse capul de mai multe ori în stînga şi-n dreapta, cuprins de entuziasm.

– Zidul ăla e lung tare.

„Cred şi eu." Ştia cu certitudine că avea vreo cîteva sute de metri. Îşi învinse tentaţia de a-l trimite acasă exact cum venise, scoase un oftat şi se hotărî:

– Cred că va trebui să aflăm al cui eşti, ce zici?

– Cred că da.

Ridică brațele ca și cum ar fi vrut să-i arate că e dornic să meargă oriunde vrea ea să-l ducă. O încercă o strîngere de inimă. Apoi mînia. Îi era străină pe de-a-ntregul. Nu avea voie să se încreadă în ea, cu atît mai puțin să meargă cu ea, aiurea. Ar fi fost normal să țipe și să fugă, nu să i se cațăre în brațe.

Pe chestia asta, avea o urecheală zdravănă de la părinți, cînd îi va întîlni din nou.

Azvîrli racheta puștiului înapoi pe peluză și îl ridică. I se așeză în brațe, de parcă făcuseră acest lucru de mii de ori. Își curbă corpul după linia șoldului ei și își împreună mîinile pufoase în jurul gîtului ei, încolăcindu-i părul cu degetele. Își stăpîni emoția și îl înconjura și ea cu brațele cînd se ghemui lipit de umărul ei.

I se păru că și-a șters nasul de cămașa ei. Deși era revoltată din pricina acestui gînd, nu cedă impulsului de a-l lăsa jos.

Dacă l-ar fi lăsat să meargă singur, era mai mult ca sigur că ar fi distrus grădina. Pe lîngă asta, chiar dacă nu vedea pe unde pune piciorul, din cauză că îl avea pe el în brațe, grămăjoara încolăcită de gîtul ei era caldă. Își sfîrși periplul pînă la peluză, după ce strivi irecuperabil trei petunii și două flori albe de alyssum.

Se strîmbă, apoi îşi reaminti că vara e abia la început. Plantele care vor creşte în loc se vor dezvolta cu o lună mai tîrziu.

Pe cînd parcurgea întinderea de un verde crud a grîului de Kentucky, pantofii îi deveneau tot mai grei, din pricina noroiului care rămînea agăţat de ei. Îi trecu din nou prin minte să-l lase pe băiat jos, dar din nou se răzgîndi. Cu picioruşele astea, i-ar fi luat de două ori mai mult timp să ajungă la destinaţie, ori cu cît îl băga mai repede în casă, cu atît descoperea mai repede al cui era.

Îşi trecu ca din greşeală obrazul peste marginea caschetei lui.

Uşile cu canaturi de sticlă, care dădeau în sufragerie, erau deschise. Îşi azvîrli pantofii înainte de a trece pragul. Camera era scăldată în lumina soarelui. Sharron îşi plimbă privirea de la un capăt la altul al ei: canapeaua de pluş cu desene tropicale şi fotoliile asortate, măsuţa de cafea din sticlă şi alamă, combina instalată de curînd, biroul de mahon şi scaunul tapiţat cu mătase şi, cel mai important, pianul de concert, care stătea în toată splendoarea lui pe un covor vechi persan.

Camera nu fusese amenajată pentru a fi lo-

cuită de un copil, gîndi Sharron cu un dram de neliniște. Atunci, copiii nu intraseră în nici unul dintre planurile ei.

Împinse ușile batante de la bucătărie și dădu drumul băiatului pe un scaun, lîngă masa de gătit.

– Papa.

Se uita cu înțeles la frigider.

– Nu cred că am nimic bun de mîncat pentru tine, îi spuse ea, desfăcînd degetele băiatului din părul ei.

Se asigură că nu se răstoarnă cu scaunul, se dădu un pas înapoi și făcu în gînd inventarul frigiderului: iaurt, legume verzi și răcoritoare de regim. „Probabil că nu l-ar interesa", gîndi ea, periindu-și cămașa strînsă pe încheietura mîinii, odată albă, înainte de a-și aminti de noroiul pe care îl avea deopotrivă și pe mîini. Oftă și se întrebă dacă să se spele înainte de a chema polițiștii. Mai bine nu. Dacă și-ar fi pierdut ea copilul, fiecare secundă i-ar fi părut o viață, pînă cînd l-ar fi găsit.

– Îmi place orice îmi dai.

Sharron nu-și putu înfrînge zîmbetul care îi stătea în colțurile gurii.

– Dar știu că, copiilor nu le place orice.

– Mie da.

Își mușcă buza de jos și i se păru că-i aude stomacul chiorăind. Își stabili ce să facă, nu fără un sentiment de vinovăție: mai întîi telefonul, apoi hrana.

– Întîi și întîi trebuie să dau un telefon. Să stai aici, îl avertiză ea, mișcînd un deget prin fața lui, înainte de a-i întoarce spatele, pentru a se duce la telefon.

Făcuse deja o greșeală, întorcîndu-i spatele.

Formă numărul șerifului. Răspunse un subaltern, care o binedispuse. Tocmai fusese anunțată dispariția copilului de către tatăl său, care acum cerceta împrejurimile, ajutat și de o mașină a poliției. Puse receptorul în furcă, plină de optimism. Orășelul, situat în nordul Californiei, ocupa un spațiu restrîns, așa că n-ar fi durat mai mult de cinci minute ca tatăl să afle unde îi era băiatul. Peste alte două-trei minute, ar fi putut să bată la ușa ei. Ăsta era unul dintre lucrurile care îi plăceau în acest oraș. Dimensiunile Wagner-ului îi dădeau o impresie de securitate, pe care niciodată nu i-o dăduse San Francisco.

Sharron cugetă la avantajele vieții într-un oraș mic cînd se întoarse să-l întrebe pe băiat dacă voia iaurt. Locul unde ar fi trebuit să stea era liber.

Se sperie. „L-am pierdut", murmură ea, cer-

cetînd bucătăria, nefiind prea mare. N-avea nici un loc unde să te ascunzi, nici măcar dacă erai un băiețel de trei ani și jumătate.

Trase adînc aer în piept, pentru a-și redobîndi stăpînirea de sine, apoi o porni în viteză către ușa din față. Era încuiată. Bine cel puțin că nu umbla aiurea pe stradă. Mai rămăseseră casa și curtea din spate.

– Unde ești...?

Fraza i se pierdu cînd descoperi că nu-i cunoștea numele. În casă la ea, era un băiețel de trei ani și jumătate, și nici măcar nu-l putea striga pe nume, ca să-l îndepărteze de toate obiectele acelea casabile care îi erau la îndemînă.

Schimbă metoda.

– Vezi să nu spargi nimic! îi strigă ea, după care se mută în camera de zi și începu să caute cu disperare.

Nimic. Nici măcar un semn că ar fi călcat în camera aceea... ceea ce, își spuse în sine, era un semn bun.

Poate că se ascundea de ea, se juca de-a v-ați ascunselea. Spera.

Trebuia să-l găsească. O casă, un băiat. Nu era nici o problemă.

Se uită pe geam și nu-l văzu nici afară. Atunci,

luă cameră după cameră, deschise debarale şi WC-uri, căută pe sub paturi, se uită în spatele tuturor uşilor, fără a înceta să strige „Băieţel" – un cuvînt care îi suna şi ei însăşi prosteşte.

Inima începu să-i bată cu putere, gata-gata să-i spargă pieptul. Începea să-şi facă griji cu adevărat. Dacă se ascunsese într-un loc unde putea să păţească ceva? Dacă se ascundea din cauză că nu voia să fie găsit? La urma urmei, chemase poliţiştii. Nu cumva băiatul se temea de ce va păţi cînd va veni tatăl lui?

Nu. Adică, nu prea tare. La urma urmei, nu avea decît trei ani. Trei ani şi jumătate.

Cu aproape un secol mai tîrziu – cam cinci minute după ceasul de pe perete – Sharron zări tenişii Day-Glo verzi ivindu-se de după draperia care se afla în spatele pianului. Îşi mai veni puţin în fire, în vreme ce traversa încăperea pentru a trage deoparte textila cu pricina.

O întîmpinară doi ochi albaştri.

– E rîndul tău.

Îşi acoperi faţa cu mîinile şi începu să numere.

– Unu, doi, trei...

Sharron se lăsă în genunchi şi îi luă mîinile de pe faţă.

– Nu cred că e vreme de jucat acum.

Decepția lui era evidentă.

– Nu vrei să te joci cu mine?

Se hotărî să schimbe subiectul, cu speranța că nu va mai trece mult pînă ce va apare tatăl lui. Nervii îi erau puțin încordați. Se așeză mai confortabil pe covorul gros, persan, și trase băiețelul de lîngă perete în fața ei.

– Cum te cheamă? îl întrebă ea, cînd băiețelul încetă să se mai foiască.

– Harry.

– Harry și mai cum?

– Harry Ross.

Picioarele pianului se aflau nu prea departe, așa că Harry se grăbi să ajungă la el, pentru a pune mîna pe mahonul strălucitor. Sharron îi urmări mînuțele în timp ce loveau lemnul și se întreba ce ar face dacă ar ajunge pînă la scaun și ar vedea înșiruirea de clape albe și negre.

Ce ar face? Ar apăsa, sau ar izbi? Probabil că ar izbi. Nu fac toți copiii la fel?

O privi peste umăr.

– Cum te cheamă?

– Sharron Capwell, îi răspunse ea. Pentru tine, însă, cred că ar trebui să mă cheme „Miss Capwell", adăugă Sharron.

– De ce?

– Pentru că este mai... potrivit.

Își încreți fruntea, ascultîndu-se, în timp ce vorbea. De ce oare Harry o făcea să se simtă ca o fată bătrînă și ursuză?

– Dar mie îmi place Shawon.

Shawon? Surîse, fără a fi convinsă că nu-i plăcea și ei mai mult.

– Sharron, nu Shawon. Așa cum spui Harry, nu Hawy.

Harry îi aruncă o privire indiferentă și se concentră din nou asupra pianului, tîrîndu-se pînă la pedalele de alamă, cărora le dădu un ghiont de încercare. Cînd se auzi clopoțelul de la intrare, Sharron socoti că Harry era în siguranță sub pian – și invers – și se propti în mîini și picioare pentru a se ridica de pe podea.

Traversă cu repeziciune holul de marmură și deschise ușa. Se uită lung.

Nu exista nici un dubiu că era tatăl lui Harry. Ceea ce o făcu pe Sharron să ghicească, era nu părul lui blond – doar cu o nuanță-două mai închis decît al lui Harry – ci tricoul de rugby, vișiniu cu alb și pantalonii scurți verzi care autentificau relația dintre tată și fiu. Incapacitatea de a potrivi hainele unele cu altele era în mod evident, o trăsătură de familie.

Aici asemănarea se oprea.

Pe cîtă vreme Harry era bucălat şi pufos, bărbatul acesta era bine structurat. Îşi dădea seama de acest lucru, fără ca să-l atingă, deşi cu greu se stăpînea. Privirea îi zăbovi pe umerii laţi, pe muşchii puternici, conturaţi clar sub tricou. Forţa pe care o inspira corpul lui îl făcea să pară înalt, deşi, după părerea ei, nu putea să aibă mai mult de doisprezece-treisprezece centimetri peste cei 167 de centimetri ai ei.

Se uită la faţa lui bronzată. Dincolo de ceea ce părea să fie o barbă de o săptămînă, trăsăturile ascuţite şi bărbia puternică erau atrăgătoare. Se întreba dacă faţa de copil a lui Harry se va maturiza la fel într-o bună zi. Spera să fie aşa, şi ura în gînd noroc generaţiei următoare de fete şi femei. Vor avea nevoie de aşa ceva, cu o asemenea ispită în calea lor.

Barba de un blond-închis era, în mod ciudat, provocatoare. Totuşi, nu credea că înfăţişarea lui ar putea fi îmbunătăţită, decît dacă şi-ar schimba hainele. Combinaţia dintre şort şi tricou era nepotrivită.

O femeie cu părul plin de noroi şi cu unghiile murdare nu trebuia să critice.

Ştia că trebuie să înceteze să se mai strîm-

be, dar nu putea... mai ales cînd o pereche de ochi căprui întunecați, o fixau, făcînd același soi de inventar pe care îl băgase la cap, numai cîteva clipe mai devreme. Erau niște ochi inteligenți, amuzați, fără să fie ironici.

Tare îi mai plăceau ochii ăștia!

– Sînt tatăl lui Harry.

– Știu, spuse ea repede, ca și cum ar fi vrut să se scuture puțin, dar își dădu seama că era înlănțuită vizual de acest bărbat care era însurat cu mama lui Harry.

Soția tatălui lui Harry. Probabil că acum își freacă mîinile și se învîrte ca un leu în cușcă, așteptîndu-și soțul, care încearcă să-i aducă acasă copilașul.

Stare interioară în care se afla, determină schimbarea culorii din obraz. Își dădea seama că nu era indicat să faci ochi dulci unui străin, mai ales unui străin însurat... Clătină din cap, iritată. Bărbații însurați erau scoși definitiv de pe lista ei.

– Harry este sub pian.

Se dădu în lături, ca el să poată avea o vedere de ansamblu asupra camerei de zi. „Te-ai făcut de rîs ca o bleagă, Sharron", se mustră ea. Cu toate acestea, îndrăzni să se uite din nou la

el, şi observă că şi el continua să o privească. Studiindu-i atent faţa, îi citea gîndurile

Ştia cu precizie ce îi trecea ei prin gînd – ştia că se simţea atrasă de el, că nu s-ar lăsa ispitită de un alt bărbat care aparţinea unei alte femei.

– Nu sînt... începu el, dar ea era mai iute.

– Semănaţi cu Harry, spuse ea, hotărîtă să scape basma curată, cu un grăunte de mîndrie.

– Într-adevăr?

Rîse încet, delectîndu-şi urechile cu un sunet uimitor de masculin, care îi provocă fiori. Se gîndi că viaţa nu era dreaptă.

Se scutură de ploaia dulce de fiori, hotărîndu-se să fie discretă.

– Părul dumneavoastră, spuse ea. Drept şi blond. Atît doar că ochii...

– Sînt căprui, spuse el. Harry îi are albaştri.

Căută alte asemănări, dar nu mai găsi nici una. Zîmbi şi îl conduse în camera de zi.

– Cred că este ceva în felul de a vă îmbrăca.

Îl urmări în timp ce se uita, încurcat, cînd la hainele fiului său, care acum stătea în faţa punctului de atracţie, cînd la propriile-i haine. După aceea, tatăl lui Harry o blagoslovi cu o privire care arăta că pune la îndoială sănătatea ei men-

tală, şi se concentră asupra fiului său.

– Salut, Harry, îi spuse el în timp ce se apleca către băieţel, trecîndu-şi braţul pe după umerii lui fragili, pentru a-l îmbrăţişa. Sharron simţi că o podidesc lacrimile la acea scenă, de o simplitate înduioşătoare. Tatăl cu fiul. O familie. Simplu, pentru unii.

– Salut, tati.

Îşi sărută tatăl pe obraz şi puse în funcţiune televizorul, apăsînd pe telecomanda de culoare neagră, pe care o ţinea în mînă.

Tatăl lui îi descleştă pumnul, îi luă telecomanda şi închise televizorul.

– Aş vrea să ştiu cum ai ajuns aici, Harry.

„Iar eu, aş vrea să ştiu cum ai dat drumul la televizor." Sharron fu nevoită să-şi muşte buza de jos, ca să nu întrebe cu voce tare. Încercase să descopere cum naiba se face asta de cînd i se instalase combina, adică de trei zile. Acum nu era timp pentru aşa ceva, decise Sharron.

Ar fi preferat să afle fără să se pună în situaţii penibile. La urma urmei, dacă un copil de trei ani poate să o facă, de ce n-ar putea şi ea. Trei ani şi jumătate, se corectă ea. Numai că, în ziua de astăzi, copiii mănîncă tehnologie pe pîine.

– M-am luptat după zid, îi răspunse Harry

tatălui său. Se întinse după telecomandă şi făcu botic cînd tatăl lui o ridică la o înălţime la care el nu avea acces.

– N-am vorbit să stai în curtea din spate?

– Ai spus că pot să explorez, i-o întoarse Harry, fără să pună nici un pic la îndoială certitudinea că nu greşise cu nimic.

– Am vrut să spun în curtea din spate.

Tatăl lui Harry începuse să arate resemnat, poate chiar conştient că a pierdut terenul.

Harry se mulţumi să ridice din umeri şi mişcarea lui deliberat exagerată îi scoase lui Sharron un chicotit.

– Shawon miroase frumos. Îmi place de ea.

Tăticul lui Harry căută cu privirea locul unde se afla Sharron, adică braţul canapelei pe care stătea cocoţată. Era rîndul ei să ridice din umeri.

Harry se ridică de pe duşumea, veni pînă la Sharron şi îi înfipse în coapsă un deget grăsun.

– Shawon.

Se gîndi că suna de o mie de ori mai bine „Shawon" decît „Miss Capwell".

– Sharron Capwell, spuse ea adresîndu-se tatălui, apoi îi zîmbi puştiului, care continua s-o împungă în coapsă. O cuprinse mirarea cînd descoperi că îi făcea plăcere şi lui Harry.

– Am uitat să facem prezentările, spuse bărbatul şi se ridică.

Luă mîna lui Sharron şi o strînse într-un mod ciudat, care o făcu să freamăte profund, încît geamătul de plăcere pe care-l scoase, cu greu şi-l recunoscu.

– Griff Ross, îi spuse el.

Cuvintele se imprimară în memoria lui Sharron, în timp ce se întreba care – căpitanul Kirk sau Homolilul – fusese acela care îi împrumutase acestui bărbat puterea de a paraliza printr-o simplă atingere.

Se strădui să scoată un fel de rîs şi să dea din cap, năucită de lanţul, din ce în ce mai lung, al întîmplărilor ciudate din după- amiază.

– Griff? De la...

– Griffen. Este un nume de familie pe care nu-l prea auzi astăzi. Îmi pare rău că te-a deranjat Harry.

Îi dădu drumul, apoi se uită în jos la mîna cu care o ţinuse, în vreme ce Harry se topise neobservat către regiunile de jos ale camerei de zi.

Sharron simţi că o trec apele cînd văzu că o parte din noroiul de grădină pe care îl avea pe mîini se transferase cu prilejul strîngerii mîinilor,

își împreună mîinile în poală, sperînd că el nu va observa mizeria pe care o avea pe păr. El o analiză, dar nu făcu nici-un fel de remarcă, deși sprîncenele arcuite erau suficient de sugestive, ca să exprime conținutul cuvintelor pe care le-ar fi rostit.

Știa că mîinile și părul nu erau singurele lucruri pe care le observase. Griffen Ross văzuse totul, începînd cu bluza albă tărcată cu noroi, pînă la șortul jalnic, prea mare, pe care îl purta la lucrul prin grădină.

Nu avea importanță, își spuse ea. Pentru nici unul dintre ei.

– Harry a ajuns departe cu explorarea, zise el zîmbind. Sîntem de puțină vreme prin partea locului și vrea să vadă totul.

Sharron își aminti de panica în care intrase cînd Harry se lăsase atît de ușor dus de ea.

– Sînt sigură că n-o să mai facă ce-a făcut, dacă-l veți supraveghea atent.

– Eram cu ochii pe el.

O privi printre gene, încît aproape că o făcu să regrete observația care era inclusă în cuvintele ei. Aproape, dar nu de tot. Dacă mama lui Harry nu știa că un copil de trei ani nu trebuia lăsat să cutreiere pe la vecini, măcar tatăl

lui se putea alege cu o lecție.

– Deci, cum ai ajuns aici? întrebă ea, uitînd în mod convenabil de propria ei lipsă de atenție, care sfîrșise într-un joc nebunesc de-a v-ați ascunselea.

– Mă dusesem în casă să aduc o acadea, pentru Harry. Mi-am închipuit că stă bine în curtea din spate.

Griff își trecu degetele lungi prin păr, trăgînd în spate șuvițele de pe frunte.

– De aceea am ales Wagner cînd ne-am decis să ne mutăm în California, continuă el. Se știe că este un loc în care poți să trăiești liniștit.

– Poate că ar fi trebuit să vorbiți cu Harry, atunci, se aventură ea. M-am speriat cînd a venit la mine atît de repede. Puteam să fiu... oricine.

O umbră, un amestec de teamă și furie, întunecă obrazul lui Griff, dar Sharron nu-i dădu nici o atenție. Observă că Harry se mutase la măsuța de cafea, unde îi amenința colecția de figurine de cristal. Îi trase cu fermitate mîinile înapoi, oprindu-le tentativa de explorare. Era mîndră că nu intrase în panică. Harry nu insistă, dar, în timp ce ea muta cristalul într-un loc

minuțios de flori de mătase care se revărsau dintr-o glastră, așezată în colț. Îl goni de lîngă vază și tot atunci observă că Griffen Ross o urmase prin cameră.

Părea gata să explodeze, ceea ce era foarte lesne de înțeles pentru Sharron. Era mai tulburată decît fusese pe scenă întreaga ei viață. Toate simțurile îi intraseră în alertă, iar nervii erau încordați la maximum; totul era legat de bărbatul acesta, cu toate că știa că era intangibil. Îi simțea dezaprobarea pentru că îl pierduse pe Harry și sentimentul de vinovăție, pentru că îi amintise de anumite lucruri de care se tem părinții...Totuși, dorea să-l cunoască mai bine.

„Pleacă", își spuse ea în gînd. „Madame Ross avusese noroc."

Oricum, probabil că nu Griff Ross o scotea din minți, ci prezența unui băiețel în vîrstă de trei ani și jumătate, care se numea Harry, și care se vîntura prin camera ei de zi, cu gîndul la ce ar mai putea strica. Era sigură de asta.

Cum la fel de sigură era și că întrecuse criticînd tehnica pedagogică a tatălui lui Harry. Griffen Ross nu părea un tată iresponsabil, se vedea după felul cum vorbea și îl mîngîia pe Harry. Era evident că își iubea foarte mult fiul.

Atît doar că Harry era tare mic. Iar Griff o făcea să se simtă aşa de... gata de apărare.

Griff, un nume familiar pentru cineva care, lăsînd la o parte apărarea ei, se simţea aşa de familiară cu el.

Nu era să fie. Vecini, da, sau poate prieteni. Dar familiari cu adevărat? Nu era dat să se întîmple.

– Vă rog să mă iertaţi, domnule Ross, începu ea. N-a fost în intenţia mea să vă tulbur. Vedeţi, sînt atîtea poveşti în ziare...

Nu inventase. Avea în minte urechiuşe bune de tras şi tragedii care pentru majoritatea părinţilor erau de neînţeles, iar pentru ceilalţi, oripilante. Nu era treaba ei să implanteze frica de străini în copilaşul ăsta.

– Poate că se pricepe mai bine la oameni decît credeţi dumneavoastră.

Griff îl înghionti uşor pe Harry, în dorinţa de a-l îndepărta de uşile batante, pe care îşi imprima de zor amprentele.

Sharron crezu că se lăsase învins de furie, pînă cînd îl auzi vorbind din nou.

– E uşor pentru cine n-are copii, să critice. Le spui cum e bine să facă şi îi supraveghezi un timp. Restul depinde de ei.

Vocea lui era domoală şi caldă.

– De unde ştiţi că nu am copii?

Simţindu-se prinsă în capcană, intervenţia i se păru mai puţin supărătoare decît dacă şi-ar fi imaginat că arăta ca o femeie care nu are copii. Exista oare un tip de femeie fără copii? Arăta mai puţin sensibilă decît alte femei? Mai puţin tandră?

Îi zîmbi şi o surprinse cu schimbarea lui bruscă de dispoziţie.

– Dacă aţi fi avut, v-aţi fi dat seama că la trei ani sînt suficient de isteţi ca să-şi cunoască adresa şi numărul de telefon.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

Se încruntă cînd îşi aminti cum se străduise să scoată vreo informaţie de la Harry.

– Dar cînd l-am întrebat unde locuieşte, n-a ştiut decît să-mi arate cu degetul.

– Şi nu era destul?

Numai faptul că îşi însoţise fraza de un zîmbet îl salva.

Sharron scoase un hohot de rîs.

– Era dacă aţi fi locuit într-un cuib în vreun copac. Cu tehnica de uite-casa-încotro-arăta-degetul, pe care o deţine Harry, am fost tentată să cred că nu ştia mai bine în ce oraş ne aflăm decît ştia diferenţa dintre planeta Pămînt şi cea

mai apropiată bază spațială a dumneavoastră.

– Cred că la trei ani nu pricepe în ce oraș sîntem, și cu atît mai puțin bazele conectate la planeta Pămînt, încuviință el. Tot meșteșugul constă în a-i pune întrebarea corectă.

Se duse la Harry și, din nou, se aplecă pînă la nivelul fiului său.

– Care este adresa noastră, Harry?

– Peachtree Lane o sută șaptesprezece.

– Și numărul de telefon?

– 555-1420.

Aproape implorînd iertare, Harry recita a doua oară numărul, pentru o Sharron uluită, după care adăugă:

– Nu m-ai întrebat.

– Într-adevăr, nu, recunoscu ea, simțindu-se ca și cînd ar fi avut pe spate o etichetă pe care scria „Habar n-am de copii".

Cînd Griffen Ross se ridică și își luă fiul de mînă, Sharron se însingură și mai tare. Aveau de gînd să plece... să lase în urma lor o femeie care tocmai începuse să înțeleagă ce ar putea aduce un copil în viața ei solitară. Fusese o vreme cînd avea mare încredere în viitorul pe care și-l alesese, dar acum, astăzi, totul se dovedise greșit.

Adică, cel puțin anapoda.

Totuşi, nu se încheiase. Nu încă. Ţinînd încă mîna fiului său într-a sa, Griff se apropie de ea destul de mult, pentru a bloca perspectiva oricui s-ar fi aflat de la nivelul rotulei în jos.

– Vă mulţumesc pentru grijile pe care vi le-aţi făcut, îi spuse el.

Cînd îl privi în faţă, văzu că era cu adevărat recunoscător. Pentru ea, era o uşurare. Însemna că nu exagerase, că nu făcuse ce nu trebuia. Griff veni se apropie, coborînd glasul, pînă cînd cuvintele se auzeau ca nişte şoapte.

– Îl iubesc pe Harry, dar în fiecare zi descopăr că mai am ceva de invăţat. Ştiu că nu sînt un tată perfect, dar sînt singurul pe care îl are.

– Şi de ce vorbiţi în şoaptă? îl întrebă ea tot pe şoptite, gîndindu-se la doamna Ross cu atîta invidie încît îi deveni copleşitor de greu să-şi ţină în frîu cuvintele care i-ar fi exprimat gîndul.

– Sînt convinsă că Harry ştie cît de mult îl iubiţi, adăugă ea.

– Harry nu ştie că nu sînt perfect.

Capitolul Doi

După ce curăță figurinele de cristal şi le aranjă unde le era locul, Sharron, cu părul încă umed, după cel de-al doilea duş făcut, luă la rînd uşile cu canaturi de sticlă, pe care rămăseseră întipărite amprentele lui Harry. Se declară mulțumită ca totul era pus în ordine. Soarele se pregătea să apună, mîngîind cu gene de jar orizontul.

„Dacă tot nu mai pot să-mi văd de grădină, am să mă uit la televizor", îşi spuse ea cu voce tare, încrezătoare că de data aceasta va putea să-i dea drumul. Înainte nu reuşise, pentru că

își închipuise că avea vreo defecțiune. Acum, însă, sigură pe ea, se așeză picior peste picior în fața aparatului, cu cîte o telecomandă în fiecare mînă. De ce erau două obiecte dintr-alea mici și negre, tot nu pricepea.

Își luă inima în dinți. Dacă era în stare un copil, ea avea toate șansele. Numai că Harry știa cel puțin care din cele două trebuia folosită. Una părea că merge pînă la racord, cealaltă la televizor. Dar care era una și care cealaltă? Pe care o fi utilizat-o Harry?

După o oră de încercări neizbutite, Sharron se văzu nevoită să se abțină să nu azvîrle dispozitivele electronice la gunoi, acolo unde le era locul. Enervată, o porni către bucătărie, unde își făcu o notiță pentru a-și aduce aminte să cheme firma de la care achiziționase acea monstruozitate pe care i-o și instalase. O lipi pe ușa de la frigider și uită de ea încă în timp ce o scria.

Niciodată nu se uitase la ce scria pe frigider, pentru că ochii îi erau nerăbdători să constate ce era înăuntru, și nu pe bucățelele de hîrtie fixate pe ușă. Nu că ar fi fost altceva mai de soi decît iaurt sau ceva la fel de sănătos, dar niciodată nu pierduse speranța că, într-o bună zi, spiridușii o vor uimi cu un ospăț cumsecade.

Speranța chemă după sine foamea, și deschise ușa de la frigider, să inspecteze conținutul. Nici o surpriză. Se duse la telefon să comande o pizza, ignorînd vocea conștiinței, care o mustra pentru această stare de rebeliune în care intrase, și care desfidea ani întregi de regim și obișnuințe alimentare. Poate că era timpul să se debaraseze de regim, după cum se lepădase și de cariera ei, care făcuse necesar regimul. Viața unei pianiste concertiste nu era ușoară – săptămîni și luni pe drum, în care hrana gătită în casă devenise o raritate, astfel că nu ar fi putut rămîne în formă decît cu aceste obiceiuri în privința mîncării.

„Gata cu viața de călător', își aminti ea, în timp ce îi comunica persoanei de la pizzărie adresa, cu puțin înainte de a pune receptorul în furcă. Sosise momentul să se respecte în privințe la care nu s-ar fi gîndit înainte. „Este timpul să trăim pe picior mare."

Trase adînc aer în piept, cu gîndul că o făcea ca să inspire mireasma trandafirilor, și nu ca să prindă curaj și să-și irige nervii înainte de a intra pe scenă pentru a interpreta un rol.

Era timpul să aleagă un nou drum în viață.

Convinsă că nu avea de așteptat mult pizza comandată – desfăcu o sticlă de Chianti și,

înarmată cu un pahărel, ieşi în curtea interioară. Se aşează pe şezlong, relaxată, sorbi din vin şi se concentră asupra zgomotelor care anunţau apropierea nopţii.

În acea seară, parcă erau mai puternice decît şi le amintea. Ţiuiturile şi tîrîiturile insectelor, foşnetul frunzelor cînd adia vîntul, toate mai sonore, dar, în acelaşi timp, mai alinatoare.

În acel moment, mai acut ca niciodată, Sharron se simţi singură.

Următoarea dimineaţă o petrecu cu Debussy. Cîteodată melancolic, alteori reconfortant, compozitorul acesta o tămăduia.

Totuşi, n-a mers. Nu aşa cum ar fi trebuit.

Degetele simţeau clapele pianului fără ca ochiul să mai fie nevoit să le urmărească, şi fără ca gîndul să le anticipeze. Un lucru foarte bun, pentru că, oricum, gîndurile ei rătăceau pe chipul unui bărbat pe care abia îl cunoscuse... şi repetau îmbrăţişarea inimaginabilă a unui băiat pe care îl ţinuse în braţe.

O deranja faptul că o obseda Harry. Ciudat cum nu-i părăsea gîndurile. Copiii nu intraseră niciodată în rostul ei. Îşi imagina că nici nu vor

intra vreodată. Nu în sensul în care credea ea şi nu pentru că era prea bătrînă. Pînă şi Sharron ştia că douăzeci şi nouă de ani este o vîrstă porivită pentru aşa ceva. Putea să mai aştepte cinci, chiar zece ani înainte de a fi riscant să faci un copil. Riscant, dar nu imposibil de conceput.

De conceput, concepere, concepţie. A concepe.

Cuvintele se împreunară tot atît de uşor pe cît clipi ea din ochi. Sharron se poticni într-un arpegiu şi înlocui în minte conceput cu priceput. A pricepe.

Nu pricepea cum e cu copiii, mai ales că nici nu se gîndise prea mult la ei pînă acum. În orice caz, nu serios.

Nepricèput, dar nu neconceput. Putea oare să conceapă?

Era, oricum, de neînchipuit că va concepe în următorii cinci ani. Cinci ani în care va stagna. Cinci ani de convieţuire cu adulţii, cinci ani în care se va încredinţa că n-ar recunoaşte instinctul matern nici dacă ar sări din pian şi ar muşca-o.

Nici măcar un copil fermecător ca Harry n-ar putea schimba ceea ce era de aşteptat de la viaţa ei.

Soarele era în înaltul cerului cînd renunţă să

se prefacă atentă la ce-i ieşea de sub degete cînd atingea clapele pianului, care costa mai mult decît cele mai multe maşini. Se schimbă în hainele de tăvăleală prin grădină, îşi prinse părul la spate cu o fundă de mătase, şi o porni către grădină. Se gîndea să îndrepte buchetele de flori şi să se mai liniştească astfel.

Florile îi vor aduce bucurie.

Petuniile, care avuseseră ghinionul să fie călcate în picioare, cu o zi în urmă, erau retezate, terciuite şi tulpinile zăceau culcate la pămînt. Paguba era minimă. După ce tăie florile şi tulpinile zdrobite, săpă pămîntul în jurul plantei şi apoi turnă deasupra lui un amestec care conţinea îngrăşămînt lichid.

Împăcată că făcuse tot ce era omeneşte posibil pentru a atenua tratamentul brutal din ziua precedentă, se uita la alyssum şi chibzui dacă era sau nu cazul să aplice metoda chirurgicală. Tocmai se gîndea cum va proceda ca să scoată planta cu totul din pămînt, cînd auzi ceva mişcîndu-se pe zid.

„O fi o pisică", îşi spuse ea, înainte de a se uita sus, pe piatra zidului. Bineînţeles că nu era. De fapt, nici nu se aştepta să fie.

Era Harry, cu braţele răsfirate, ca un acrobat pe sîrmă. În timp ce parcurgea încet zidul, pi-

cioruşele fragile loveau în pietrele răzleţe pe care le întîlneau în cale.

Sharron se lăsă la loc pe călcîie, încercînd să nu pară prea atentă la acrobaţiile lui Harry, în timp ce îi urmărea cu respiraţia oprită fiecare pas care îl aducea mai aproape de ea. Zidul nu era chiar atît de îngust – cam o jumătate de metru, după calculele ei – dar era la fel de înalt ca Harry. Îi era teamă că spună ceva, ca să nu-l sperie.

Cu gîtul uscat de emoţie, se pregăti pentru a-l susţine pe tăcute pe Harry.

Acrobatul îşi muşcă buza de jos din cauza concentrării, iar ochii îi erau nedesprinşi de calea unică pe care o pornise. Cînd ajunse la nivelul lui Sharon, zîmbi şi îşi desfăcu braţele şi mai larg, ca şi cum Sharon ar fi fost recompensa pentru fapta lui vitejească, nebunească.

Nu avea de ales, aşa că păşi cu grijă peste stratul de flori şi se întoarse cu mult mai puţină fineţe, îngreunată de copilul pe care îl ţinea în braţe. Alyssum o încasă a doua oară, petuniile însă scăpară. Le rată pentru un petic de filimică, pe care, oricum, nu le îndrăgise niciodată.

Braţele grăsune ale lui Harry rămaseră strîns încolăcite în jurul gîtului ei şi după ce ajunseseră pe iarbă, se gîndi că ar fi fost cazul să-i

spună ceva, dar cuvintele de dojană nu-i veneau în minte, cel puțin nu atunci, nu cînd îi simțea corpușorul în siguranță, lipit de ea.

Era o prostie din partea ei, dar se simțea bine.

Se părea că aștepta cuvinte de felicitare.

– Bună, Shawon, îi spuse la ureche, cuibărindu-se mai bine, ca și cum ar fi fost fericit să stea ghemuit în brațele ei pentru totdeauna.

– Bună, Harry, îi răspunse ea, impunîndu-și o notă de duritate în glas, pentru a ascunde ceva care semăna uimitor de bine cu ușurarea. Nu vezi că zidul acela este un pic cam primejdios? Dacă nu, cazi.

Își strînse mai tare picioarele în jurul taliei ei cînd făcu o încercare de a-l pune jos.

Încercă să găsească ceva care i-ar putea clarifica lui Harry pericolul, dar nu-i veni nimic logic, și atunci decise că, oricum, nu era problema lui. Dacă nu găsea mama lui – se opri la mijlocul frazei.

– Mama ta știe că ești aici? îl întrebă ea, dînd capul pe spate ca să-i vadă fața.

Privirea mirată pe care i-o aruncă Harry veni ca un răspuns. Bineînțeles că mama lui nu știa. Și nici el nu părea prea încîntat să discute acest subiect, nu chiar acum, cînd abia scăpase din

nou din curtea din spate. Totuşi, el trebuia să ştie mai bine.

Era evident că nici Griffen Ross, nici nevastă-sa nu reuşiseră să stăvilească pasiunea lui Harry pentru aventură. Sharron oftă şi traversă gazonul, cu speranţa că astăzi, mama lui Harry va fi acasă, pentru că încă o întîlnire cu tatăl lui, i-ar fi displăcut.

Cu ce fel de femeie se însurase Griffen Ross? Numai curiozitatea o făcea să se întrebe, îşi zise ea, în vreme ce îl strînse pe Harry mai tare.

– Racheta mea.

Harry aproape că se smuci din braţele ei cînd se răsuci să-şi caute jucăria aruncată cu o zi mai înainte.

Sharron îi aruncă o privire speriată.

– De asta te-ai întors?

Încuviinţă, făcîndu-şi de lucru cu mîinile la panglica pe care o purta în păr.

– Şi după tamponul de lansare. E după zid.

– După zid? Grozav.

Sharron scoase din nou un oftat şi o luă înapoi. Desfăcu degetele lui Harry din păr şi de pe panglica ei, şi îl lăsă pe iarbă, după care escaladă zidul şi luă mecanismul de lansare din curtea Andersonilor. Pămîntul din grădină era

deja bătătorit de paşii ei printre flori, astfel că ceda uşor, fără a se opune prea mult. Sharron se gîndi cît de necesară ar fi o potecă pietruită cu cărămizi, dar respinse ideea şi o consideră drept ridicolă.

Harry nu s-ar întoarce acum, cînd avea ceea ce căutase. După un salt îndrăzneţ, peste o tufă de azalee de înălţimea genunchiului, Sharron îi înmînă tamponul de lansare. Se înduioşă cînd văzu expresia de fericire absolută de pe chipul lui.

Nu era obişnuită cu felul în care aprobau copiii un gest simplu.

Emoţionată, luă racheta şi îi întinse băiatului mîna. Traversară gazonul şi ajunseră apoi în curtea interioară, unde racheta şi tamponul ei se aflau pe o masă.

– Ce număr de telefon ai, Harry? îl întrebă ea, în timp ce îşi aruncă pantofii din picioare.

Se aplecă să-l ajute şi pe el să şi-i scoată pe ai lui.

– De ce?

– Ca să o pot suna pe mama ta.

Sharron zîmbi încurajator cînd Harry ezită, cîntărind, evident, avantajele. Doar cînd observă puţină duritate în expresia ei, Harry mormăi numărul.

– Să mă uit la televizor? întrebă el, intrînd în urma ei, în casă.

– Îmi dai voie să mă uit la televizor? îl corectă ea automat, aşteptînd de la Harry să repete.

Aştepta degeaba. Se pare că şi el.

Harry se mulţumi să zîmbească şi îi spuse:

– Şi tu poţi să te uiţi. Este Albina Maya.

Sharron scoase un chicotit şi îi dădu cele două dispozitive de telecomandă.

El îi înapoie unul.

– Nu e nevoie decît de unul.

Un mister rezolvat. Încercă să vadă pe care buton apasă, dar stătea într-un unghi prost şi nu voia să deranjeze, Mai tîrziu, îşi promise ea, dar bineînţeles, înainte de a pleca Harry.

Se duse în bucătărie şi formă numărul pe care i-l spusese Harry. Cînd îi răspunse o voce masculină, toată tensiunea pe care încercase să o ignore izbucni în cuvinte.

– Sînt vecina dumneavoastră, Sharron Capwell. Harry se află la mine, poate nu ştiaţi că a dispărut.

– Harry este sus, doarme.

Vorbea cu siguranţa unui bărbat care ştie ce spune.

– Nu, domnule Ross. În clipa aceasta Harry

se află în sufrageria mea şi tocmai se uită la televizor la ceva cu o albină.

Sharron dădu colţul bucătăriei şi îl căută pe Harry cu privirea, asigurîndu-se în felul acesta că era la locul lui, aşezat turceşte în faţa televizorului, foarte aproape de ecran.

Se întrebă dacă Griffen Ross dădea atenţie la lucruri de soiul ăsta. Poate o făcea mama lui Harry.

– Sînteţi sigur că cel care doarme sus este acelaşi copil?

Sharron rămase cu gura căscată de mirare cînd Griffen Ross continuă să-şi pledeze cauza.

– Păi, copiii sînt ca o specie de veveriţă. Dacă nu ştii bine ce cauţi, toţi ţi se par la fel. Şi ieri am avut impresia că nu prea deosebiţi veveriţele de copii.

Se simţea tentată să-i trîntească telefonul în nas şi să ţină copilul la ea. Un timp, bineînţeles. Măcar pînă ar învăţa înşiruirea magică de butoane necesară pentru punerea în funcţiune a televizorului. Îşi trecu privirea peste tricoul roz al lui Harry, apoi îi studie pantalonii galbeni-fosforescent, care îi ajungeau pînă la genunchi, şi peste tenişii lui verzi. Neîndoios că era Harry. Nici nu avea nevoie să se uite la ochii lui verzulii ca să-şi dea seama. Nu avea nici un dubiu.

Acum ştia cu mult mai mult despre copii decît ştiuse ieri pe vremea asta.

Pe lîngă asta, Harry îi dăduse numărul de elefon. Satisfăcută, se întoarse cu spatele către sufrageria gălăgioasă.

– Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, domnule Ross...

– Mă cheamă Griff, o întrerupse el brusc. Şi nu sînt dezamăgit. Sînt doar...

Mormăitul profund rămase suspendat undeva la capătul celălalt al firului, unde bărbatul care îl scosese se lupta să-l ducă la bun sfîrşit.

– Sînt îngrijorat. Trebuia să fie sus. L-am lăsat dormind.

Griff îşi înghiţi un oftat şi se gîndi cît va mai trece pînă cînd mama lui Harry va ieşi la suprafaţă.

– Cred că ar fi bine să veniţi... să vii să-l iei pînă cînd nu sparge ceva, îi spuse Sharron.

– Spune-i doar să nu atingă nimic, îi răspunse cealaltă voce. De obicei, copiii nu au nevoie decît de nişte simple instrucţiuni. Sosesc imediat.

Se auzi păcănitul telefonului şi apoi tonul. Sharron se gîndi că ar fi fost mai bine dacă îl ducea pînă acasă în loc să dea telefon. Era şi mai bine pentru copil, mai sigur...

Aşeză receptorul în furcă şi se întoarse în sufragerie, unde dădu peste Harry, care stătea exact în drumul ei. Se sprijini de uşă, evitînd reuşind să nu-l calce în picioare.

Harry, bosumflat, părea că nici nu observase efortul ei de a nu-l plesni.

– Nu îţi place că sînt aici.

– N-am spus asta, Harry.

Se aplecă în genunchi, pînă cînd nasurile lor se atinseră.

– Tocmai i-am spus tatălui tău să vină să te ia. Cred că a fost foarte îngrijorat.

Harry clătină din cap şi puse mîna pe panglica cu care ea îşi legase părul, reuşind de data aceasta să i-o scoată.

– De ce să fie îngrijorat? Nici n-a ştiut că sînt aici, pînă cînd i-ai spus tu.

Îşi înfăşură panglica în jurul mîinilor şi mătasea roz i se înnodă printre degete.

Sharron îşi ascunse un zîmbet şi scuturâ din cap pentru a-şi lăsa părul liber pe spate. Îi aruncă lui Harry o privire severă.

– Cred că tăticul tău n-o să fie prea încîntat că ai şters-o hoţeşte.

– Dar nu mi-a spus să nu fac aşa ceva, i-o întoarse Harry, cercetînd-o cu atenţie, ca şi cum i-ar fi puş la îndoială loialitatea faţă de el.

Se auzi soneria de la intrare.

– Nu prea cred că ai pătruns înțelesul obedienței, îi spuse ea lui Harry și nu se miră deloc cînd copilul făcu o figură din care reieșea clar că nu pricepuse o iotă.

„O face dinadins", își spuse Harry. „Spune cuvinte mari pe care știe că nu le pricep."

Soneria continua să sune și, după ce îl mîngîie ușor pe obraz, Sharron se duse să deschidă.

Griff Ross tot nebărbierit era, și arăta ca și destul de răvășit. Își trecu repede degetele prin păr în loc de pieptene. „Interesant" – se gîndi ea – „omul ăsta arată mai bine ciufulit decît alții în zilele de sărbătoare."

Apoi trecu la îmbrăcăminte. „Sper că n-o fi de zile bune", își zise ea. Era îmbrăcat într-un tricou de rugby de culoare vișiniu cu alb și pantaloni din jerse, scurți, verzi, destul de largi. „Ce picioare mari", gîndi ea, socotind că, dacă voia să vadă pantofii, nu avea încotro și trebuia să se uite la ele. În picioare purta o pereche de tenișidestul de uzați.

Imaginea era fascinantă. Se simțea intrigată.

În același timp, era înspăimîntată că îl făcea din nu, cofă nu-și putea dezlipi ochii de la ambalajul acela.

O prinsese. Griff avea ochii în lacrimi din ca-

uza rîsului pe care încerca să-l stăpînească.

– Bine că cel puțin am pus ceva curat pe mine, spuse el încet.

Se simți jignită și privi în jos la pantalonii scurți, mototoliți, și la tricoul murdar pe care nu-l schimbase din ziua precedentă. Măcar bine că nu avea noroi în păr. Sigură pe ea, ridică o mînă și își dădu pe spate părul greu, în timp ce Griff o urmărea.

Însă, cînd el își mută privirea intensă în ochii ei, Sharron uită că mai exista și altceva pe lume în afară de bărbatul acesta. Își duse mîna la gît ca să-și ascundă pulsul accelerat. Cum ar fi oare... cu un bărbat ca ăsta?

Cu tatăl lui Harry, adică, cu soțul mamei lui Harry. Realitatea îi cădea ca un plumb.

Își reglă vocea.

– Nu așteptam musafiri, spuse ea, dîndu-se înapoi din ușă și făcîndu-i semn să intre. Avea impresia că televizorul nu se ma auzise preț de cîteva minute. „Sper că nu se joacă iar de-a v-ați ascunselea", își spuse ea îngîndurată.

– Poți să mă crezi sau nu, nu mă așteptam nici eu să plec în vizită.

Griff trecu pe lîngă ea, ca și cum ar fi fost ne răbdător să depășească momentul. Intră în sufragerie.

Era prea tîrziu. Din o mie şi unu de motive.

Unul dintre ele era izbitura răsunătoare care umplu aerul, urmată de zgomotul de sticlă spartă.

Apoi, un copil mic care ţipa speriat.

Griff se îndreptă grăbit către locul de unde provenea gălăgia. Sharron rămase împietrită cînd dădu colţul să intre în sufragerie. Căută o rezemătoare solidă, care să nu cedeze. Înainte de a-şi da seama, Griff se întoarse lîngă ea, cu Harry în braţe, care plîngea disperat pe umărul tatălui său.

Griff îl aşeză pe băiat între ei doi, pe podea, şi, împreună cu ea, îi cercetară imediat lui Harry fiecare mînă şi picior. Nici o rană, nici o zgîrietură, nimic. Sharron îi verifică de două ori tălpile, blestemîndu-se în gînd că-l pusese să-şi scoată pantofii mai devreme. Nu avea nimic nici la tălpi. Respira normal, atît cît se putea printre suspine.

– Eşti bine, sportivule? îl întrebă tatăl lui, în sfîrşit.

Harry dădu aprobator din cap, ştergîndu-şi o lacrimă, care fu urmată cu încăpăţînare de un întreg şuvoi. Inima lui Sharron se înduioşă şi mai mult. Îşi închipui că, pînă va sfîrşi cu plînsul, va deveni ceva asemănător unei pere mălăieţe.

– O să-ţi treacă, Harry, îi spuse Griff suficient

de tare ca să poată auzi printre sughiţurile de plîns. Nu-i nimic, plîngi, dă totul afară şi ai să te simţi imediat mai bine.

– Speriat.

Harry îşi îngropă suspinele, înfundîndu-se mai tare în umărul tatălui său. Griff îl ţinea strîns şi îl mîngîia pe cap, murmurîndu-i vorbe de dragoste şi încurajare. Îşi lipiră capetele blonde unul de celălalt. Tată şi fiu, uniţi printr-un sentiment care nici unui străin nu putea să-i scape.

Harry nu avea nimic. Sharron îşi dădu seama că, cu numai cîteva momente înainte şi-l imaginase pe Harry plin de sînge şi simţi nevoia să se agaţe de ceva, de orice, fie şi de braţul lui Griff, dar n-o făcu.

Panica o răvăşise.

Ar fi putut să nu-şi ia ochii de pe Harry. Lipsa ei de atenţie durase exact cît durase pînă ce Griff intrase în casă să ia o acadea, adică vreo treizeci de secunde, poate chiar mai puţin.

Meseria de părinte era aparte. Plină de teroare şi panică, împletite cu o doză de îngrijorare bătrînească, îi era străină cu desăvîrşire, şi nici nu se vedea îmbrăţişînd-o vreodată. Era grozav că nu avea nici un pic de instinct matern.

N-ar fi supravieţuit dacă se întîmpla ceva rău cu Harry.

Ar fi putut să moară şi totuşi, era teafăr. Griff n-ar vorbi – pe un ton coborît, plăcut – cu el, iar Harry nu şi-ar înăbuşi plînsul.

Copilul se aplecă puţin pe spate, şi atunci Sharron îi văzu faţa umflată de plîns, iar apoi cămaşa tatălui său udată de sutele de lacrimi pe care le vărsase. „Chiar şi aşa", îşi spuse Sharron, „Harry arată tare bine, mai ales dacă luăm n consideraţie grămada de sticlă spartă şi flori de mătase care zac împrăştiate la cîţiva centimetri de el." Erau şi bucăţi de marmură, din acelea care ţin florile drepte în vază. „Care ţineau", se corectă ea, uitîndu-se la cioburile de sticlă care fuseseră o vază la care Harry, îşi închipuise ea, nu avea acces. Vaza nu avea nici o vină. Întreaga vină o purta suportul plantelor. Solid după majoritatea standardelor, dar, evident, nepregătit să se apere cînd trezea interesul băieţilor. Şi el era praf şi pulbere.

– Ia'tă-mă, Shawon.

Harry se ivi din adăpostul oferit de poalele tatălui său, avînd întipărit pe faţă un regret sincer.

– Nu-i nimic, Harry.

Şi chiar nu era. Totul era în regulă. Putea să spargă orice obiect din casă, atîta vreme cît nu se rănea.

– Știu că a fost un accident, adăugă Sharron pentru consolare.

Băieţelul încuviinţă, după care îşi şterse nasul cu dosul mînecii.

– Accident, confirmă Harry şi se îngropă înapoi în braţele care îl adăposteau. Griff îl îmbrăţişă cu putere.

Sharron şi-ar fi dorit ca Harry să-i sară în braţe şi să îi ofere şi ei un pic din alinarea cu care îl răsfăţa pe tatăl lui. Oare nu vedea cît de speriată fusese?

– Poţi să-mi dai drumul acum, Sharron.

O mînă caldă, masculină îi atinse degetele, îndepărtîndu-le de locul în care se împlîntaseră în antebraţul lui. Mă rog, aproape se împlîntaseră. Probabil că urmele pe care i le lăsaseră unghiile ei în carne nu aveau să rămînă pentru totdeauna. Bine măcar că nu-i dăduse sîngele.

– Îmi pare rău, îi spuse ea. Cred că nu prea sînt bună la urgenţe.

Se înroşi, stînjenită că îşi lăsase emoţia la vedere.

– Nu-ţi face probleme, îi răspunse Griff cu blîndeţe. La urma urmei nu strica o mică zgîlţîială.

– Serios?

Dădu din cap a încuviinţare. Lui Sharron i se puse un nod în gît cînd privi braţul cu pricina şi

se întreba ce va spune doamna Ross cînd va da cu ochii de urmele acelea. Se gîndea să-şi termine vacanţa în altă parte, cînd Griff îi apucă mîna şi i-o ridică la nivelul la care putea fi studiată atît de el cît şi de Harry.

– Ce bine că ai unghiile scurte, îi spuse el, trecîndu-l pe Harry pe un picior. Ai degete foarte puternice.

– Pianul.

Cu mîna liberă, făcu semn spre pian. Griff se uita într-acolo, dar nu mai ajunse pînă la ţintă. Sharron ştia că ochii i se opriseră pe grămada de sticlă şi flori de mătase, şi, pînă cînd se întoarseră la ea, paguba era înregistrată.

Griff o privi cu resemnare şi îi spuse:

– Nu i-ai spus lui Harry să n-o atingă, nu-i aşa?

Capitolul Trei

– Aşa cum nu i-ai spus nici tu lui Harry să nu mai vină aici.

Sharron îl privi fix pe după capul lui Harry.

– Sau i-ai spus? insistă ea.

Se ridică de pe duşumea şi îşi scutură uşor pantalonii, deşi era convinsă că duşumeaua era cu mult mai curată decît hainele ei de grădinărit. Fără să-i dea lui Griff nici o şansă de apărare, se dădu înapoi pentru a se sprijini de perete şi continuă:

– Mama lui Harry se descurcă mai bine cu supravegherea lui Harry decît tine?

Harry se uită în sus la tatăl său şi, îngrijorat, îi spuse:

– Shawon a încurcat borcanele.

Griff îşi muşcă buzele să nu rîdă, şi îi dădu fiului său un sărut zgomotos pe frunte, înainte de a se ridica.

– Nu le-a încurcat, Harry. E doar neinformată.

Neinformată? Sharron se întrebă de ce stăteau şi se uitau la ea amuzaţi.

– Înţeleg că într-adevăr i-ai spus să nu mai vină aici.

Ce era aşa caraghios în povestea asta?

– Ăsta este un alt subiect, spuse Griff, clătinînd din cap. Cel la care am rămas eu şi cu Harry se intitulează „Mama lui Harry".

– Mama lui Harry? repetă ea fără intonaţie, privind cînd la unul, cînd la celălalt.

Griff se pregătea să spună ceva, cînd interveni Harry.

– Eu nu am mamă.

Puştiul zîmbi şi îşi trecu braţul pe după piciorul tatălui său.

– Eu sînt 'doptat, adăugă el.

– Doptat?

Sharron clipi de două ori, apoi făcu ochii mari către cei doi.

– Adică adoptat?

Dar semăna atît de bine!

Griff încuviinţă, punînd mîna pe umărul băiatului în cazul în care ar fi intenţionat să plece.

– Sîntem împreună de trei ani, de pe vremea cînd era bebeluş.

– Trei şi jumătate, îl corectă Harry cu glasul lui subţirel, primind un surîs de la tatăl lui.

– Trei ani şi jumătate, repetă Sharron, dusă pe gînduri. Harry era adoptat şi nu avea mamă. Nu avea decît tată... care nu avea soţie.

Roşeaţa veni pe neaşteptate, colorînd puternic faţa lui Sharron, ceea ce stîrni în Griff un rîs grav, pe care Sharron îl interpretă drept foarte sexy. Da, chiar ăsta era cuvîntul potrivit.

– Nu am soţie, întări Griff, vorbind răspicat şi privind-o în ochi, pînă cînd Harry îi abătu atenţia prin încercarea lui de a se căţăra, folosind fluierele picioarelor lui Griff ca reazem pentru picioare. Griff se luptă cu micul alpinist, adăugînd cu voce scăzută care abia răzbătea peste hohotele de rîs ale copilului:

– Aşa că, Sharron, nu e nimic rău dacă stăm şi ne uităm unul la celălalt şi ne place ce vedem.

Nu era deloc rău. Încerca să se obişnuiască cu ideea, cînd Griff îi ceru o mătură şi un făraş.

I le dădu pe amîndouă şi se duse să-şi pună papucii în picioare, după care se întoarse să-l ajute. Harry şedea în mijlocul antreului. Tatăl lui îi promisese că va fi foarte aspru cu el dacă se clinteşte de acolo. Părînd convins că puştiul nu se va mişca de acolo, Griff începu să mătură cioburile, în timp ce Sharron dădea deoparte florile. Treaba se termină mult mai repede decît şi-ar fi închipuit ea. Acum începuse să caute bucăţelele de marmură prin moloz. Griff îi apucă mîna şi o trase în sus, făcînd-o să se ridice din poziţia în genunchi, în care stătea.

– Nu face asta. Ai să te tai!

– Dar vreau marmura, îi spuse ea. Singurul lucru pe care trebuie să-l fac...

– Este să-ţi tai un deget.

Griff îşi trecu degetele printre degetele ei.

– Bineînţeles, dacă nu ai nevoie de toate ca să cînţi la pian.

Atingerea lui făcu să i se oprească răsuflarea. Înghiţi greu şi se întrebă dacă ar fi avut curaj să răspundă privirii lui arzătoare. Era o provocare, o îndrăzneală.

În tăcerea dintre ei, emoţia făcea ca aerul să palpite.

– Tati, pot să mă uit la televizor?

Harry apăruse între cei doi adulți și se uită atent la ei.

După ce îi mai strînse mîna o dată lui Sharron, Griff își trase degetele dintr-ale ei și își transferă atenția asupra fiului lui.

– Parcă ți-am spus să nu te miști de acolo.

– Dar ai terminat cu măturatul. M-am plictisit.

– Atunci, hai să vorbim despre cățăratul tău pe zid, îi propuse Griff.

Sharron se îndepărtă, cu intenția de a-i lăsa singuri în cameră, să discute ca între bărbați. Griff, însă, o opri.

– Rămîi și tu, îi spuse el, zîmbind. Ar fi bine să vezi și tu ce urmează.

Sharron nu rezistă ispitei. Făcu cîțiva pași și se așeză pe canapea. Griff, pe dușumea, arătă cu mîna un loc în fața lui, unde urma să stea Harry. Ascultător, puștiul se aruncă pe locul indicat cu o ușurință care o făcu pe Sharon să se gîndească că ea nu ar putea face așa ceva niciodată. Stătea cu colțurile buzelor ușor ridicate, destins și nerăbdător, ca și cum se pregătea pentru ceva deosebit de plăcut.

Poate că asta și era.

Era limpede că nu-i era frică de nimic. Poate doar de fantoma vazei sparte, dar în nici un caz

de ceea ce ar fi putut să-i spună tatăl lui.

– Credeam că am discutat despre aventurile astea ieri, începu Griff pe un ton blînd, întorcîndu-i zîmbetul lui Harry şi luîndu-i mînuţa în mîna lui.

– Mda.

Griff ridică o sprînceană şi încercă să afle dacă auzise bine:

– Mda? Aşa ai spus?

Harry strînse din ochi, ca să se poată concentra mai bine asupra a ceea ce s-ar fi cuvenit să spună. Pentru că Sharron se uita la el, inspiraţia sosi ceva mai repede. Un zîmbet de o sută de wati îi lumina faţa.

– Iartă-mă, tati.

Iartă-mă. Lui Sharron nu-i scăpă diferenţa. Iartă-mă, şi nu ia'tă-mă, cum îi spusese cu numai cîteva minute mai devreme. Pronunţare preferenţială. Se întreba de ce fusese răsfăţată cu vorbirea adorabilă a copiilor.

Iartă-mă. Griff nu reuşi decît parţial să-şi suprime un zîmbet pe care îl transforma într-un rînjet strîmb. Harry îl imită. Ca răsplată că reuşise, Griff îl lăsă pe Harry să se maimuţărească un timp, înainte de a-şi pune la loc masca de om serios.

– E foarte bine să spui iartă-mă, cînd eşti convins că ai greşit, începu el, urmărindu-şi ţinta, în ciuda situaţiei potrivnice.

Dacă ar fi fost prea blînd, Harry n-ar fi crezut o iotă din ce îi spunea, şi ar fi fost periculos. Pe de altă parte, dacă lua o atitudine prea aspră, ar fi putut să distrugă dorinţa de cunoaştere a lui Harry, pe care şi-o manifestase de curînd în aventurile pe zid.

Nu era uşor să te concentrezi cu Sharron aşezată atît de aproape încît era de ajuns să tragi cu coada ochiului ca s-o vezi. Părul ei, de culoare aurie, îi ajungea pînă la jumătatea spatelui. De cînd intrase prima dată pe uşă, Griff simţise nevoia să atingă părul acesta. Era caldă şi rece în acelaşi timp, şi nu ştia că nu e nimic rău în a te simţi atrasă de un bărbat. Nu-şi îngăduise să răspundă interesului pe care i-l arăta Griff pînă cînd nu se convinsese că lui îi plăcea acest lucru. Simţul binelui şi al răului îi domina instinctul. Era femeie, dar, în loc să-şi arate farmecele, şi le ascundea sub fuste largi şi pantaloni lăbărţaţi. Avea gura roşie fără să-şi fi dat cu ruj, tenul nu avea nevoie de cosmetice, iar ochii, cenuşii şi limpezi, îţi vorbeau despre felurite mistere, fără să-ţi mai spună şi dezle-

garea.

Era greu să se gîndească cum să-l disciplineze pe Harry, cînd ea se afla la numai cîțiva centimetri, cu parfumul ei pe care i-l transmisese și lui Harry. Probabil că îl ținuse în brațe, în brațele ei, cuibărit între sînii ei rotunzi și moi.

Știa că sînt rotunzi și moi; de altfel cămașa nu putea să ascundă totul.

Era uimitor de feminină.

Își invidia fiul că stătuse atît de aproape de ea.

Scutură nervos din cap și se concentră din nou asupra penitenței lui Hary pentru pelerinaj.

Asupra lui Sharron avea să se concentreze mai tîrziu, cînd nu l- ar fi deranjat nimic.

– Harry, spuse el pentru a-i atrage puștiului atenția, în cazul în care ar fi lăsat-o să colinde aiurea.

– Da, tati?

– Dacă ți-ai cerut iertare, înseamnă că știi că a fost o greșeală din partea ta să vii la Sharron, am dreptate?

– Dar nu mi-ai spus să nu vin, obiectă Harry, cu o figură îngrijorată, ca și cum se îndoia că ar fi pe mîini bune aici.

– Ba da, ți-am spus, insistă Griff, încercînd

să-şi aducă aminte cu exactitate cuvintele pe care le rostise.

Oricum nu era nevoie. I le reaminti Harry.

– Mi-ai spus că te deranjează cățăratul meu pe zid, spuse el, dînd vehement din cap.

Griff încuviință. Spusese, într-adevăr ceva de genul ăsta.

– Deci nu ți-am spus.

Griff simți cum i se arcuiesc sprîncenele.

– Te-ai gîndit că n-o să te găsesc?

Harry avu bunăvoința să pară necăjit.

– Nu mi-am închipuit că Shawon o să sune.

Puştiul îi aruncă lui Sharron o privire plină de reproş.

Ea se prefăcu că nu înțelege.

Griff scoase un oftat lung, gîndindu-se că regulile casei ar fi trebuit schimbate potrivit simțului justiției pe care îl avea Harry.

– Cred că e nevoie să mai discutăm un pic pe tema asta, sportivule. Ne-a luat mai mult timp decît am plănuit. Ce-ai zice să plecăm acasă şi s-o lăsăm pe Sharron să-şi vadă de treburi?

Harry părea gata să se împotrivească, dar o privire amenințătoare din partea tatălui său reuşi să-l potolească. Scoase un oftat adînc. Sharron nu se putu abține să nu rîdă, dovedind ast-

fel o lipsă de judecată pe care Griff o pedepsi cu o privire dojenitoare.

– Nu-l încuraja, îi spuse Griff în timp ce se ridicau cu toții în picioare.

Îi spuse lui Harry să-și ia rămas bun de la Sharron.

– Pa, Shawon.

Harry îi strînse scurt picioarele înainte de a fi apucat ea să se aplece.

Plecau. Se simțea luată pe nepregătite, deși nici ea nu știa de ce. Îi urmărea cum se îndreptau către ușa de la ieșirea principală. Griff pleca fără nici un alt cuvînt.

De fapt la ce se așteptase? Bineînțeles că Griff avea destule pe cap ca să-și mai piardă vremea continuînd un... Se încruntă, neștiind cum să încheie fraza. Flirt? Fusese oare un flirt? Și ăsta era sfîrșitul lui?

Gîndul că nu știa ce fusese o înnebunea.

Pe cînd se aflau la ușă, își aduse aminte pentru ce venise Harry în vizită la ea.

– Ai uitat de rachetă, Harry, îi strigă ea, apoi se făcu mică cînd îl văzu sărind către curtea interioară, încercînd să evite din cînd în cînd plante, mobile și alte obstacole, fără cea mai mică urmă de interes. Încă o vizită de-a lui

Harry i-ar transforma casa într-un coș de gunoi, dacă nu avea să facă niște modificări de decor.

– Îmi pare rău pentru vază.

Vocea gravă a lui Griff era atît de aproape de ea, încît Sharron tresări.

Apoi se întoarse și își dădu seama că nu se mișcase de la ușă. Ciudat. Ar fi putut să jure că se afla lîngă ea.

– Nu are importanță.

– Are mare importanță.

Griff se sprijini cu spatele de ușă și își încrucișă mîinile pe piept.

– Nu am obiceiul să cer întîlniri cu fiul meu. Te-aș fi sunat mai tîrziu.

Era mai mult decît un flirt trecător. Putea să-și dea seama și după felul în care o privea.

– Îți fixează el un stil?

Griff clătină din cap.

– Eu nu am nici un stil.

Privirea lui Sharron trecu peste îmbrăcămintea lui Griff înainte de a ajunge la nivelul ochilor, unde o întîmpina o expresie solemnă. Zîmbi forțat.

– Nici un dubiu în privința asta.

Griff părea ușor afectat, dar ea știa că oricum nu avea cum să o contrazică.

– Nu despre asta vorbeam.

– Ştiu.

– Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă Harry n-ar fi fost aici.

– Altfel cum?

Sharron îşi încleştă mîinile în aşteptare.

– Aş fi ştiut deja ce gust ai în loc să stau şi să mă întreb.

Harry se întoarse în cameră, cu cîte o jucărie în fiecare mînă şi tenişii sub braţ. „Bună mamă aş mai fi!", îşi zise Sharron. Fusese gata să-l trimită acasă desculţ, fără măcar să fi observat.

Nici tatăl lui nu observase.

Griff îngenunche ca să-l ajute pe Harry să se încalţe. După ce amîndoi se ridicară, Harry îi făcu cu mîna lui Sharron şi îl trase pe tatăl lui afară din casă.

Înainte de a închide uşa, Griff se întoarse şi îi spuse:

– Vor trece cîteva zile, Sharron, dar să nu-ţi închipui că am uitat.

Îl auzi pe Harry întrebînd: „Ce să uiţi?", înainte de a închide uşa în urma lor.

– Îmi place Shawon.

Picioruşele lui Harry erau obligate să facă de două ori mai mulţi paşi decît făcea tatăl lui, mergînd agale.

– Şi mie îmi place, spuse Griff.

Şi într-adevăr îi plăcea, deşi era un alt fel de a place decît cel la care se gîndise Harry.

– E singură, spuse Harry, luînd o expresie meditativă. Nu vrea să aibă copii.

Griff era uimit mai ales de modul în care se purtase cu Harry: blîndă şi grijulie, atentă la tot ceea ce ar fi trebuit să facă o mamă, mai ales că nu avea nici un pic de experienţă.

Totuşi, nu voia să aibă copii. Interesant.

– De unde ştii?

– Ea mi-a zis. Cum de nu vrea?

– Ai întrebat-o tu?

Nu fu surprins cînd Harry încuviinţă.

– N-a explicat foarte bine.

– Nici eu nu ştiu ce să-ţi spun, Harry, spuse Griff gînditor. Poate că nu vrea să se mărite.

– Nu tre' să te măriţi ca să ai copii, îi aminti Harry. Tu nu te-ai măritat.

– Eu nu m-am însurat, îl corectă Griff. La mine a fost altceva, Harry, eu nu am vrut să am soţie.

Îşi trecu degetele lungi pe după umerii lui

Harry şi adăugă:

– Nu te-am avut decît pe tine.

– Dar dacă tu şi cu Shawon...

Harry îşi lăsă gîndul neterminat, poate pentru că nici nu ştia cum să-l termine.

„E timpul să-i înăbuş ideea asta cît mai e în faşă", îşi spuse Griff. Se aplecă să ia jucăriile din mîinile lui Harry, le puse sub un braţ şi aruncă o privire spre casa albă, cu etaj a lui Sharron. Era o casă prea mare pentru o singură persoană.

Se întrebă de ce trăia oare singură.

– Nu-ţi face cine ştie ce idei trăznite, sportivule. Ţine minte ce ţi-am spus adineauri: nu vreau nici o soţie. Ne avem unul pe celălalt şi aşa va fi şi de acum încolo.

– Mda, o să ţin minte, mormăi Harry, aruncînd cu piciorul o pietricică răzleţită în calea lui.

Griff îi aruncă fiului său o privire cercetătoare şi observă că avea umerii căzuţi. Ştia că nu problema căsătoriei îl supăra. Lui Harry îi plăcea să-l aibă pe tatăl lui numai pentru el însuşi, nici nu şi-ar fi imaginat viaţa altfel, iar Griff era hotărît să nu i-o facă altfel. Dacă ar fi intervenit, totuşi, o schimbare, asta ar fi fost numai adoptarea unui frăţior sau a unei surioare pentru Harry.

În nici un caz nu ar fi vrut o soție. Săvîrșise deja această greșeală.

– Îmi place Shawon, spuse Harry cam dezamăgit.

– Nu e nimic dacă îți place atîta vreme cît ții minte că nu vrea să fie mamă.

– Credeam că toate fetele vor să fie mame.

– Dar e femeie, nu fată, îi spuse Griff zîmbind.

– Este vreo diferență?

– Mda.

Nu-i explică în ce consta această diferență. În schimb, încercă să-și imagineze cum s-ar simți avînd o anumită femeie în brațe. Știa că avea pielea mătăsoasă. Fierbinte, mătăsoasă și excitantă. Se încordă cînd își construi în minte diferite variante ale unui scenariu în doi – el și Sharron.

Cînd numai o strîngere de mînă de-a lui Harry îl opri să nu cadă în stradă, Griff își dădu seama că era timpul să schimbe subiectul.

– De ce îi spui Shawon în loc de Sharron?

Harry scoase un fel de zîmbet, dar evită să răspundă.

Griff era curios să știe de ce fiul lui, care putea să pronunțe perfect orice cuvînt, revenise

dintr-odată la vorbirea de bebeluș. Îl urmă pe Harry pe poteca din fața casei lor și așteptă apoi pînă ce copilul deschise ușa, apăsînd pe clanță cu ambele mîini.

– Haide, Harry. Spune-mi de ce îi spui „ia'tă-mă" și „Shawon". Știu doar că poți să spui foarte bine aceste cuvinte.

Harry se întoarse și se uită la el, cu fața luminată de un surîs calin.

– Pentru că știu că îi place.

Capitolul Patru

Harry era pur şi simplu pisălog. Griff îi trase pătura pînă sub bărbie şi ieşi din cameră înainte ca el să mai apuce să spună încă o dată „vreau la Shawon".

„În curînd", îi spusese a mia oară Griff. În curînd, cînd avea să termine proiectul la care lucra.

Nu eşti cinstit. Vreau acum.

Griff coborî scările încet şi se gîndi la dorinţa lui Harry. Citise că era normal pentru copiii de doi şi trei ani să ceară ca dorinţele lor să fie împlinite pe loc, fie că era vorba de o îngheţată,

de o îmbrățișare sau o ieșire la terenul de joacă. Citise despre aceste lucruri, dar era prima dată cînd le constata la propriul lui fiu.

Harry vroia să o vadă pe Sharron și nu era deloc încîntat că trebuia să aștepte.

De altfel, nici Griff nu era.

Își frecă ochii obosiți și se gîndi ce bine ar fi fost dacă în locul lui Harry ar fi tras el un pui de somn. De trei zile și trei nopți lucra continuu și acum începuse să obosească, iar tentația de a abandona totul și a se duce să doarmă era puternică. „Numai cîteva ore și m-aș simți mai bine", își spuse el.

Dar, același număr de ore lucrate l-ar duce către sfîrșitul proiectului. Atunci, viața ar deveni mai puțin grea. Ar putea să stea tolănit lîngă Harry și să se uite la Strada Sesame, în loc să se prefacă doar că se uită, de după masa lui de lucru. Fără grija proiectului său, ar putea să-i dea lui Harry posibilitatea să-și cîștige bănuții cînd ar fi jucat dame. Conversația din timpul cinei nu s-ar reduce numai la „Folosește lingura, nu mînca cu degetele" sau „vreau cacao cu lapte".

Griff și-ar fi dorit să aibă un ajutor pentru Harry înainte de a se ocupa de proiect, numai că nu își închipuise că totul va începe atît de re-

pede. Creditul pentru noile cămine ale pensionarilor picase exact în momenul în care aceştia ajunseseră în oraş. Griff propusese un proiect înainte de plecarea lor din Chicago, gîndindu-se că n-ar strica să se ştie că doreşte să se implice în această afacere. Obţinuse aprobarea consiliului şi data pentru predarea proiectului îi fusese fixată în consecinţă, drept care se văzuse nevoit să înceapă lucrul cu Harry lîngă el.

Şi acum apăruse Sharron. Se opri în uşă, îndesîndu-şi mîinile în buzunarele blugilor şi se uită lung la mormanul de schiţele, desenele, şi cărţile de toate culorile care erau înşirate pe podea. Trecuse multă vreme, se gîndi el, de cînd îl interesase vreo femeie suficient de mult ca să dorească să o cunoască mai bine. De cînd divorţase, şi erau ceva ani de atunci, reuşise să menţină relaţiile lui cu femeile pe două nivele: amiciţie sau sex.

Cu Sharron, le vroia pe amîndouă.

Era şi timpul, îşi spuse el. Niciodată nu crezuse serios că va trece prin viaţă fără să se implice astfel din nou. Sharron era ocazia aşteptată... dacă, după cum îi spusese Harry, era sinceră cînd spunea că nu vrea să aibă copii. Ar putea să întreţină o relaţie de înţelegere reciprocă, fără minciunile şi decepţiile care apă-

rau inevitabil într-o legătură de lungă durată.

Dădu aerul afară din plămîni printr-o şuierătură zgomotoasă, şi se îndreptă către celălalt capăt al camerei. „Mîine", se hotărî el în timp ce se lăsă să alunece pe un scaun în spatele planşetei, pe care erau înghesuite instrumentele de lucru. Mîine avea să dea un anunţ la ziar ca să găsească pe cineva care să stea cu Harry în timpul zilei. Îşi masă gîtul, inspiră adînc şi luă un creion.

Mîine avea să o sune pe Sharron.

Sharron îl urmări pe Harry, care se întrepta către ea de-a lungul zidului, şi observă că mersul îi era mai sigur decît înainte. Dădea din mîini cu putere, ca şi cum s-ar fi dezechilibrat. Purta un tricou portocaliu şi pantaloni scurţi de culoarea cireşelor, contrastînd puternic cu fundalul verde.

„Se pricepe s-o facă", îşi spuse ea, urmărindu-i înaintarea fără greş. Fluturînd braţele ca un steag, nu zbîrcea nici un centimetru.

Era nerăbdătoare să-i simtă mînuţele durdulii în jurul gîtului. Trecuseră trei zile de cînd îi invadase Harry ultima oară grădina – zile lungi,

pustii. Melancolie de vacanță, își spuse ea. Pentru o persoană care nu era obișnuită să-și ia mai mult de cîteva zile de vacanță, cît să le numeri pe degete, întreaga liniște și tot calmul vacanței de vară se întorseseră împotriva ei.

Era plăcut să ai cu cine schimba o vorbă, chiar dacă o făceai cu cineva care strica ordinea din casă. Se gîndea că nu trebuie să-l încurajeze prea mult pe Harry, cînd văzu pe tricoul lui niște pete, urme de la ceva umed și lipicios ce mîncase de curînd. Se miră că nerăbdarea ei de a-l îmbrățișa se diminuase foarte puțin.

– Bună, Shawon!

Zîmbetul lui Harry era un amestec sperietor de buze pătate cu albastru și dinți învinețiți, care te duceau cu gîndul la tot soiul de imagini care de care mai dezgustătoare. Sharron încercă să-și imagineze ce mîncase.

– Bună, Harry. Ce mai faci?

Se sprijini de perete, încrucișîndu-și brațele pe piept. Înainte de îmbrățișare, trebuia să-i amintească lui Harry că nu era așteptat acolo.

– Am mîncat o stafie albastră, îi spuse el mîndru.

Sharron se întreba cum se îndepărtau petele de ectoplasmă, apoi își spuse că, oricum, nu

era treaba ei. Tatăl lui Harry trebuia să găsească o soluție.

– Nu ți-a spus tăticul tău să nu te mai cațeri pe zid?

– Dar nu mă cațăr. Merg.

Mda, sigur. Semantica era o justificare puternică pentru copilul ăsta, gîndi Sharron, abținîndu-se să nu rîdă.

– Și crezi că o să înghită așa ceva?

Harry rămase pe gînduri o clipă.

– Probabil că nu. O să-i telefonezi?

– Neapărat, Harry. Trebuie să știe în fiecare moment unde ești.

Sharron deschise larg brațele, gîndindu-se numai în treacăt cît de bine s-ar asorta tricoul ei roz cu petele de fantomă albastră pe el. Își aminti că nu demult căutase cuvîntul ectoplasmă în dicționarul de buzunar pe care îl primise de Crăciun, ceea ce o făcu să scape licărirea poznașă din ochii lui Harry.

Singurul avertisment fu strigătul de bătălie.

– Cowabunga! urlă el înainte de a se arunca de pe zid cu toate cele paisprezece kilograme în brațele desfăcute ale lui Sharron.

– Harry! strigă ea, îndemnîndu-l la prudență cînd deja nu mai era cazul.

Îi cuprinse gîtul cu mîinile și Sharron prinse

ce putu din el, în timp ce se lupta din răsputeri să-şi restabilească echilibrul. Făcu un pas înapoi, apoi lateral, din nou în spate, fără să-i pese unde pune picioarele atîta vreme cît reuşea să stea pe ele. Oricum, bătălia era pierdută. Pămîntul era prea alunecos şi avea prea multe neregularităţi pentru un dans atît de sălbatic.

În final, îl pierdu, reuşind totuşi să-l ferească de lovituri, ajutată însă chiar de el, care îi sărise pe burtă, cu o plăcere deosebită aşa cum era şi lipsa lui de frică.

Pămîntul era moale sub spatele ei. Solul spongios, produs al tendinţei ei de supunere din ultimele cîteva zile, era binevenit acum. Florile îi slujeau drept pernă. „E moale", repeta ea plină de recunoştinţă. Cu puţin noroc, singurele vînătăi cu care se va alege, vor fi cele lăsate de Harry pe şoldul ei.

– Iuhu! făcu el aproape de faţa lui Sharron, apoi îşi propti pumnii în umerii ei, şi încerca să se salte.

Sharron îşi ridică încet capul de pe o pernă parfumată de gardenii şi se uita ţintă la Harry, care se prăpădea de rîs.

– Iuhu? repetă ea. M-ai răsturnat la pămînt, mi-ai distrus grădina şi tot ceea ce ai de spus este „iuhu"?

– la'tă-mă, încerca el să spună, dar sinceritatea avea mult de furcă cu rîsul.

Oricum, Sharron nu avea nici o şansă. Cum ar fi putut să reziste sclipirilor jucăuşe care îi sticleau în ochi? La o adică, de ce ar fi încercat să o facă? Lăsînd la o parte faptul că avea spatele plin de noroi şi îngrăşăminte, iar cu capul strivea cele mai frumoase plante din grădină – ca să nu mai vorbim de poponeţ, care nu se ştie exact pe ce plantă aterizase – avea altceva mai bun de făcut în acea după-amiaza fierbinte de vară?

Nu prea.

Harry scoase un soi de gîlgîit, apoi, cînd îi găsi punctele sensibile, scoase un chiot de bucurie. Se rostogoli pe burtă şi, pe un pîlc de flori rămas intact, îşi începu atacul. Îşi înfipse degetele în subţioarele lui Sharron, măzgălind cu noroi şi ce mai rămăsese curat. Ea se amuza mai mult de hotărîrea decît de precizia lui. Stînd în genunchi, Sharon îl domina.

Era o încăierare pe teren alunecos în toată regula!

Cînd Sharron se opri, observă că mai multe buchete de flori fuseseră strivite fără vreo şansă de salvare. Îl trase după ea pe Harry, care se împotrivea din toate puterile, îl duse în curtea

interioară, unde îl dezbrăcă şi spre surprinderea lui, puse furtunul pe el. Scîncetele de protest se transformară în ţipete de bucurie. Harry rămase sub jetul de apă rece în lumina plăcută a soarelui de amiază pînă cînd Sharron observă că noroiul dispăruse cu totul. Se descălţă şi începu să-şi cureţe braţele şi picioarele, tremurînd, cînd simţea cum apa îi pătrundea prin haine. Simţi că nu mai suporta apa rece, deşi avea buzunarele şi manşetele pline de noroi. Se aplecă să închidă robinetul, lipindu-l pe Harry de ea.

– Hai să te încălzesc, Harry.

Îşi dădea seama că va lăsa urme, dar n-avea altă soluţie. Străbătu, în vîrful picioarelor, camera de zi şi trecu mai departe prin culoarul care ducea la baie şi dormitor. Îl aşeză pe Harry în faţa căzii, pe o rogojină groasă.

– 'Gheţat.

Lui Harry îi tremurau dinţii în chip jalnic. Sharron luă un prosop din dulapul de lenjerie pentru baie şi se lăsă în genunchi ca să-l şteargă. Îl masă mai mult decît era necesar. Nu se opri decît cînd se asigură că Harry îşi revenise. Luă un prosop uscat şi îl înfăşură în întregime.

– Te-ai încălzit? îl întrebă.

Harry încuviinţă din cap, apoi îi strănută drept

în față.

– Să crești mare! spuse ea, după care trase un colț al prosopului ca să-și șteargă fața. Sper din tot sufletul că n-ai răcit, Harry.

– Scuză-mă, îi spuse el, după care, chiar în timp ce Sharron îi căuta o batistă de hîrtie, strănută din nou.

Sharron îi ținu batista la nas în timp ce își șterse din nou fața cu prosopul.

– Ți-ai revenit? îl întrebă ea, gîndindu-se cît de plăcut trebuie să fie sub duș.

– Da.

Harry se înfășură la loc în prosop.

– Foarte bine. Acum trebuie să-l chemăm pe tăticul tău.

Se făcu că nu observă buza de jos a puștiului, care se întinse a necaz și îl transportă în patul ei, cu tot cu telefon. Formă numărul pe care i-l spusese și îi întinse lui receptorul. Își simțea pielea încreștită de frig și observă urmele de apă și noroi de pe covor. Se întreba dacă Griff se pricepea la curățat covoare tot atît de bine pe cît se pricepea la măturat cioburi.

Harry vorbi telegrafic:

– Bună, tati.

După o scurtă pauză, adăugă:

– La Shawon.

După încă o pauză, dădu scurt din cap şi apoi îi mai spuse:

– Pa.

„Ce lungă convorbire!" îşi spuse Sharron în timp ce intra în baie ca să mai ia un prosop uscat pentru Harry. Îl aşează pe Harry în centrul patului, asigurîndu-se că e acoperit pînă în vîrful nasului.

– Trebuie să intru sub duş, Harry. Crezi că poţi să stai fără să păţeşti nimic cinci minute?

– Sigur.

Se cuibări mai bine în prosop.

– Să nu te mişti din pat decît dacă sună la uşă tatăl tău. Atunci poţi să te duci să-i deschizi.

– N-am voie să dau drumul la uşă.

Sharron, îndreptîndu-se către baie, se opri şi spuse:

– Acum este o situaţie specială, amîndoi ştim că va fi tatăl tău.

– Şi dacă nu e el?

Deja simţea cum îi curge noroiul de pe pantalonii scurţi, pe picioare.

– Strigă la uşă, Harry. Dacă răspunde, îi deschizi.

– Dar dacă nu ajung...?

„În ritmul ăsta, Griff Ross va ajunge înainte de a intra eu sub duş."

– Atunci va trebui să aştepte.

Intră în baie ca pe Tărîmul Făgăduinţei.

Sharron se băgă sub jetul de apă îmbrăcată complet, clipind în apa rece care se încălzea întotdeauna atît de greu. Se dezbrăcă apoi, aruncînd hainele pline de noroi pe duşumeaua acoperită cu gresie. Cînd îşi lepădă şi lenjeria de corp abia, apa devenise suficient de caldă ca să-şi dorească să petreacă mai multă vreme sub duş. Oricum, timp nu avea pentru că Griff urma să sosească dintr-o clipă într-alta şi probabil că Harry nu ajungea să deschidă uşa. Îşi cufundă părul sub jetul de apă şi îl spălă cu săpun. Îşi abandonă hainele într-o grămadă umedă şi închise duşul, după care păşi pe rogojină. Se înfăşură într-un prosop de baie, înnodînd capetele acestuia între sîni, apoi luă un alt prosop şi şi-l legă în jurul capului.

Deschise uşa de la dormitor şi, în drum spre şifonier, zîmbindu-i lui Harry, încremeni. Lîngă Harry îl văzu pe Griff, stînd în patul ei. Inima începu să-i bată nebuneşte, iar gîndurile i-o luară razna. Rămase pe loc ca trăznită.

Era una din acele tăceri care ţin cît eternitatea. Sharron îl privi un timp, iar el îi răspunse acesteí priviri cu aceeaşi intensitate.

Nu se clintea, şi totuşi, Sharron îi simţea

apropierea treptată cu fiecare fibră a simţurilor ei. Deşi nu-şi coborîse ochii mai jos de nasul ei, i se păru că o vede în întregime, chiar dacă prosopul nu lăsa să se vadă decît umerii, picioarele de la genunchi în jos şi braţele. Cu toate acestea, avea sezaţia că mai rămăsese o parte a corpului său neacoperită, acea zonă unde nici-un bărbat nu avusese acces pînă atunci.

În momentul acela, bătăile inimii, accelerate şi neregulate, dispărură şi îşi reveni. Ritmul era puţin mai rapid decît de obicei, şi era familiar, ca şi cum îl învăţase cîndva, demult, pe un tărîm numai de ea ştiut, care era patria ei.

I se păru că inima încetase să-i mai bată; dar ritmul familiar apăru din nou.

Oare ce se întîmpla cu inima ei?

Zîmbetul lui Griff o făcu să ţină strîns de prosop şi să se întrebe dacă văzuse mai mult decît îşi imaginase ea. Mai mult decît era ea pregătită să-i arate.

Mai mult decît îşi putea permite să piardă.

Harry se desfăcu cu greu din prosop şi îl îmbrăţişă pe Griff.

– Tati e aici.

– Am observat.

Observase.

– Bună, Sharron. Mă bucur să te văd.

Griff își desfăcu părul din degetele lui Harry și rămase în continuare să facă față asalturilor de joacă ale acestuia.

Sharron își reglă vocea.

– Ce cauți aici?

Griff părea surprins.

– Tu m-ai chemat.

– Vreau să spun în dormitorul meu.

Își încleștă degetele pe prosop.

– Ce cauți aici, în dormitor?

– Harry era hotărît să facă exact cum i s-a spus, așa că m-am decis să-i țin companie.

Cuprinse bărbia lui Harry între degete și îl privi serios:

– Pentru că tot a venit vorba, mi-ar place dacă mi-ai acorda aceeași atenție pe care i-o acorzi lui Sharron. Parcă ți-am spus să nu te mai cațeri pe zid.

– Nu mă cățăram, mergeam.

Harry trase de prosopul care îi căzuse într-o parte și își ascunse capul în el, pentru a nu lăsa să i se vadă expresia.

Griff scoase un oftat și îndepărtă ușor prosopul în dreptul urechii lui Harry.

– Vorbim noi despre asta acasă, sportivule.

– Bine tată, mormăi Harry.

Griff își îndreptă din nou atenția asupra lui Sharron.

– Harry mi-a spus că v-ați tăvălit în noroi. Mi-ar fi plăcut să fiu și eu invitat. Aș fi făcut o pauză.

Felul tărăgănat în care pronunța cuvintele o făcu pe Sharron să aibă din nou acel fior ciudat.

– A fost o întîmplare.

Sharron își înfipse degetele de la picioare în covor cînd privirea lui Griff alunecă de la umerii ei la locul în care era înnodat prosopul.

– Nu crezi că ar trebui să aștepți afară pînă mă schimb?

Griff se ridică de pe pat.

– Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap, că dacă m-ai vedea aici ai intra în panică.

– Dar n-am intrat în panică.

Griff rîse.

– Atunci de ce ești atît de albă? o întrebă el, mîngîindu-i cu privirea degetele încleștate în dreptul sînilor. Își fixă privirea în ochii ei, lăsînd-o să descopere acea dorință care nu putea fi interpretată decît într-un singur mod.

Simți ea o foame cumplită, netrăită pînă atunci, care pornea din miezul feminității ei și care îi depășea granițele trupului. Răsufla anevoie și se întreba dacă era rîndul ei să vor-

beasca, pentru că, pentru prima dată în viața ei, nu-și amintea despre ce vorbeau.

O salvă Harry.

– Mă uit la televizor?

– Pot să mă uit la televizor? îl corectă ea, fără a-l slăbi pe Griff din ochi.

– Poți să vii și tu, Sharron, dar sînt sigur că n-o să-ți placă Suc de gîndaci, la care vreau eu să mă uit.

– Nu asta am...

Griff o întrerupse.

– Du-te, Harry. Vin și eu imediat.

– Să nu spargi nimic, se simți datoare să-i spună.

– Să nu pui mîna pe nimic, adăugă Griff în vreme ce Harry închidea ușa, lăsînd în urma lui, ca o trenă, prosopul atîrnat. Griff se apropie și închise ușa în urma lui.

Sharron se prefăcu că nu aude pocnetul clanței, care, în realitate îi încorda și mai mult auzul, la fel de tensionat, așa cum îi erau toate simțurile.

– Credeam că „nu sparge nimic" este destul de clar.

Griff clătină din cap.

– „Nu sparge nimic" înseamnă că ai voie să atingi. De aceea, cînd spargi ceva nu este mai

mult decît un accident. „Nu pune mîna pe nimic", înseamnă exact asta.

– Trebuie să urmezi vreo şcoală specială ca să înveţi cum trebuie să vorbeşti cu copii?

– Înveţi din mers.

Oftă lung şi căldura gurii lui trecu peste umerii lui Sharron.

– După cum vezi, încă mai am de învăţat cu Harry. Aş fi putut să fiu mai atent la deosebirea dintre cătărare şi mers. Căzutul de pe zid este ca şi cum ar sparge ceva.

– De fapt, se pare că are un simţ al echilibrului foarte bine dezvoltat. Nu cred că ai de ce să fii îngrijorat.

– Da, are asta de la mine. Cînd aveam vîrsta lui, vroiam să mă fac acrobat pe sîrmă.

– Dar am înţeles că Harry e adoptat...

Surîsul lui sîcîitor o făcu să clatine din cap exasperată.

– Grozav, Griff. Mîine ai să-mi spui că moşteneşte şi farmecul pe care-l are tot de la tine.

– Nature versus nurture, murmură el. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi la un ţînc dintr-ăsta.

Era atît de aproape de ea acum. Sharron clătină din cap şi mişcarea făcu ca prosopul pe care îl avea pe cap să se desfacă. Încercă să-l prindă în zbor, dar era prea tîrziu. Şuviţele ude,

lungi se rostogoliră pe spate, dîndu-i fiori.

Griff luă pe un deget o şuviţă lungă, care şerpuia pe umărul lui Sharron, o întinse şi o înfăşură. Ea se mula pe degetul lui ca şi cum ar fi fost atrasă magnetic. Griff zîmbi şi aşeză şuviţa în spatele urechii ei, apoi îşi trecu degetul pe mijlocul nasului ei, după care se opri pe bărbie.

– Ai pielea catifelată, Sharron. Vrei să cinezi cu mine mîine?

– Mîine?

– Hmm, da, mîine. Ştii că eşti încă udă, îi şopti el, culegînd un strop de pe bărbia ei pe deget şi ducîndu-l pe buze.

– Ai nevoie de ajutor la uscat?

Griff primi ca răspuns un hîrîit strangulat. Rîse şi continuă:

– Poate că nu. Oricum Harry trebuie schimbat. Ce spui de mîine, Sharron?

– Sînt sigură că mîine voi fi uscată.

Griff rîse din nou.

– Vorbeam despre cină, iubito.

Dialogul şi atracţia dintre ei continuau cu încăpăţînare. Sharron rămăsese iar fără suflare.

– Spuneai că o să-mi telefonezi.

– Ar fi mai bine.

Mîngîie degetele cu care ţinea ea strîns prosopul.

– Nu crezi?

Degetele lui Sharron luaseră foc la atingerea lui Griff, apoi, brusc, el își retrase mîna și senzația dispăru. Se uită la el, care era atît de aproape încît parcă o atingea cu obrazul nebărbierit. Se întreba cum s-ar simți dacă bărbia lui nerasă i-ar trece peste umerii goi...

– Ce spui, Sharron? Cinezi cu mine?

Cuvintele lui pluteau, aproape neinteligibile, pe lîngă urechile ei.

Dintr-o dată, prinse curaj și spuse:

– Ai de gînd să te bărbierești?

Privirea aceea înfometată care îi făcea pulsul să bată repede se întorsese. Limba lui Sharron trecu peste buzele uscate, umezindu-le, în timp ce el o privea. Buzele îi rămaseră întredeschise, iar respirația devenise sacadată, în vreme ce îl aștepta pe el să pună capăt acestei tensiuni.

Degetul lui mare îi încălecă curbura buzei ei de jos, apoi celelalte degete îi cuprinseră obrazul. Începu să tremure, stîrnită de micile mîngîieri, apoi tremură din toată ființa ei cînd Griff își frecă obrazul de obrazul ei.

Totul nu dură decît o clipă, iar cînd văzu că el își ridicase capul de lîngă al ei, singurul lucru la care mai putea să se gîndească era că ar fi vrut

mai mult.

Vocea lui era un mormăit grav.

– Ar fi mai bine să mă bărbieresc, iubito. Pielea ta este prea sensibilă şi nu cred că aş putea să mă stăpînesc prea mult cu tine.

Sharron trase adînc aer în piept pentru a-şi controla respiraţia care se accelerase din nou ca răspuns la cuvintele lui, dar nu reuşi să-şi stăpînească un zîmbet sfidător care îi stătea pe buze.

– Am să vin, oricum.

Griff rîse surprins:

– Nu prea eşti sfioasă, nu-i aşa?

– De obicei sînt.

– Dar nu cu mine.

Era plin de sine, aproape arogant. Asta îi dădea ei un sentiment de feminitate atît de tulburător, de excitant, încît îi era imposibil să refuze.

– Nu cu tine, spuse ea în şoaptă.

După o mîngîiere a buzelor ei cu degetul mare, îşi retrase mîna de pe faţa ei. Avea ochii tulburaţi de dorinţă.

– Bine. Va fi mai simplu astfel.

– Ce va fi mai simplu?

Griff îi aruncă o privire foarte uşor dojenitoare, apoi continuă ca şi cum n-ar fi vorbit mai înainte.

– Spune-mi, Sharron. Vei fi îndrăzneață, dar numai cu mine?

Sharron își strînse mai bine prosopul.

– De unde să știu? Abia te-am cunoscut.

– Dar recunoști că nu ești sfioasă cu mine.

– Am mințit.

– Asta rămîne de văzut.

Colțurile gurii i se ridicară într-un zîmbet discret cînd îi auzi răsuflarea întretăiată.

– Să nu-ți distrugi nervii tocmai acum, iubito, acum cînd devine interesant.

– Eu n-am...

Încheie el fraza:

– ... mai flirtat cu un bărbat pe care aproape că nu-l cunosc... în intimitatea dormitorului meu... îmbrăcată în nimic altceva decît un simplu prosop!?

Sharron înghiți în sec.

– Cred că asta am vrut să spun.

– Nu-ți face griji, iubito. Îmi place ideea că ești mai degrabă neștiutoare decît experimentată.

– N-am spus că sînt neștiutoare.

– Poate că nu în atîtea cuvinte, dar răspunsurile tale sînt destul de grăitoare.

Ridică o mînă și îi curprinse fața în ea.

– Nu-mi amintesc să fi cunoscut vreodată o

femeie atît de sinceră în privința sentimentelor și senzațiilor ei. Nu te-a învățat nimeni să mai și ascunzi cîte ceva?

– N-am avut chiar așa de mulți profesori, îi răspuse ea, cu o ușoară ezitare. Viața a fost suficient de agitată și fără complicații de genul ăsta.

– Și ce s-a schimbat în viața ta?

Degetele lui trecură prin părul ud în spatele urechilor, masîndu-i ușor pielea capului, în vreme ce ea încerca să găsească un răspuns care să nu-i trădeze lipsa de experiență în materie de bărbați. Singura ei idilă din timpul colegiului n-o pregătise pentru Griff.

Dar, la urma urmei, cine oare ar fi putut s-o pregătească pentru un bărbat care făcea să-i bată inima mai repede numai cu o privire?

– Ce te face să crezi că totul s-a schimbat? întrebă ea într-un sfîrșit.

– Pentru că, dacă te-ai uitat vreodată la vreun bărbat așa cum te uiți la mine, nu cred că am mai vorbi acum despre lipsa de experiență în domeniu.

– Ți-am spus, Griff. Nu sînt chiar...

Îi astupă gura cu mîna.

– Nu-ți face griji, iubito. Accept să te instruiesc.

Buza de jos tresări la atingerea lui.

– N-ar trebui să mă încurc cu tine, îi spuse ea cu o voce caldă.

– De ce nu?

– Dacă iese ceva din asta?

Era deliberat vagă, ştiind însă, în sinea ei, că trebuia s-o spună.

– N-am vrut niciodată să am copii. Tu ai deja unul.

– Nu te nelinişti. Eu nu vreau o soţie.

Duritatea replicii lui îi căzu ca o piatră pe inimă. Griff îi zîmbi în timp ce urmărea cu blîndeţe conturul buzelor ei.

– Deci, vezi, Sharron, nu avem de ce să ne facem griji. De fapt, aş zice chiar că sîntem făcuţi unul pentru celălalt.

– De ce?

– Pentru că nici unul din noi nu va fi dezamăgit.

Îşi luă degetele de pe faţa ei şi se îndreptă către uşă. Înainte de a ajunge la ea, se opri şi o privi peste umăr.

– Presupun că nu cunoşti nici o baby-sitter, nu?

Sharron clătină din cap. Bineînţeles că nu. Nici de unde putea să afle unde putea fi găsită una nu ştia. „Meseria de părinte era plină de semne de întrebare", îşi spuse ea. Ar fi vrut să

poată fi de mai mare ajutor. Din nefericire, era ultima persoană de la care ar fi putut să vină ajutorul. Cu uimire își dădu seama că, în sinea ei, era dezamăgită.

Griff se mulțumi să ridice din umeri.

– N-are importanță, o să găsesc eu ceva. Dacă nu dau nici un semn, pregătește-te pentru ora șapte.

– Șapte, repetă ea, apucînd cu ambele mîini marginea prosopului.

Cina cu Griff. Vacanța de vară promitea, într-adevăr.

– Am să aduc prosopul pe care-l poartă Harry, dacă strîngi într-o geantă lucrurile lui murdare...

– Pot să fac treaba asta. Dar tenișii...

– Are mai multe perechi. Azvîrle-le doar pe toate într-o geantă.

Îi aruncă un zîmbet strîmb.

– Mulțumesc că l-ai spălat. Scuze pentru deranj. Ar fi trebuit să doarmă. Trebuia să doarmă cît lucram eu.

– Nu e nici un deranj, poate doar pentru florile mele, dar eu m-am distrat copios.

– Și Harry.

Griff se uită cu o privire care ar fi vrut s-o sîcîie.

– Spunea că tu ai început.

– Îi arăt eu lui pentru asta, promise ea hotărîtă.

– O să-l avertizez – se înțelege, după ce termin să-i reamintesc regulile casei cu privire la părăsirea unei proprietăți.

– Ce este aceea „fantomă albastră"?

– O acadea, de ce?

– Nu e nimic. Spunea doar ceva.

Harry nu numai că plecase de acasă, dar înainte de a pleca, golise și frigiderul. Sharron nu se încumetă să-l pîrască, gîndindu-se că și așa era la ananghie. Apoi, urmele de pe față și mîini fuseseră șterse cu furtunul. Sharron se hotărî să-i spele și hainele înainte de a le înapoia.

O parte din grija ei se îndrepta către copil.

Griff clătină din cap amuzat și neîncrezător, dar nu spuse nimic, în timp ce se apropia de ușă. Doar cînd Sharron credea că o va închide după el, Griff se întoarse și își fixă privirea pe gura ei.

– Am să-mi petrec timpul din clipa asta și pînă mîine seară închipuidu-mi că vei purta ceva care se asortează cu buzele tale.

Sharron înghiți în sec cînd își simți fața incendiată, gîndindu-se cum de reușea Griff să treacă de la practic la erotic.

– Buzele mele? reuși ea, cu greu, să îndruge.

Griff încuviință, ridicînd ochii pentru a-i întîlni pe ai ei.

– Sînt atît de roşii, de pline. Ştii că gura ta arată întotdeauna ca şi cum tocmai ar fi fost sărutată?

– Păi...

Griff nu aşteptă nici un răspuns.

– Poate ceva fără bretele, cu părul strîns, în aşa fel încît să ai umerii goi pe care nu i-ar putea atinge decît lumina lunii şi eu.

Griff aruncă o privire către camera de zi şi schiţă un zîmbet plin de regret.

– Pe mîine, iubito. Şi încearcă să-ţi aminteşti că nu eşti timidă, cel puţin nu cu mine.

Închise uşa încet, plecînd înainte ca ea să poată da o replică la provocarea lui. O rochie care să se potrivească cu buzele ei. Fără bretele. Cu umerii goi! Rămase cu ochii la uşa închisă şi se gîndi cum naiba va putea să facă ce îi ceruse el.

– Nu sînt sfioasă, spuse Sharron adresîndu-se nimănui.

„De unde i-o mai fi venit şi ideea asta?“ se întrebă ea.

Capitolul Cinci

– Vărsat de vînt? Glumești.

Sharron își apăsă receptorul pe ureche. Nu-i venea să creadă.

– E un diagnostic care nu prea dă greș, îi spuse Griff sec. Pete, roșeață, bube – tot arsenalul.

– Dar ieri nu avea nimic.

– Erupția a început aseară. Pînă cînd am ajuns la pediatru, dimineață, îi apăruseră deja cîteva bubițe.

– Bietul Harry, murmură ea. Cred că este tare necăjit.

Griff dădu drumul unui hohot scurt de rîs.

– Bietul Harry nu are nimic! Îmi petrec tot timpul distrîndu-l şi servindu-l cu mîncărurile lui preferate şi se simte ca-n rai.

– Cum vine asta? Credeam că e bolnav.

– Fiziologic, da, dar, ca toţi copiii de vîrsta lui care au vărsat de vînt, nu are decît simptome minore. Nu are febră, nu are dureri de cap, doar dorinţa de a se scărpina milimetru cu milimetru...

Urmă o pauză în care Sharron putea să jure că auzise sfîrşitul unui căscat neglijent ascuns, la capătul celălalt al firului.

– E în picioare şi se mişcă de colo pînă colo. Lăsînd la o parte neplăcerile din timpul somnului cauzate de mîncărime, este într-o formă grozavă.

– Mi se pare că Harry nu este singurul care n-a prea dormit azi-noapte, spuse ea, făcînd aluzie la căscatul pe care-l auzise.

– Datoria mea e să-l împiedic să se scarpine. Asta nu-mi prea lasă vreme de altceva.

– Este un mod deliberat de a-mi spune că nu mai cinăm împreună?

– Asta depinde de tine. Pe Harry nu pot să-l las singur, aşa că va trebui să mîncăm aici. Ai avut vreodată vărsat de vînt?

Sharron se încruntă în timp ce-l asculta.

– Nu sînt sigură, trebuie să verific.

– Mai mult ca sigur că ai avut, îi spuse el, căscînd din nou. Foarte puțini copii nu-l fac.

– Dar cum a reușit Harry să-l ia? Știi?

– Perioada de incubație este de la douăsprezece la șaisprezece zile, ori în perioada asta noi am fost la Oregon în vacanță. Cred că l-a luat de la unul dintre copiii cu care s-a jucat acolo.

– Dar cît de contagios este?

– Foarte contagios. Harry e în carantină acasă pe toată durata bolii.

– Am să verific dacă am avut și te sun.

– Probabil că va trebui să așteptăm o zi sau două. Deocamdată, tot ceea ce pot să fac este să stau lîngă Harry.

– E în regulă. Am niște resturi în frigider la care vroiam să ajung.

Deschise frigiderul, ținînd receptorul între umăr și ureche, și căută ceva care i-ar fi adeverit lauda. Bineînțeles că nu era nimic. Închise ușa la loc cu dezgust și se sprijini de ea. Din nou pizza.

– Între timp, Griff, spune-mi dacă pot să las ceva la ușa voastră sau să vă ajut în vreun fel?

– Mulțumesc, dar una dintre mămici s-a oferit deja să-mi facă cumpărăturile.

Sharron se îndreptă de spate.

– Una dintre mămici? Dar am înțeles că sîn-

teți în carantină.

Griff rîse pentru prima dată în după-amiaza aceea.

– Depinde de punctul fiecăruia de vedere. Știi cît de repede se răspîndesc zvonurile în orașul ăsta? Abia am fost la doctor și la farmacist și tot orașul știe că Harry are vărsat de vînt. Telefonul sună non-stop din cauza mamelor care mă întreabă dacă pot să-și trimită copiii să se joace cu Harry.

– Copii care au avut vărsat de vînt?

Era un lucru grozav, mai ales dacă Harry se plictisea să se joace singur. Era o adevărată plăcere pentru el, care nu avea voie să iasă din casă. „Orașele mici", își spunea ea, sînt ca niște familii. Toată lumea se îngrămădește să ajute un copil bolnav.

Iubea orașul acesta.

– Nici pomeneală, răspunse Griff. Sînt copii care nu au avut pînă acum vărsat. Îl vor face în cîteva zile dacă vin și se joacă cu Harry.

Sharron întinse brațul și se uită la telefon plină de neîncredere înainte de a-l pune din nou la ureche.

– Sper că n-ai vorbit serios.

– Ia-o altfel, Sharron. Gîndește-te că nu există vaccin împotriva vărsatului de vînt, deci majoritatea copiilor îl iau întîmplător. Dacă îl fac

vara, nu lipsesc de la şcoală.

Sharron vroia să creadă ce auzea.

– Deci mamele îşi expun intenţionat copiii pentru că acum este convenabil să se îmbolnăvească.

Sonorul de la televizor se auzi brusc în telefon, iar Griff făcu o pauză pentru a ţipa la Harry să-l închidă.

– Asta este. Apoi, un cît îl faci mai devreme, cu atît este mai uşor de suportat. Un adult ar fi într-o stare jalnică, pe cîtă vreme Harry suportă foarte bine situaţia.

– Este bizar. Trebuie să existe o lege care să interzică aşa ceva.

– Nu cred, şi cîtă vreme Harry se simte atît de bine, mi se pare o treabă cît se poate de bună.

Lui Sharron îi suna cu desăvîrşire absurd, dar ce ştia ea? Nu urmase şcoala aceea care învaţă părinţii tot felul de reguli fără noimă necesare creşterii unui copil.

– Deci, după ce respiră acelaşi aer, copiii aceştia capătă vărsat de vînt?

Sharron auzi un zgomot înăbuşit la celălalt capăt al firului.

– De fapt, are o oarecare legătură cu nasul şi cu gîtul. Ştii cum sînt copiii: rod la cîte o jucărie care a stat în mîna altui copil, sau strănută fără

să pună mîna la gură, sau...

– Este revoltător! îl întrerupse ea. Acesta este procedeul prin care expui cu intenție copiii? Le-a strănutat Harry în față?

Griff începu să rîdă.

– Nu e nimic atît de dezgustător. Noi îi lăsăm doar să se joace și nu ne supărăm dacă beau din același pahar sau mănîncă din aceeași prăjitură.

Sharron îi curmă vorba:

– Cred că mi se face rău.

– De aceea nu este bine să apari pe aici cel puțin cîteva zile.

Continuă, ceva mai încet:

– Îmi pare rău că nu ți-am telefonat mai devreme, Sharron. A fost un circ întreg aici.

– Vrei să spui un azil.

Griff trecu peste remarca ei.

– Spune-mi, iubito, aveai de gînd să porți rochia aceea?

– Ce rochie? întrebă ea cu dezinvoltură, de parcă n-ar fi știut exact la ce se referea.

Își pierduse întreaga dimineață ca să o găsească prin vreun magazin, și fusese nevoită să facă drumul pînă la San Francisco, unde, în final, după multe căutări, o găsise: fără bretele, netăiată în talie, dintr-o mătase stacojie, care o făcea să se simtă feminină, sexy și incredibil de

sfioasă.

Avea nevoie, într-adevăr să-şi înfrîngă timiditatea. Griff nu se aştepta la asta. Nu se aştepta să o vadă deloc. Poate că era mai bine. Se simţea atît de încurcată după ziua de ieri, încît numai printr-o minune ar fi reuşit să poarte ţinuta pe care şi-o dorise Griff.

„Curajoasă", spusese el. Nu credea că are aşa ceva în ea.

Oftatul lui Griff îi întrerupse gîndurile.

– Am avut vreo douăzeci şi patru de ore grele, Sharron. Numai gîndul că te-aş putea vedea într-o rochie sexy m-a susţinut.

– Aha, rochia aceea.

Sharron înghiţi greu şi aşteptă.

Rîsul lui înfundat semăna cu un hîrîit grav şi răguşit care îi zgîrîia nervii.

– Da, rochia aceea.

Sharron rămase cu limba lipită de cerul gurii căutînd ceva de spus. Griff rupse tăcerea:

– Te sun mai tîrziu, diseară, Sharron. Acum Harry vrea să vorbească cu tine.

Îi dădu telefonul lui Harry fără a-i lăsa timp să spună la revedere.

– Bună, Shawon. Am vărsat de vînt.

Sharron se amuză, întrebîndu-se dacă era inovaţia lui sau a lui Griff.

– Vărsatul de vînt nu prea e un lucru care să

te facă să rîzi, puştiule. Se joacă tati cu tine?

– Mda. Cel mai mult îmi place faţea, dar ştii ceva?

– Mai întîi că se spune de-a v-aţi ascunselea, iar acum spune-mi tu ce vroiai.

Harry vorbi ceva mai încet.

– Nu prea se pricepe. De fiecare dată îl găsesc prea uşor.

Sharron se abţinu să nu rîdă.

– Poate ar mai trebui să-i laşi puţin timp să se ascundă mai bine.

– Nu ştiu să număr pînă la o sută, mormăi el, şi probabil că lui atîta i-ar trebui.

– Probabil.

Sharron rămase cîteva secunde pe gînduri înainte de a continua:

– De ce nu numeri pînă la zece de cinci ori?

– Asta ar face o sută?

– Cincizeci.

Urmă o pauză.

– De cîte ori trebuie să număr ca să ajung la o sută?

– De zece ori.

– Pot să o fac!

Glasul lui Harry era acum glasul unui băieţel mult mai vesel.

– Mulţumesc, Shawon. Eşti foarte deşteaptă.

– Şi tu eşti un copil tare drăguţ.

– Shawon, ai avut vărsat?

– Nu sînt sigură, Harry. Am să mă interesez şi am să-ţi spun cînd vom vorbi din nou la telefon.

– Dacă n-ai avut, îţi pot da eu, îi spuse el cu sinceritate.

– Cred că sînt prea mare ca să-mi doresc să-l am, îi răspunse ea. Ştii ceva? Dacă aflu că am avut deja, vin să te vizitez.

– Bine, Shawon.

La depărtare se putea auzi soneria de la uşă.

– Acum trebuie să plec, să dau vărsatul la cîţiva copii. Pa.

Harry închise telefonul, înainte de a apuca să-l întrebe dacă nu avea vreo dorinţă pe care i-ar fi putut-o împlini.

– Deschizăturile pentru picioare sînt cusute la pantalonii de pijama, îi spuse Griff lui Sharron la telefon. I-am pus deasupra şi salopeta ca să nu poată trage fermoarul şi să se scarpine pe burtă. Singurul loc la care are acces este faţa, dar acolo nu are încă nici o roşeaţă sau bubă.

– Griff, sîntem în iulie. O să facă şoc termic sub atîtea haine.

Sharron se întoarse pe o parte, lovind cu pi-

ciorul cearşaful care îi atîrna şi care se înfăşurase în jurul gleznelor, eliberîndu-se de el. Discul luminos al ceasului arăta unsprezece şi jumătate. Zăcuse în pat aşteptîndu-i telefonul.

Nu-i trecuse prin cap că s-ar putea întîmpla să nu sune.

– N-o să aibă nimic. I-am pus un ventilator în cameră.

Vocea lui era ca un murmur apropiat, stîrnindu-i fel de fel de imagini erotice fără a se fi distanţat nici un centimetru de lîngă fiul lui. Sharron se străduia să menţină un echilibru.

– Cîte grupuri de copii a doborît Harry astăzi?

– Numai doi. Cred că mîine apar cel puţin doisprezece.

Sharron rîse.

– N-ar trebui să-l încurajezi, Griff. Îmi închipui ce au de spus mamele.

– Nu vrei să ştii astfel de lucruri, îl auzi mormăind. Spune-mi, Sharron, ai avut vărsat de vînt?

– Din păcate, nu. Am verificat împreună cu mama, ca să fiu sigură.

Prin uşa de la terasă pătrunse o briză plăcută, care îi umflă rochia de mătase pe care o purta. Zîmbi cînd mătasea îi atinse atît de senzual pielea.

Se înţelege, numai din pricina bărbatului de

la celălalt capăt al firului. Vocea lui îi înnebunea simțurile.

– Ce păcat.

Griff întinse mîna pînă la noptieră și stinse lumina, după care se lăsă pe spate, între perne. Așternutul era rece, dar știa că nu va rămîne prea multă vreme astfel. Corpul lui era deja încălzit de vocea care vibra la capătul firului.

Ar fi putut să o asculte la infinit.

Sharron îi îndeplini cererea nerostită și continuă:

– Probabil, din cauză că nu am prea avut copii în preajma mea. Cînd era mică, mama credea că e bine să nu iau orice răceală sau boală de care sufereau copiii de regulă.

– Nici o soră sau un frate? întrebă Griff.

– Nici unul.

Rîse cînd își aminti ce fețe făcuseră părinții ei cînd, înainte de a împlini șase ani ceruse un frate sau o soră.

– Mi-au spus că erau fericiți că Cerul le dăduse de la prima încercare un copil sănătos, inteligent și frumos și că nu voiau să-și asume riscul pe care și-l asumaseră prima oară.

– Și i-ai crezut?

– Nici un pic. Probabil că, după ce crescuseră anevoie cei zece copii pe care îi însumam

eu, erau mult prea epuizaţi ca s-o ia de la capăt.

– Erai o pacoste? întrebă Griff, încercînd fără succes să-şi imagineze o Sharron altfel decît un copil docil, perfect.

Avea de gînd să-i spună că amintirile vagi pe care le avea din anii copilăriei, singurătatea ei, presiunea la care era supusă de părinţi şi profesori care aşteptau din partea ei să le împlinească speranţele, o determinaseră în parte să nu-şi dorească să aibă copii. Totuşi, se răzgîndi şi spuse altceva:

– Din fericire pentru ei, şi, bănuiesc, că şi pentru mine, am coborît de pe scenă înainte ca ei să-şi piardă răbdarea.

– Şi cu ce te ocupai dacă zici că nu te jucai cu ceilalţi copii, adică, în afară de orele în care îi înnebuneai pe ai tăi?

– Exersam la pian.

Făcu o pauză, în care Griff putu să audă foşnetul lenjeriei de pat cînd Sharron se înfundă mai tare în perne. Griff se întrebă cu ce era îmbrăcată. Cînd vorbi din nou, vocea ei era mai adîncă, mai caldă.

– Din clasa a cincea, în loc să mă duc la şcoală, am avut preceptori. Şi uite aşa nu m-am îmbolnăvit de vărsat de vînt.

– Şi pianul? întrebă el, revizuindu-şi presupu-

nerea anterioară că aceasta era un hobby.

– Hm.

– Povestește-mi.

Griff închise ochii, urmărind povestea pe care i-o depăna, referitoare la anii de studiu la conservatorul în care locuise, respirase și dormise pînă cînd împlinise douăzeci de ani. Apoi, despre turneele de concerte și viața ei de pianistă concertistă.

O viață pe care se hotărîse s-o abandoneze.

– De ziua mea, la a douăzeci și noua aniversare, m-am trezit și m-am decis să nu mai călătoresc. Părinții mei au fost șocați cînd i-am anunțat că am de gînd să predau muzica la universitate.

– Unde sînt părinții tăi acum?

– La Charleston. Cînd nu scrîșnesc din dinți de ciudă că am luat această hotărîre, țin un magazin de obiecte muzicale: instrumente și alte produse asemănătoare, care îi adună acolo pe muzicienii din oraș.

– Deci este în familie. Cum ai ajuns în Wagner? întrebă el, căutîndu-și o poziție mai confortabilă pe o parte a corpului, pentru că cearceafurile începuseră să se încălzească sub spatele lui. Cea mai apropiată universitate este la San Francisco.

– Adică la mai puțin de o oră de mers. Nu e

mult pentru o navetă mai ales dacă îmi aranjez orele în așa fel încît să evit traficul. Nu mă duc mai mult de trei sau patru zile pe săptămînă.

Întinse brațele deasupra capului, apoi le readuse lîngă telefon.

– Pe lîngă asta, aveam deja casa aceasta.

– De cînd?

– Cam de vreo opt ani, dar am fost mai mult plecată în răstimpul ăsta. Am cumpărat casa cînd am început să cîștig primii bani.

Se opri pentru un timp, apoi continuă:

– Simțeam nevoia să am unde să trag între două turnee. Faptul că știam că există un loc căruia să-i pot spune „acasă" și să-mi despachetez lucrurile într-o cameră a mea îmi dădea un sentiment de siguranță.

Griff începea să contureze portretul lui Sharron, așa cum începuse s-o cunoască, așa cum trebuie să fi fost înainte de a fi renunțat la tot. Era îmbrăcată în ceva lung și vaporos, cu părul înnodat într-un fel foarte sofisticat, cu mîinile pline de bijuterii. Frumusețea ei clasică se potrivea de minune cu această ipostază. Ședea în fața unui pian de concert, pe o scenă luminată strălucitor; în spatele ei, orchestra.

Muzica ei era divină, își imagina el. Trecea dincolo de granițele emoției, și asta pentru că Sharron era o femeie extraordinar de sensibilă,

bună, așa cum era cu Harry. Jucăușă și stăpînită, atunci cînd îi era frică. Atenția era o altă calitate pe care o demonstrase lui Harry.

Era sexy, plină de senzualitate. Îi arătase o mulțime de laturi ale ei și aceasta era numai începutul. Era foarte bine că nu își dorea copii, pentru că, altfel, ar fi dat de bucluc, gîndi el.

Inspiră profund, apoi își continuă interogatoriul:

– Nu-ți lipsesc concertele?

– Nu prea. Am încheiat un contract cu universitatea pentru cîteva concerte care vor avea loc anul viitor. Îmi vor fi de ajuns pentru a-mi satisface partea exhibiționistă a naturii mele.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Este rîndul tău, Griffen Ross. Ce face tatăl lui Harry?

Griff chicoti.

– În ultima vreme se pare că singurul lucru pe care îl face tatăl lui Harry este să stea pe lîngă fiul său.

– Te-ai gîndit cum să faci cu îngrijirea lui în timpul zilei?

– Mda, dar nu găsesc timp să aranjez treburile.

Îi povesti despre căminul de bătrîni, la care terminase de făcut proiectul inițial – și despre noua bancă din capătul de nord al orașului – la

care nu făcuse încă nici un proiect.

– Arhitect, concluzionă ea după ce află aceste detalii. Nu mi-aş fi închipuit.

– Dar ce ţi-ai fi închipuit?

Sharron avu o uşoară ezitare înainte de a răspunde.

– Nu ştiu. Cred că niciodată nu m-am gîndit că te ocupi şi cu altceva în afară de creşterea lui Harry.

– Acum înţeleg de ce mamele care stau acasă cu copiii sînt atît de sensibile la subiectul ăsta, mormăi el. Ai idee cam cît timp îţi ocupă un copil?

– Încep să-mi dau seama.

Rîse uşor, apoi oftă.

– Înainte de a veni la Wagner, unde aţi fost?

– La Chicago. Am vrut ca Harry să crească aproape de ocean, aşa că am venit aici.

– Totuşi, Wagner este la cinsprezece minute cu maşina de apă, spuse ea.

– Destul de aproape. Am de gînd să construiesc o casă pe stînci cînd voi găsi locul corespunzător.

Deci nu va locui o veşnicie la celălalt capăt al zidului dintre grădini. Sharron îşi înăbuşi un suspin de regret, apoi se mustră în sinea ei pentru ce simţise cu o clipă înainte. La urma urmei, nu se întrevedea nici o posibilitate de a

se înfiripa ceva de durată între ei. Un flirt, da, dar nimic mai mult. Ei bine, rămînea de văzut.

Dar pentru totdeauna? Categoric nu.

Iritată de un motiv necunoscut, Sharron se prefăcu somnoroasă, îi spuse la revedere şi închise telefonul înainte ca el să poată spune ceva.

Multă vreme după aceea, cu ochii deschişi, aţintiţi asupra umbrelor nopţii, se gîndi cît de neînţeleaptă fusese să se implice într-o poveste de dragoste, oricît de scurtă ar fi fost, cu un bărbat ca el.

Ploua în seara următoare, cînd Griff o sună din nou. N-o întrebă de ce închisese telefonul atît de neaşteptat seara trecută. Reluară discuţia de unde rămăseseră, fiecare împărtăşind celuilalt amintiri şi impresii. Harry se umpluse de bube. Îi mulţumi pentru cartea de colorat şi creioanele pe care le lăsase la uşă.

Sharron îi răspunse că nu era mare lucru, reluînd uşor ritmul întrebărilor şi răspunsurilor, ca şi cum nu s-ar fi scurs o zi întreagă de la conversaţia precedentă. Îşi dădu seama că iritaţia care o făcuse să închidă telefonul, pierise. În locul acesteia, apăru certitudinea că

înțelege ce se petrece între ei doi.

Se simțeau atrași unul de celălalt și probabil că vor lăsa ca această atracție să meargă pînă la capăt. Nici măcar lipsa ei de experiență sexuală nu o putea împiedica să constate faptele. Harry era inclus în discuție numai pentru motivul că locuia cu tatăl lui.

Nu avea nimic de-a face cu ea.

Calmată de limpezimea cu care vedea acum lucrurile, Sharron se lăsa în voia rîsetelor și suspinelor provocate de convorbirea lor nocturnă. Rîsete, pentru că se bucurau sincer că vorbesc unul cu celălalt, iar suspine, pentru că ar fi fost mult mai bine, dacă n-ar fi fost obligați să o facă prin telefon. Subiectele de conversație au fost foarte variate. Și-au descoperit preferințe, dar au ocolit subiectele mai serioase pentru că acestea trebuiau discutate personal.

Au evitat să discute de ce Griff nu voia să se însoare, sau de ce ea nu voia să aibă copii.

Sharron își manifestă o mare curiozitate legată de hotărîrea lui Griff de a nu-i aduce lui Harry o mamă, dar Griff o amînă, făgăduindu-i să răspundă mai tîrziu.

De altfel, și ea îi promisese că îi va explica de ce nu vroia să aibă copii.

După o săptămînă, Sharron avea impresia că îl cunoaște mai bine decît cunoscuse pe ci-

neva, în toată viața ei.

După a doua săptămînă, o invita să cineze... pentru că sosise momentul, iar Griff gătise friptură și salată. Harry abia depășise boala, iar Griff nu voia să-l lase cu o baby-sitter.

Nu trebuia să se teamă. Harry nu mai era contagios.

Vărsatul de vînt era aproape vindecat.

Capitolul Șase

Casa în care locuiau Griff şi Harry se afla de cealaltă parte a corpului de locuințe, destul de departe, încît începuse să se întrebe dacă dovedise înțelepciune atunci cînd se încălțase cu sandalele cu tocuri înalte. Ar fi fost mult mai practic să-şi ia nişte pantofi sport, aşa cum procedase săptămîna trecută cînd se aventurase pînă la ei să lase pachetele, care, de cele mai multe ori conțineau loțiuni şi calmante pentru Harry. Scăpase astfel şi de hainele pe care le spălase de urmele de stafii albastre.

Tenişii, totuşi, i-ar fi stricat ținuta şi apoi, ar fi fost nepotrivit şi provocator să şi-i lase la in-

trare.

Văzu casa tocmai cînd picioarele începură să protesteze. Era o casă din lemn roşu şi sticlă, numai în linii drepte şi foarte luminoase, încadrată pe ambele părţi de case cu înfăţişare comună, cam înghesuite. O luă pe cărarea marcată cu pietre, care traversa pajiştea din faţa casei, netezindu-şi cu o mînă fusta elegantă, cu imprimeuri tropicale, de la rochia pe care o alesese după multe cugetări. Nu era de culoarea buzelor ei, şi nici bretelele subţiri care o susţineau nu corespundeau cu cele spuse de Griff.

Oricum, rochia era din bumbac şi nu din mătase. Fusese preferat bumbacul, pentru că mătasea n-ar fi suportat eventualele bombardări cu fel de fel de alimente, ale jucăuşului Harry, chiar dacă motivul vizitei sale era cina, şi nu joaca. Cel puţin, aceasta era scuza pe care o repeta de o oră încoace. Inspiră profund şi urcă scările. Se uită după sonerie, n-o găsi, şi atunci, înainte de a-şi pierde cumpătul, bătu cît putu de tare cu degetele în uşă, poate că nici nu va observa măcar cum era îmbrăcată.

Şi totuşi, Griff răspunse atît de repede la bătaia ei în uşă, încît Sharron era cît pe ce să cadă prin deschizătura uşii. Ridică mîinile şi le aşeză pe braţele ei ţinînd-o nemişcată, cît o

studie din cap pînă-n picioare. Nu scăpă nimic, începînd cu buclele care îi acopereau umerii şi jumătate din spate, şi pînă la lacul roşu de unghii.

Apoi, privirile li se întîlniră.

– Ţi-a scos sufletul drumul ăsta, nu-i aşa?

Era imposibil să mintă, ochii aceia blînzi şi veseli.

– Cam aşa ceva. Eşti dezamăgit?

– Cum să fiu? Arăţi fabulos.

– Şi tu la fel, murmură ea.

Nu mai trebuia să-i spună că voia să-l vadă bărbierit. Fără barbă, chipul lui, era mai interesant, trăsăturile puternice, ferme erau atrăgătoare fără să pară frumoase. Se întreba cum îl plăcea mai mult, cînd observă că nu mai purta una dintre combinaţiile acelea bizare în care se obişnuise să-l vadă. Cămaşa roz, avea mînecile suflecate pînă la coate şi se asorta cu pantalonii largi, de culoare bej. Cercetarea minuţioasă se încheie în dreptul picioarelor, care, observă ea, erau goale în papuci.

Sharron îl privi în ochi.

– Şi eu, care credeam că eşti daltonist.

Se uită la ea derutat, apoi se lămuri brusc.

– Harry trece printr-o fază în care vrea să fim atenţi cu ce ne îmbrăcăm.

– Aha, deci Harry e daltonist?

Griff rîse şi clătină din cap.

– Cred că este doar dornic să creeze. Pe lîngă asta, se înzdrăveneşte dacă mă vede că arăt ca un bec de neon.

– Şi unde era Harry cînd te-ai îmbrăcat astă-seară?

– Deci, aprobi? întrebă el cu o voce caldă, masîndu-i uşor braţele în timp ce rămăseseră în uşă, pierduţi unul în zîmbetul celuilalt.

– Aprob.

– Atunci mă bucur că am fost atît de înţelept cînd i-am distras atenţia lui Harry cu o nouă carte de colorat cînd m-am hotărît să mă îmbrac.

O strînse din nou în braţe, apoi îi cuprinse încheietura mîinii şi o trase în casă. O conduse printr-o sufragerie enormă, drept în bucătărie.

– Aici putem vorbi fără să-l trezim pe Harry.

– Doarme?

– Bineînţeles. E trecut de ora şapte. Bine că nu ai sunat la uşă. În primele minute după ce îl aşez în pat e foarte sensibil la zgomote şi oricînd gata să o pornească prin casă.

Îl crezu, cu oarecare rezervă, şi rămase tăcută cînd Griff o ridică pe un scaun. Se îndreptă către frigider, de unde scoase o sticlă de vin. Cu acceptul ei, Griff turnă un pahar pentru ea, apoi unul pentru sine, după care trecu în partea

cealaltă a mesei, unde se pregătea cina. Scoase o căpățînă de salată verde și începu să o desfrunzească.

Din cauza vitezei cu care veniseră de la intrare pînă la bucătărie, Sharron era ușor dezorientată. La urma urmei, prezența lui Griff o uluia întotdeauna. Atingerea mîinilor lui pe brațe, pe încheietura mîinii, pe talie... Aprinsese atît de lesne toate simțurile ei încît pentru a nu se trăda, își pusese în joc toată priceperea și experiența dobîndită pe scenă.

Să trădeze ce? Bănuia că mai rămăsese extrem de puțin necunoscut în reacțiile ei față de el. Felul în care o privea din cînd în cînd de pe cealaltă parte a mesei, era foarte grăitor în această privință. Ea îi evită intenționat privirea și începu să studieze bucătăria, uimită de cît de spațioasă și bine dotată era. De-a lungul pereților atîrnau în cuie, tigăi de cupru. De jur împrejurul încăperii străluceau aplice, care păreau mai mari decît erau în mod obișnuit. Aragazul era mult mai mare decît ceea ce văzuse în comerț, iar în loc de patru ochiuri, avea șase. Frigiderul, depășea și el dimensiunile obișnuite. Erau trei cuptoare, nu, patru, se corectă Sharron, văzînd încă unul dincolo de masă. Toate acestea adăugate la fripteuzele, fundurile de tocat și lespezile de mar-

mură încastrate în masa de gătit alcătuiau o bucătărie destinată gătitului în stil mare.

Bineînțeles că pentru Griff era un fleac să arunce bucățile de carne pe grătar.

– De ce am oare impresia că voi mînca mai bine aici decît în ori care alt loc din Wagner? întrebă ea, fascinată de mișcarea degetelor lui lungi care preparau salata.

– Te referi la bucătărie?

– Da. A mea pare o cutie de chibrituri pe lîngă asta.

Griff zîmbi.

– Cei care locuiau aici înaintea noastră, primeau o mulțime de oaspeți. Pentru mine, gătitul este doar un hobby. Trebuie totuși să recunosc că e destul de plăcut să ai o bucătărie așa de mare, încît atunci cînd va sta și Harry prin preajmă, nu sînt nevoit să-l calc pe picioare.

– Ai putea să ții o echipă de baseball aici și nu s-ar observa.

– Cred că asta se va întîmpla în curînd. Harry vorbește deja despre T-ball, dar nu cred că îl vor primi înainte de a împlini cinci ani.

Azvîrli salata într-o strecurătoare și turnă apa rece peste ea. Atît mai avea de făcut și se puteau relaxa cîteva minute înainte de cină. Restul ingredientelor pentru salata Caesar erau deja

tocate, amestecate şi aşteptau, la fel ca şi pastele făinoase, pe care le pusese în frigider să se răcească. Preparase un meniu simplu, ca să se poată concentra asupra lui Şharron. Scurse salata de apă, apoi luă cîteva prosoape curate din ultimul sertar şi răsfiră frunzele de salată pe ele.

– Oare, ce face Harry la ora asta în pat? întrebă ea. Nici măcar nu s-a întunecat.

Îşi sprijini cotul de masă, cuprinzîndu-şi bărbia în palmă.

– Şase treizeci este ora lui obişnuită de culcare. Harry are întotdeauna nevoie de cel puţin douăsprezece ore de somn, altfel nu funcţionează.

– De unde ştii că nu se joacă sub pat?

– Crede-mă, doarme. În momentul ăsta nu-l poate trezi nici măcar o bombă sau soneria de la uşă.

Griff se opri ca să se uite la ea.

– Credeai că Harry o să mănînce cu noi, nu-i aşa?

Sharron încuviinţă.

– Harry a cinat acum o oră. Mi-e teamă că n-am rămas decît noi doi.

Deci Harry era scuza ei pentru faptul că, în locul unei rochii fantezi de mătase, se îmbră-

case cu una obișnuită de bumbac.

Griff era uimit de amestecul de inocență și de senzualitate provocatoare, pe care îl inspira Sharron. Roșeața rapidă care îi acoperea obrajii îl încînta, ca și felul în care tremura la simpla lui atingere. În același timp, îl hărțuia cu îndemînarea unei femei obișnuită să hărțuiască bărbații.

O pasiune nebună, care creștea continuu în intensitate, puse stăpînire pe el. O voia, îi era necesară ca aerul și apa.

– Dacă vrei, poți să te duci să-te uiți la el. Nu este contagios, îi aminti el.

Sharron clătină din cap.

– Nu, nu vreau să-l trezesc.

– Nici nu cred că ai putea.

Puse salata într-un castron de lemn, apoi își șterse mîinile într-un prosop, căutîndu-i privirea și susținînd-o.

– Harry ar putea, totuși, să fie un supraveghetor atent. Probabilitatea ca el să se trezească și să coboare va împiedica lucrurile să meargă prea... departe.

– Nu la asta mă gîndeam.

– Ba da, sînt sigur.

Ochii lui Griff se fixară pe gîtul lui Sharon, unde pulsul era vizibil accelerat.

– Dar, nici măcar Harry nu va putea să mă împiedice în seara asta să te sărut.

Un suspin imperceptibil depărtă buzele lui Sharron.

– Asta te face nervoasă, Sharron? o întrebă el.

– Un pic.

Dădu agale din cap, examinînd-o cu o privire fățiș aprobatoare.

– Cred că te și excită.

Înghiți cu greu, după care îl surprinse cu un „da", aproape șoptit, care electriza aerul dintre ei.

– De ce?

Îi plăcea să știe că el este bărbatul care o excita.

– Cred că nu sînt obișnuită cu... un bărbat care vorbește ca tine, reuși să spună ea într-un sfîrșit, mușcîndu-și buza de jos.

Griff își ascunse zîmbetul. Era evident că Sharron nu prea era obișnuită cu bărbații. Acest lucru devenea mai limpede cu fiecare moment pe care îl petreceau împreună.

– Parcă îmi amintesc că ai povestit niște lucruri scandaloase despre tine însăți.

Sharron roși.

– E o diferență. Eu spun lucruri fără să mă

gîndesc, pe cînd tu le spui deliberat.

O aproba.

– Este timp şi loc pentru aluzii. Acum nu.

Îi privi degetele subţiri care se mişcau încolo şi încoace pe piele, oprindu-se pe gît, unde încerca să-şi domolească pulsul, apoi îi prinse privirea.

– Sîntem majori, Sharron. Nu văd de ce ar trebui să ne ascundem după degete că între noi există o atracţie sexuală foarte puternică. Singurul lucru care rămîne de stabilit, este cum vom rezolva problema.

După ce spuse acestea, Griff se întoarse către frigider, de unde luă bucăţile de carne şi se scuză că va trebui să le pună pe grătar. Sharron mulţumi în gînd pentru această pauză şi îl urmări în timp ce se fîţîia pe lîngă uşa grătarului, apoi îl deschise cu un pocnet, acompaniat de bombănelile înăbuşite ale lui Griff.

Îl privea neîncetat, dar gîndurile-i rătăceau. Nu putea să-şi scoată din minte ce spusese cu cîteva clipe mai devreme.

Înflăcărarea recentă era umbrită de o dezamăgire pe care nu reuşea să o ocolească. Umbrită, calmată, dar nu stinsă de tot. Nu putea face abstracţie de ceea ce spusese, dar nici nu putea să nege atracţia sexuală dintre ei doi.

Oare era chiar atît de condamnabil să vrei mai mult?

Griff se întoarse în bucătărie, şi trînti uşa grătarului cu putere. Privirea îi aluneca asupra ei, apoi se întoarse pentru o inspectare mai atentă.

– Eşti mînhnită, Sharron. Ce este?

Sharron îşi reglă vocea şi încerca să menţină un ton dur.

– Iată că lipsa mea de experienţă îşi spune cuvîntul. N-am avut niciodată o relaţie strict sexuală cu cineva. Nu cred că...

– Dacă nu ar fi fost vorba decît despre sex, acum nu te aflai aici, cu mine.

Griff luă paharul de vin şi bău din el fără să-şi ia privirea de la Sharron.

– Dar cred că ne abatem de la subiect. N-ar fi mai bine să cinăm, înainte de a vorbi despre cum şi dacă vom da curs relaţiei noastre.

– Dacă?

Griff avea o expresie blînd dojenitoare.

– Încă nu am luat nici o hotărîre, iubito. Nu am de gînd să te seduc, fără să ne gîndim bine mai întîi în ce intrăm.

– Vom discuta despre asta? spuse ea pe un ton mai ridicat decît ar fi vrut.

– Da, iar în felul acesta nici unul dintre noi nu va fi decepţionat.

Rîse, înainte de a continua.

– De fapt, nici nu vreau să te seduc. Prefer să mă gîndesc că o relaţie sexuală între noi va avea loc în urma unui consimţămînt.

Sharron respiră adînc de mai multe ori ca să se calmeze, dar nu reuşi.

– Nu ştiu de ce am senzaţia că sînt în pericol cu tine, Griff?

– Nu eşti.

Griff îşi încrucişă mîinile pe piept.

– Dar să facem un tîrg, iubito. N-am să te tachinez că eşti lipsită de experienţă dacă şi tu îmi laşi experienţa în pace.

– Cît de experimentat eşti, Griff?

– Suficient.

Inima lui Griff bătea să-i spargă pieptul, în timp ce se lupta cu emoţia provocată de întrebarea ei, care îi stîrnise simţurile. Cît de experimentat? îl întrebase cu o vibraţie ciudată în voce, care îl tulbură. Micuţa vrăjitoare habar n-avea ce eforturi făcea pentru a se abţine să nu o trîntească chiar acolo, pe masa de la bucătărie.

Însă îi promisese că nu o va face. Nu încă.

– Sînt mai bătrîn decît tine cu opt ani, Sharron...

– De unde ştii? îl întrerupse ea.

– Harry. Mi-a spus ieri.

Griff alungă cu mîna protestele ei referitoare

la flecăreala lui Harry şi reluă subiectul înainte de a-l pierde odată cu protestele.

– Opt ani nu înseamnă prea mult, Sharron, numai că eu mi-am petrecut viaţa în lumea înconjurătoare, nu izolat în vreo cameră cu pian sau pe scenă.

Se opri, apoi continuă:

– Cînd doi oameni devin amanţi, experienţa sau inocenţa sînt cu desăvîrşire lipsite de importanţă.

În timp ce Griff îşi păstra expresia de abţinere, faţa lui Sharron exprimă ezitare, excitare, tensiune, nerăbdare. Era mult mai timidă decît se aşteptase el, dar o doză de curaj nu-i lipsea. Această combinaţie era tulburătoare, iar ea nu realiza acest lucru.

Brusc, Sharron îşi schimbă privirea undeva peste umărul lui.

– Focul...

– Crezi că eu nu-l simt? mormăi el, lovindu-şi pumnii unul de celălalt, datorită tulburării create de vorbele ei. Ar fi rezolvat problema pînă acum cu primul lor sărut, numai că reuşise să se convingă pe sine să mai amîne, pînă cînd se întuneca afară. În lumina lunii, ar fi cuprins-o în braţe, i-ar fi mîngîiat umerii goi cu buzele... şi ar fi descoperit adîncimile calde, dulci ale gurii ei.

Nu era sigur că vor mai mînca ceva dacă ar fi sărutat-o acum.

Îşi simţi corpul înfiorat anticipînd momentul.

– Da, iubito, îl simt. Ştii că nu-mi amintesc să fi dorit atît de mult o femeie pînă acum? Te privesc şi simt că înnebunesc de dorinţă. Cînd îţi aud vocea, mă tulbur atît de tare încît nu mai pot să raţionez.

Ridica spre ea o privire fierbinte, înfometată.

– Dacă sînt atît de experimentat, Sharron, atunci de ce trebuie să fac eforturi pentru ca focul care arzător din mine să nu izbucnească?

Sharron îl privi, în vreme ce inima ei bătea de două ori mai repede de plăcere. Spusese foc şi vorbise serios. Ştia, pentru că şi ea simţea acelaşi lucru. Focul, îşi aminti dintr-odată, gemînd din cauza regretelor, şi o porni spre curtea interioară.

– Focul, Griff. Grătarul!

Griff ridică o sprînceană mirată, apoi privi peste umăr.

– La naiba! De ce nu mi-ai spus mai devreme? spuse el şi se repezi spre uşă.

Uşa grătarului era înţepenită, refuzînd de data aceasta să se deschidă vreun pic. După ce rosti ceva scurt şi obscen, făcu un pas înapoi, ridică piciorul şi îl împinse în rama metalică. Uşa se

zgîlțîi, după care cedă, căzînd la pămînt. Griff ignoră zgomotul metalului pe piatră în timp ce se lupta cu flăcările.

Sharron trecu peste afirmația lui, precum că ea ar fi vinovată și îl urmări pe Griff, vrăjită de violența lui surprinzătoare, dar controlată, fascinată de calmul care o înlocui după aceea.

Fără prea multă gălăgie, acoperi grătarul cu capacul. După ce așteptă cîteva minute să se stingă flăcările, îl dădu la o parte și înțepă carnea cu furculița lungă. Mulțumit că nu se întîmplase nimic serios, se întoarse în casă, oprindu-se din drum doar pentru a ridica de jos ușa grătarului, pe care o propti de perete.

Cînd se întoarse la masă, figura îi exprima amărăciune.

– De cînd ne-am mutat aici intenționez să fac ceva cu ușa asta.

Sharron își ascunse cu greu un zîmbet.

– Nu crezi că era cam încălzit?

– Fie că a fost friptura, fie că a fost ușa, concluzionă Griff zîmbind, ușa a fost cea care a pierdut.

– Ce face friptura?

– E aproape gata. Este cam pîrlită, dar altfel e bine.

Îi aruncă o privire mustrătoare.

– Ai fi putut să-mi spui de foc, ceva mai devreme.

– Ți-am spus, dar nu m-ai ascultat.

Sprîncenele lui Griff se ridicară a dezamăgire.

– Deci despre asta vorbeai, îi spuse el, apropiindu-se pînă ce ajunse lîngă ea.

Îi cuprinse talia şi o ridică de pe scaun, lipind-o de el, astfel încît Sharron îi putea simți fiecare zvîcnire a mușchilor săi, fiecare detaliu. Cînd atinse podeaua cu degetele de la picioare, în urma saltului de pe scaun, direct în mîinile lui Griff, el îşi trecu un braț pe după mijlocul ei, ținînd-o în continuare aproape şi luîndu-i bărbia în căuşul palmei.

– Aveam de gînd să aştept pînă ce terminăm de mîncat, îi spuse el, în timp ce se apleca spre ea atît de mult, încît îi simțea răsuflarea pe buze. Vezi însă, că nu pot să stau cuminte de partea cealaltă a mesei.

– Oare o să-ți placă să mă săruți? îl întrebă ea, trecîndu-şi buzele peste buzele lui şi încolăcindu-şi brațele pe după gîtul lui.

Griff scoase un mormăit grav, feroce.

Îşi coborî gura deasupra gurii ei, luînd suspinul care îi depărtase buzele, ca o invitație de a pătrunde printre ele. Îi deschise larg gura cu propria lui gură, apoi limba lui, culcată pe limba

ei porni într-o explorare leneşă care provoca mici gemete de surpriză, şi în sfîrşit, plăcerea nedisimulată a femeii pe care o ţinea în braţe. Avea gust de miere şi vin. Se abandona în adîncul fiinţei ei, simţindu-şi bătăile inimii din ce în ce mai pronunţate, pe măsură ce se împregna cu gustul şi parfumul ei de floare exotică.

Ştia să sărute pentru că învăţa de la el repede. Răspunsurile ei sfioase deveneau tot mai îndrăzneţe cu fiecare nou atac al limbii lui. Era tot mai pricepută anticipînd, urmîndu-şi dascălul cu un entuziasm care îl înnebunea, îl făcea să fie foarte aproape de pragul acela. Încă nu erau gata să-l depăşească.

Încetă să o mai sărute, mîngîindu-i uşor gura cu buzele şi trecîndu-i degetul mare de-a lungul liniei care îi contura buza inferioară.

– Acum ştiu cum arăţi cu adevărat, imediat după ce ai fost sărutată, îi şopti Griff, dîndu-i un sărut scurt pe nas, înainte de a-i desface mîinile de după gîtul lui.

Se dădu înapoi încet, conştient de privirea ei aţintită pe proeminenţa care făcea presiuni asupra fermoarului lui.

– Ai simţit-o, nu-i aşa? Întocmai cum am simţit şi eu sînii tăi care îmi apăsau pieptul.

Privirea lui Sharron se ridică spre faţa lui,

apoi scoase un sunet gîtuit pe care el îl interpreta ca o combinaţie de stînjeneală şi rîs provocată de faptul că fusese prinsă. Totuşi, nu ridică mîinile să-şi acopere pieptul. Griff îşi masa ceafa încercînd să se mai elibereze astfel de tensiunea la a cărei presiuni fusese supusă. Reuşi să treacă dincolo de masă, înainte ca privirea lui Sharron să devină saşie din cauza efortului pe care îl făcea ca să evite zona care o alarmase a pantalonilor lui.

Se urcă din nou pe scaun şi îi aruncă un zîmbet atît de sfidător, încît aproape că renunţă la toate planurile pe care şi le făcuse pentru cină.

– Cred că o faci intenţionat.

– Ce anume?

– Mă încurci.

Îşi umezi buzele cu vîrful roz al limbii. Griff urmări, captivat, amintindu-şi de senzaţia pe care o trăise puţin mai înainte.

– Îţi dă superioritate, te face să domini situaţia.

Griff rîse şi clătină din cap.

– Îmi pare rău, că trebuie să te dezamăgesc, dar eu spun ce gîndesc şi nimic mai mult.

– Atunci, poate că data viitoare cînd am să-ţi spun de foc, o să iei cuvintele aşa cum ţi le zic în loc să treci la concluzii.

Griff îşi trecu privirea peste sînii ei, ai căror

sfîrcuri rămăseseră încă bombate, ca şi cum ar fi încercat să pătrundă prin rochia de bumbac.

– Aha, numai că nu cred că am trecut la concluzii. Poate tu?

Sharron luă un măr de pe fructieră şi îl aruncă în Griff. Griff îl prinse lejer. Rîsul lui era tonifiant pentru disconfortul pe care îl simţea încă în zona vintrelor.

– Că tot a venit vorba despre foc, ar trebui să mîncăm odată, altfel cele două fripturi se vor transforma în scrum.

Cînd Griff începu să scoată mîncarea din frigider, Sharron nu ştia dacă se simte eliberată sau dezamăgită. Cu cîteva clipe în urmă atmosfera din bucătărie fusese încinsă... Sărutul lui fusese diferit decît orice altceva din ce trăise ea pînă atunci. Numai că nu avea un inventar prea vast ca să poată face comparaţii.

Într-un fel, totuşi, ştia că sărutul lui Griff nu suferea nici o comparaţie.

– Încă un pahar de vin? o întrebă el, întrerupîndu-i gîndurile.

Sharron încuviinţă şi o roşeaţă discretă îi coloră obrajii.

Griff nu o atinse intenţionat cînd îi umplu paharul şi i-l înapoie. Avea atît de multe de învăţat, de înţeles în legătură cu această femeie a

căror săruturi îl lăsaseră fără vlagă şi îl întăriseră în acelaşi timp. Timidă în clipa de faţă, îndrăzneaţă în următoarea... şi pretinzînd că nu este nici într-un fel nici în altul, numai ca să-l deruteze.

Sharron îl scotea din minţi fără să facă nici cel mai mic efort.

– Să te ajut? întrebă ea.

– Cred că cel mai bine mă ajuţi dacă stai deoparte.

„Cel mai bine este să stăm de o parte şi de alta a mesei", îşi spuse Griff, care reuşea numai cu mare dificultate să păstreze situaţia la nivelul pantalonilor sub control.

Nu mai lipsea decît o atingere accidentală ca să nu mai servească deloc cina. Griff făcu încă un drum pînă la frigider, după care începu să prepare salata.

– Te deranjează că nu ştiu să gătesc?

Sharron îşi agăţă tocurile sandalelor de stinghia scaunului pe care stătea, îşi propti braţele îndoite pe masă şi îl privi în timp ce lucra.

Griff îi aruncă o privire uşor ironică:

– Oricine are o bucătărie atît de mică cum este a ta, fie că nu poate fie că nu vrea să gătească. Bănuiesc că la tine sînt ambele variante.

Sharron ocoli cu grație situația:

– Am alte talente în schimb, spuse ea, gîndindu-se la pian.

– Pe asta mă bazez și eu.

Mai rămînea să pună la socoteală și talentul de a ocoli aluziile.

Au cinat în curtea interioară, la lumina unui felinar de vînt pe care Griff îl găsise în pivniță. Seara era blîndă și mîngîietoare, iar văzduhul era înmiresmat de parfumul iasomiei. Sharron mîncă cu plăcerea cuiva care apreciază mîncarea de casă dar n-a avut niciodată ocazia s-o guste.

Griff continuă discuția, amuzînd-o cu povestiri despre părinții lui care se ocupau cu pescuitul în apele din Alaska. Mai făceau și excursii, adăugase el, deși cînd mama lui făcea baie în apa rece ca gheața, se auzea destulă hărmălaie. Locuiau în partea de nord a Wisconsin-ului, unde țineau un mic motel pentru cei care veneau la vînătoare sau la pescuit.

– Acolo ai învățat să gătești? întrebă ea, învîrtind spaghetele pe furculiță. Cum se numește mîncarea asta? Este nemaipomenită.

– Spaghete reci cu sos de ulei de măsline și

busuioc proaspăt.

– Chiar așa.

– Nu prea mă dau în vînt după nume sofisticate. De învățat să gătesc n-am învățat la B și B. Ai mei nu au afacerea decît de cîțiva ani.

Griff își puse deoparte farfuria goală și ridică paharul, ținîndu-l de piciorul subțire.

– Am învățat singur să gătesc, urmă Griff, cînd am descoperit că soția mea – adică fosta soție – nu era cîtuși de puțin interesată de acest subiect. Eram colegi la colegiu și nu ne puteam permite să mîncăm în oraș.

Fusese însurat, iar ea nu-și dăduse seama pînă atunci. Mai luă o gură de spaghete ca să se poată abține mai ușor să ceară amănunte, pentru că nu era treaba ei.

Griff își puse alături paharul și își sprijini brațele de masă. O privea cu o intensitate pe care o simțea aproape fizic.

– Mi-am iubit nevasta, Sharron. Aparține trecutului, dar cînd eram căsătorit eram convins de povestea aceea cu „au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți".

– Nu trebuie să-mi spui lucrurile acestea, îi spuse ea încet.

– Ba da. Este important ca tu să înțelegi.

Ridică cuțitul de friptură de pe farfurie și își concentră atenția asupra lamei lui.

– Janet şi cu mine urma să serbăm a cincea aniversare a noastră cînd am descoperit, întîmplător, că făcuse un chiuretaj cu un an în urmă.

– Copilul tău...?

Griff încuviinţă şi lui Sharron îi scăpă un geamăt de tristeţe. Nu voia să-şi închipuie cît de tare îl duruse, cît poate încă îl mai durea.

– Cum a putut să facă aşa ceva?

Griff ridică din umeri.

– Nu asta e important acum, Sharron. Am iubit-o. Am crezut că vom lua împreună deciziile importante. M-am înşelat. Cînd am aflat de chiuretaj, mi-am dat seama că numai un prost poate să-şi imagineze că o căsnicie are la bază dragostea.

– Numai din cauza unei femei...

– Nu mă urmăreşti.

Lăsă cuţitul pe masă şi îi luă mîna, răsfirîndu-i degetele.

– Un bărbat nu poate să judece bine cînd e îndrăgostit. Istoria este plină de îndrăgostiţi care au iubit pe cine nu trebuia.

– Şi vice versa, murmură ea.

Griff dădu aprobator din cap.

– După divorţ m-am hotărît să nu mai cred în căsnicie. M-am înşelat o dată, nu vreau să se mai repete.

Îşi trecu degetele printre degetele ei, lipindu-şi

palma de palma ei.

– Nu mă mai însor, Sharron. Niciodată. Nu ar fi cinstit să pornim la drum fără să-ți spun aceste lucruri și sper că îți sînt clare.

Sharron își strînse pumnul în palma lui.

– Clare.

„Și irelevante", își spuse Sharron în sinea ei, luînd propriile ei decizii. Totuși, era copilul acela care nu respirase niciodată.

Durerea lui Griff se transmise către ea cu o forță care o făcu să pară suferința ei personală. Chiar curios de personală. Griff o privi printre gene.

– Este o tragedie care aparține trecutului, Sharron. Nu ți-am vorbit despre ea decît pentru că înainte de a forma o pereche, meriți să cunoști adevărul.

– Faci deseori acest lucru?

– Să vorbesc oamenilor despre căsnicia mea?

Griff clătină din cap.

– Nu, am vrut să spun: ai avut multe relații cu femei?

Pe Griff îl bufni rîsul.

– A trecut mult timp de cînd m-a interesat o femeie atît de mult, încît să-mi doresc să petrec cu ea mai mult decît cîteva seri.

– Dar de unde știi că legătura noastră va dura mai mult?

– Ştiu.

Întinse palma lui Sharron şi îi trasă liniile, zăbovind asupra ridicăturilor uşoare de la vîrful degetelor.

– Şi tu ştii foarte bine acest lucru. De fiecare dată cînd te ating, corpul tău răspunde la apropierea mea, fără ca voinţa ta să aibă vreun amestec. Chiar acum, de exemplu, sînii tăi s-au înfiorat în aşteptarea unei atingeri mai intime, chiar dacă n-am pus niciodată mîna pe locul acela.

Suspinul ei îl făcu pe Griff să-i privească gura.

– Şi acum, Sharron, te întrebi cît va mai trece pînă ce ne vom săruta din nou.

– De unde ştii? întrebă ea în şoaptă, fără a reuşi să-şi oprească gîndurile pentru ea.

– Sînt momente cînd fiecare gînd de-al tău ţi se oglindeşte pe chip.

Griff dădu drumul mîinii ei, dar o ţintui cu o privire fierbinte.

– Acum te afli într-un moment dintr-acelea.

– Aha, deci aşa procedezi. Cred că e o uşurare să ştii că nu eşti cititor de gînduri.

Roşi puternic, apoi îşi duse şervetelul la gură.

– Probabil că te-ai gîndit că o femeie de douăzeci şi nouă de ani, trebuie să fie destul de complexă ca să-şi păstreze gîndurile numai pentru ea.

– Sînt totuşi cîteva lucruri pe care ai reuşit să

le ţii ascunse.

– Cum ar fi?

– Motivul pentru care nu vrei să ai copii.

Griff îşi trase scaunul într-o parte a mesei şi îşi lungi picioarele, încrucişîndu-le la gleznă.

– Te-am văzut cu Harry, continuă el. Eşti bună cu el şi totuşi te porţi de parcă n-ai şti ce faci.

– Asta, din cauză că nu ştiu.

Se aşeză mai bine pe perna de la spătarul scaunului pe care şedea şi îl urmări pe Griff care se afla undeva dincolo de marginea paharului ei. Ţinea paharul cu palmele, pentru că încă mai tremura de pe urma episodului senzual şi, nu se simţea în stare să-l ţină numai cu o singură mînă.

– N-am stat niciodată în preajma copiilor. Cred că ţi-am mai spus acest lucru mai devreme, cînd vorbeam despre boli dezgustătoare.

– Niciodată?

Sharron clătină din cap.

– Conservatorul unde mi-am făcut studiile cînd eram mai tînără, era plin de studenţi serioşi, de părinţi serioşi şi de profesori serioşi, care respingeau cu seriozitate orice activitate frivolă. Asta însemna că dacă aveau de gînd să mai stea acolo, copiii trebuiau să se comporte ca nişte adulţi. Academia unde mi-am încheiat

studiile era cam tot aşa. De acolo, am pornit-o direct în circuitul de concerte.

Îşi duse degetele prin păr. Se calmase acum, cînd nu se mai vorbea despre reacţiile ei la atingerea lui Griff.

– Cunosc tot atîtea lucruri despre copii cîtă fizică ştiu – şi am încheiat acest subiect cu ani în urmă.

– Asta-i tot? întrebă Griff surprins. Care va să zică nu vrei să ai copii pentru că nu eşti obişnuită cu ei?

– Asta este, concluzionă Sharron cu un surîs timid. Totuşi, trebuie să recunosc că este şi pentru că îmi protejez independenţa. Acum mi-am găsit un echilibru şi nu-mi pot imagina cum ar putea un copil să ocupe un loc confortabil în viaţa mea.

Coborî vocea şi se lăsă în voia amintirilor:

– Mama îmi spunea tot timpul ce schimbare uriaşă a intervenit în viaţa ei atunci cînd m-am născut. Pînă atunci, credea că un copil nu însemna altceva decît o persoană în plus pe care trebuia s-o treci în program. A fost o surpriză neplăcută cînd a descoperit că bebeluşii şi copii habar n-au de programe.

– Ştiu din experienţă că adolescenţii sînt şi mai răi, spuse Griff, făcînd o grimasă în timp ce zîmbea. Nici nu ştii cît de mult mă gîndesc la

anii aceia.

– Nu vorbi prostii, Griff Ross. Tu iubeşti copii. Oricine te vede cu Harry îşi dă seama că statutul de tată ţi se potriveşte de minune. O să treci foarte uşor şi peste toanele acelea ale adolescenţei.

Griff înghiţi comentariul ei cu un mormăit neîncrezător, căruia însă nu-i lipsea o undă nepermisă de mulţumire.

– Deci, dacă eşti atît de categorică în privinţa copiilor, urmă el, să înţeleg că şi căsătoria iese din discuţie?

– Nici vorbă. Sînt convinsă că au mai rămas vreo cîţiva bărbaţi care ar merita şi care se află în situaţia mea.

Sharron ridică mîna stîngă şi îşi desfăcu degetele lungi în lumina slabă a lămpii.

– Totuşi, nu mă grăbesc. Pentru mine, inelul de pe degetul ăsta, va însemna mai mult decît o simplă convenienţă.

Decise că era deja cam mult pe tema copiilor şi a mariajului.

– Spune-mi, Griff, continuă ea, ridicînd capul în timp ce îl privea pe Griff cu aceeaşi curiozitate, povestea cu arsul se întîmpla de fiecare dată?

– Nu-ţi face griji, iubito. Friptura s-a ars pentru că nu am fost atent. De aici tot tărăboiul.

Sper că nici unul dintre noi nu s-a... pîrlit.

Un rîs involuntar izbucni din pieptul lui Sharron ca urmare a acestui calambur. Se uită la Griff, dar el era serios şi îngîndurat.

Era cu totul altceva. Rîsul îi îngheţă pe buze şi ecoul lui se pierdu undeva în văzduhul înstelat al nopţii.

– Deci ce spui, Sharron? o întrebă Griff cu un glas abia auzit. Am putea să fim amanţi şi prieteni, fără să comitem greşeala de a dori mai mult?

– Cred că mi-ar place să încerc, îi răspunse ea, ascunzîndu-şi mîinile sub masă pentru a le ascunde tremurul.

– Crezi numai?

Sprîncenele lui Griff se arcuiră, aşteptînd amuzate răspunsul.

O pornire jucăuşă luci în ochii lui Sharron şi o făcu să lanseze o provocare.

– Abia m-ai sărutat o dată, Griff. E adevărat că a fost grozav... dar de unde ştiu eu că n-a fost decît o întîmplare?

Capitolul Șapte

N-a fost o întîmplare și nici al doilea sărut al lor n-a semănat cu primul.

Aproape că nu observase că Griff se mișcase, cînd gura lui se afla deasupra gurii ei. Doar în urmă cu o clipă stătea în fața ei, cu o expresie enigmatică întipărită pe față, poate gîndindu-se la provocarea lui Sharron, care umplea spațiul gol care îi despărțea. La următoarea respirație a lui Sharron, ajunsese lîngă ea, aplecîndu-se ca să-i prindă gura. Limba lui pătrunse printre buzele ei, se retrase, apoi pătrunse din nou, în vreme ce buzele se striveau

între ele într-un sărut şi categoric şi apăsat.

După ce îşi luă sărutul, pentru că nu-i dăduse nici o şansă lui Sharron să i-l dea, îi prinse bărbia în palmă, încît era obligată să-l privească drept în ochi.

– N-a fost o întîmplare, iubito, iar în ce priveşte grozăvia lui, sîntem abia la început.

Fără să clipească, Sharron îşi duse mîna la gură, trecîndu-şi uşor degetele peste buzele ţuguiate. Apoi şi le mută pe gura lui, zîmbind provocator cînd simţi că s-a clintit ceva în el. Asta o făcea să se asigure că şi el era la fel de sensibil la atingerea ei, pe cît era ea la a lui.

– Văd că va trebui să fiu mai atentă la ce spun.

Griff îi luă vîrful unui deget în gură şi îl muşcă încet înainte de a-i da drumul.

– Pe cît de mult mi-ar place să îţi îmblînzesc gura, pe atît de mult mi-ar place să n-o fac. Suspansul în care mă ţii pînă la următoarea ta replică, este pur şi simplu excitant.

După o scurtă ezitare, o întrebă de-a dreptul ce voia să ştie:

– Deci, Sharron: vom fi sau nu amanţi?

Sharron zîmbi.

– Şi prieteni, Griff, am nevoie şi de acest lucru.

– Şi eu, iubito.

Se aplecă din nou şi îşi lipi buzele de buzele ei, după care se întoarse să strîngă masa. Cînd se îndreptă către bucătărie, avea braţele încărcate de vase.

– Mă duc să văd ce face Harry. Mă întorc imediat.

Sharron aştepta pînă ce îl auzi urcînd scările care duceau sus, la dormitorul lui Harry, după care se ridică anevoie, pentru că picioarele îi tremurau, şi reuşi să adune ce mai rămăsese pe masă. Făcea eforturi serioase să se concentreze asupra a ceea ce făcea pentru că spera că în acest mod va reuşi să-şi interzică gîndurilor să se lase dominate total de bărbatul care urca scările.

Nu-i era de nici un folos să se gîndească, cel puţin nu acum, cînd era prea tîrziu. Nu-i mai rămăsese decît să trăiască intens clipă de clipă şi să mulţumească Cerului că rămăsese cu sufletul intact.

Curăţa resturile de pe farfurii cînd Griff coborî din camera fiului său.

– Ce n-aş da să pot dormi şi eu aşa de adînc! spuse el în timp ce ocolea masa, apoi începu să aranjeze farfuriile curăţate în suportul de vase. Cîteodată noaptea, cînd intru la el în cameră,

îmi aşez urechea pe pieptul lui ca să văd dacă respiră.

Sharron se opri din treabă. Cuvintele lui o emoţionară, în adîncul ei.

– Trebuie să fie cumplit să ai pe cineva care depinde de tine în totalitate. Cred că nici n-aş mai putea să dorm de grijă.

Griff îi aruncă o privire surprinsă.

– Te-ai obişnui, spuse el, apoi, nelămurit, se uită în altă parte.

Pentru o femeie care pretindea că nu ştie nimic despre copii, intuia foarte exact realităţile dure.

Se întrebă dacă avea cîtuşi de puţin idee despre reversul medaliei – bucuria şi pofta de viaţă pe care numai copiii ţi le pot inspira.

Sharron zîmbi uşor stingherită şi îşi şterse mîinile pe un prosop, pe care mai apoi îl folosi pentru uscarea jgheabului.

– Dacă doarme atît de bine noaptea, de ce mai trebuie să doarmă şi după-amiaza?

Griff îi luă prosopul şi îl aruncă pe masă, apoi o luă de mînă şi o trase către sufrageria întunecată.

– Mi-e teamă că somnul de după-amiază aparţine trecutului. În ultima vreme mi-am dat seama că nu se culca decît ca să-mi facă pe

plac.

O conduse pînă la o canapea care se afla în spatele scării ce ducea la etaj şi o trase jos, lîngă el, fără a se mai osteni să aprindă lumina. Îşi trecu braţul pe după umerii ei şi îi culcă cu blîndeţe capul pe propriul său umăr.

Senzaţia de apropiere între ei doi crescu în intensitate, dar nu în totalitate pe plan sexual. Era o senzaţie de confort şi alinare. Se cuibări pe umărul lui, şi îşi sprijini obrazul de pieptul lui, în vreme ce Griff îi mîngîia braţul cu mişcări continue şi line.

Ştia că vor face dragoste. Nu astă-seară, nu cu Harry deasupra lor. Totuşi, curînd. Griff nu părea bărbatul care să dea înapoi.

Era ca primul lor sărut – anticiparea lui o înnebunea.

Sharron închise ochii, într-o stare de semiconştienţă, efect al bătăilor necontenite ale inimii pe care le auzea atît de aproape în urechea ei, de parcă se contopeau cu ea însăşi. Nu mai fusese niciodată aşa de aproape de un bărbat şi niciodată nu se simţise atît de liniştită. Trase adînc aer în piept la gîndul acesta, iar insipiraţia îi suna, pînă şi ei însăşi, ca un căscat.

Griff nu păru să observe, sau dacă observase, nu-i păsa. O strînse mai bine pe Sharron

sub brațul lui și continua să-i mîngîie brațul. Sharron se descălță și își strînse picioarele sub ea. Începu apoi să-și reamintească tot ce se întîmplase în seara aceea.

Griff o necăjea fără intenție, dar totuși, avea o metodă specială. O dorea și voia ca ea să știe acest lucru.

O sărutase, arătîndu-i astfel cît de minunate vor fi clipele cînd vor face dragoste.

O avertizase că nu va fi un „pentru totdeauna, la bine și la rău" și îi explicase și de ce nu. Îl credea. Din punctul ei de vedere, Harry era o motivație puternică, pentru a nu dori mai mult decît îi oferea Griff.

– Sharron?

– Hm?

– Iei anticoncepționale?

Sharron făcu ochii mari și cu siguranță că ar fi plecat din brațele lui dacă n-ar fi strîns-o mai bine.

Nu mai dorea să roșească de fiecare dată cînd el deschidea gura.

– Ei? o provocă el, scuturînd-o ușor. Iei sau nu?

– Nu iau.

– Fir-ar să fie! exclamă el, fără să ridice glasul, reușind să fie cu atît mai surprinzător, cu cît

nu-şi modificase tonul. Poţi să iei? Adică, există vreo interdicţie de ordin fizic?

Sharron clătină din cap, pe pieptul lui.

– Pot să iau. Am, doar că nu am avut motive să o fac, nu în ultima vreme...

Controlul ginecologic nu mai figurase de multă vreme în agenda ei, astfel că nici măcar nu se mai gîndise la asta.

– N-ai putea, continuă ea, să faci... ăă... tu ceva?

– Ba da, iubito. Am să fac, dacă aşa vrei tu.

O mută, trăgîndu-i picioarele de sub ea. I le ridică pînă ce le sprijini de coapsele lui şi îi forţă bărbia, pînă ce capul îi ajunse în deschizătura braţului lui. Se priviră în lumina slabă care răzbătea de la bucătărie.

– Sînt convins că dragostea noastră va fi foarte... intensă, îi spuse Griff. N-aş vrea să rămîi gravidă, ca urmare a neglijenţei mele.

– Înţeleg ce vrei să spui, murmură ea, simţindu-se înfierbîntată. Am să mă duc la doctor.

– Bine.

Sărutul lui era pasional şi aprobator.

Sharron îşi trase fusta, care se ridicase deasupra genunchilor. Griff îi luă mîinile şi le ţinu strîns pe pieptul lui.

– Dacă tot vrei să faci ceva cu mîinile, fă aici,

unde simt.

– Vrei să te mîngîi? rosti ea şoptit.

– Mh-hmm.

Îi conduse degetele către nasturii cămăşii, lăsînd-o pe ea să decidă dacă îi va descheia sau dacă doar îşi va strecura degetele printre deschizături. În timp ce îi simţea mîna mîngîietoare pe spate încurajînd-o tăcut, Sharron se gîndea cît de mult îşi dorise acest lucru – să-i simtă mîinile pe corp. Se întreba dacă şi lui i-ar plăcea acelaşi lucru. Încercă să vină şi mai aproape de el, ca mîngîierile să-i fie mai uşoare, trecînd cîţiva centimetri peste coapsele lui, frecîndu-şi şezutul de şoldul lui, pînă ce braţul lui Griff o strînse mai tare şi o forţă să stea liniştită.

– Calmează-te, iubito. Toată fiţiiala asta a ta prematură, mă irită.

Îi lăsă degetele agăţate între nasturii cămăşii şi îşi trecu palma încet peste linia umărului ei, poticnindu-se o clipă de breteaua de la rochie.

– Sînt pregătit, iubito, şi îmi este foarte greu să mă abţin acum să nu îţi trag fusta şi să aflu cît de adînc aş putea pătrunde în tine.

Sharron îi desfăcu un nasture de la cămaşă, aproape fără să-şi dea seama. „Of, ce gură păcătoasă mai are", îşi spuse ea, gîndindu-se

că ar fi fost mult mai bine să facă ceva mai bun decît să o sîcîie.

Ar fi vrut să o sărute din nou.

Își dădu seama că era prea ocupat privind-o, urmărindu-i mîinile pe pieptul lui... urmărindu-și propria mînă în timp ce îi înlătura breteaua rochiei. Cu degete tremurînde, Sharron petrecu la loc partea descheiată a cămășii lui Griff, netezind-o, ca și cum ar fi fost încă prinsă în nasture, apoi trecu la următorul nasture.

Ce era rău într-o mîngîiere? își spuse ea, înfiorîndu-se cînd degetele lui Griff traseră breteaua rochiei de pe un umăr și lunecară încet cu ea de-a lungul brațului ei. Ce putea să fie rău atîta vreme cît știau amîndoi că mai mult decît atît, nu se putea.

– Ce bine că avem supraveghetor în persoana lui Harry, nu-i așa? întrebă ea, cu o voce cam nesigură cînd simți un deget de-al lui Griff trecînd de-a lungul tivului rochiei ei.

Trase adînc aer în piept, netezind cămașa înainte de a trece la încă un nasture, după ce tocmai mai descheiase unul.

– Dacă îmi aduc bine aminte, odată ce am început să iau pilulele trebuie să treacă ceva timp pînă ce își fac efectul.

Ca să nu mai spună cît ar dura pînă ce ar

ajunge la medic şi oînd va fi programată, socoti ea în sinea ei, după care se decise ca, fie ce-o fi, să o facă ziua următoare.

– Pînă una alta, ai încredere în mine că te voi proteja? o întrebă el, atingîndu-i cu vîrful degetelor obrazul. Sau vrei să aşteptăm?

Sharron îşi înghiţi cu greu nodul care îi stătea în gît.

– Harry e sus, foarte aproape de noi. Dacă ne surprinde...

– Nu mă refeream la seara asta, iubito.

Căldura respiraţiei lui îi mîngîia fruntea.

– Nici în vis nu aş fi gîndit să facem dragoste cu Harry atît de aproape. Lucrurile pe care le vom face cer mult mai multă intimitate.

Emoţia lui Sharron crescu odată cu imaginaţia, şi îşi ascunse faţa, înfundînd-o în pieptul lui.

Griff o lăsă acolo o fracţiune de secundă, apoi îşi trecu degetele prin părul ei şi îi trase înapoi capul.

– N-am spus să nu mă mai mîngîi, Sharron.

Sharron inspiră profund, apoi se simţi pătrunsă de un curaj necunoscut şi începu să-şi frece palmele de cămaşa lui.

– Te descurci? îl întrebă ea.

– Cred că da, îi răspunse Griff cu o voce

plină de rezonanță, în vreme ce o masa ușor la ceafă.

Sharron, tremurînd, continuă descheierea cămășii cu mai puțină stînjeneală decît înainte. După ce termină de descheiat patru nasturi, consideră că era momentul să desfacă, în sfîrșit, cămașa. Vîrfurile sensibile ale degetelor veniră în contact cu puful blond care îi acoperea pieptul lui Griff, apoi înconjurară mameloanele întărite... apoi se retraseră cînd Griff gemu, pentru că știa că el dorea acest lucru.

Simți cum coapsele lui se încordează sub ea, asigurîndu-se că, dacă ar fi avut condiții, el ar fi fost gol și a fi pătruns în ea fără să mai aștepte. O sărută lung, devorator, pînă cînd o făcu să-și împlînte adînc degetele în pieptul lui. Un murmur îi acoperi buzele, apoi se transformă într-un suspin de surpriză cînd simți gura lui Griff pe pielea fină a gîtului ei.

Griff își dădea seama că nu putea să o trimită acasă. Nu încă. Îi duse degetele la gură, potolindu-i strigătele, în timp ce continua să exploreze pielea catifelată.

Sharron își înfundă fața în pieptul lui. Răsuflarea ei fierbinte îi amintea din cînd în cînd lui Griff ce nu aveau voie să facă. O strînse mai bine.

Era o ispită căreia nu putea să-i reziste.

– Iubito?

Îi îndreptă bărbia cu degetele îndoite, forțînd-o să se uite la el.

– Ce este?

– Hai să facem dragoste.

– Dar nu putem.

Zîmbetul lui Sharron era plin de părere de rău.

– Eu pot.

Îi sărută buzele întredeschisè, apoi își încîlci mîna prin părul ei și o trase cu blîndețe înapoi, dezgolindu-i arcuirea armonioasă a gîtului.

– Eu pot și cred că trebuie s-o fac.

– Dar cum rămîne cu...

Pierdu șirul frazei cînd îi simți gura pe gît, acolo unde se simțea bătaia nebunească a pulsului ei.

– Am pornit pe un drum fără întoarcere, iubito, îi spuse el, în timp ce cu o mînă îi elibera și celălalt umăr de breteaua rochiei. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Își dădu seama că Sharron înțelesese cînd deveni rigidă, apoi începu brusc să se zbată în brațele lui. Încercă să o liniștească punînd o mînă pe pulpele ei dezgolite, cealaltă sub sîni, strivindu-i gura sub gura lui. După puțin se li-

nişti. Îl privi cu o expresie în care se amestecau atîtea emoţii, încît era cît pe ce să o apropie de el şi să o calmeze cu cuvinte de alinare.

– Nu pot, Griff, îi şopti ea, cu teama de necunoscut în privire. N-am mai...

– Luat niciodată fără să dau? o întrerupse el, grăbit să sfîrşească vorba pentru a putea trece la fapte.

Se aşteptase ca ea să nu-i îngăduie să se lase iubită, fără ca el să capete ceva în schimb, dar nu avea de gînd să o lase să-l oprească de la gestul de a-i face acest mic dar.

– Mi se pare atît de... egoist, murmură. Şi Harry...

– Harry nu va apare.

Mîna pe care o ţinea pe coapsele ei se destinse şi degetele răsfirate porniră peste pielea de catifea, electrizîndu-se la atingerea lor.

– Şi, oricum, voi fi îmbrăcat. Dacă se trezeşte, totuşi, am să aud înainte de a apuca să coboare.

Sharron deschise gura să protesteze din nou dar Griff i-o închise cu propria lui gură. Acceptase să-i devină amantă, îşi spuse el. Acum trebuia să facă acest lucru, să-i dea ceva care îi va aduce aminte, în caz că s-ar fi răzgîndit după ce pleca de la el în seara aceea.

Sharron cedă dorințelor lui, dorințelor ei, și scoase un oftat. Griff îi simți corpul cum se relaxa și, înainte de a-și încheia sărutul, fu asigurat că nu o convinsese să facă ceva împotriva voinței ei.

O convinsese să facă, însă, ceva ce nu mai făcuse niciodată.

Era atent la gustul ei, la răspunsurile trupului ei – gura, felul în care săruta, suspinele pe care i le înăbușea el înainte de a fi ajuns mai departe. Sînii ei, rotunzi și plini, stăteau bombați, cu sfîrcurile tari, împungîndu-l prin rochia de bumbac. Cînd încercă să-i scoată cămașa de pe umeri, el îi luă mîinile și și le puse în jurul gîtului, unde puteau să facă cel mai mic rău.

Un drum fără întoarcere, îi spusese el. Acum, urma să se vadă adevărul acestor cuvinte.

O sprijini de colțul canapelei, eliberîndu-și astfel ambele brațe pentru a putea descoperi secretele voluptuoase ale corpului ei. Îi puse o mînă pe coapse, mîngîindu-le, încercînd s-o obișnuiască cu atingerea lui, pentru ca, mai tîrziu, cînd aveau să ajungă la momentul culminant, să nu fie surprinsă.

Buzele lui urmară drumul trasat de cealaltă mînă a lui, care explora conturul rotund al umerilor ei, apoi ridicăturile sînilor ei, vîrfurile sen-

sibile care erau încă ascunse sub rochia luminoasă de vară. Se juca cu micile văi de la îndoitura mîinii, apoi limba lui trecu peste pliurile urechii ei delicate, provocînd gemete de plăcere din partea ei.

Sharron răspundea fără reţinere, dăruindu-i mai multă plăcere decît şi-ar fi închipuit vreodată.

Griff o sărută din nou, apoi prinse rochia... în adîncitura făcută de cei doi sîni... şi trase.

În vreme ce sînii cu sfîrcuri trandafirii se lăsau încetul cu încetul dezveliţi, mîna lui Griff se arcui în jurul coapsei lui Sharron, care scosese un strigăt atît de încet, încît el nu-şi făcu nici cea mai mică problemă că l-ar putea trezi pe Harry. Cînd, însă, îşi lipi buzele de sînul ei şi îi prinse cu gura sfîrcul trandafiriu, scoase încă un strigăt. Griff îi masă buzele cu degetele, înăbuşindu-i strigătele, care nu mai conteneau atunci cînd el zăbovi cu limba peste sfîrcurile ei. Sharron nu-şi mai găsea astîmpărul, agitîndu-se întruna. Nu lupta cu el, dar voia mai mult şi nu ştia cum să facă să primească.

Griff ştia. Eliberă sînului pe care-l sărutase, întorcîndu-se către celălalt, apoi începu să-i desfacă pulpele cu forţă. Sfiala din Sharron se certa cu îndrăzneala din Griff, deşi, într-un punct şi mai secret îi reproşa că îi ţine atît de

multă vreme picioarele nedesfăcute. Griff rîse de lipsa ei de pudoare şi începu să sugă cu nesaţ sînul ei.

Picioarele ei cedară forţei lui, iar mîna îi alunecă uşor în sus, unde găsi marginea chiloţilor. O mîngîie prin nailon, ştiind mai bine decît ea ce o excita şi ce nu. Sharron nu reuşea să-şi găsească locul, zbătîndu-se într-una, dar nu pentru a-l opri pe Griff. Cînd, într-un sfîrşit, îi găsi gura cu propria ei gură, îşi dădu seama că avusese nevoie de ancora pe care o formau gurile lor unite. Era atît de aproape de culme.

Limbile lor se întîlniră chiar cînd degetele lui se strecurară pe sub chiloţi, să dezmierde floarea pasiunii ei. Strigătele ei se pierdură în gura lui Griff, ale cărui degete simţiră dovada excitării ei. Se lăsă peste ea, atingîndu-i sînii cu pieptul lui, limba cu limba lui, sinuozitatea caldă şi umedă cu un biet substituit al sexului lui tare ca piatra. O mîngîie şi îi pătrunse membrana elastică întîi cu un deget, apoi cu două. Degetul lui mare găsi umflătura gingaşă care era aproape ascunsă de cîrlionţii moi, şi începu să-i maseze încet punctul cel mai sensibil.

Plăcerea o copleşi pe Sharron. În sfîrşit, îşi spuse el, deşi ştia că nu trecuseră decît cîteva minute de cînd începuseră. Răspunsurile ei

erau pline de intensitate, complete şi fără rezerve.

Dacă mai dura o clipă, trebuia să intre în ea, în marea aceea de căldură, simţindu-i zvîcnetul.

Nu astă-seară.

Totuşi, era bine, chiar din punctul de vedere al unui semiparticipant. Îi văzu faţa, din ce în ce mai încordată, în timp ce corpul îi era cuprins treptat de un tremur, pe care nu şi-l putea controla. Se încleşta în jurul degetelor lui, cînd el îi apăsa încet, intenţionat forma sexului dătător de plăcere. El zîmbi, apoi îşi coborî gura deasupra sînilor ei, pentru că sfîrcurile îi erau atît de rigide, încît nu se putu abţine să nu afle dacă i-ar place să le înconjoare cu dinţii. Îi plăcea.

După ce încetă să mai tremure, Griff îşi folosi mîinile şi gura pentru a o calma, mîngîindu-i pulpele cu blîndeţe şi sărutîndu-i pieptul mai puţin pasional.

Sharron îşi înfăşură braţele mai strîns în jurul gîtului lui şi îi şopti asemenea lucruri lipsite de sens, încît cu greu se stăpîni să nu rîdă.

Era absolut necesar să se stăpînească, pentru că ea nu-i spunea decît cît de mult îi plăcuse... şi de ce nu putea şi ea să-i facă acelaşi lucru, mai mult sau mai puţin?

Nu putea, îi spuse el, pentru că se cunoştea mai bine şi nu se putea vedea lăsîndu-i mîinile pe propriul lui trup, fără să vrea să se adîncească acolo unde ajunseseră de curînd degetele lui.

Cel puţin, adăugase el, nu de prima dată.

Sharron se lăsă pe colţul canapelei şi Griff îi puse hainele la loc fără ca ea să riposteze, deşi Griff observă cu îngrijorare, licărirea de răzbunare din ochii ei.

Era un anumit fel de îngrijorare, care, ştia el, îl va ţine treaz în lungile ore ale nopţii. O încălţă cu sandalele abandonate şi se aşeză înapoi să admire imaginea pe care o construise: dusă pe gînduri, satisfăcută şi uşor adormită.

Era tentat să o ia de la capăt.

– Nu joci cinstit, îi spuse ea, ridicîndu-se şi trecîndu-şi degetele prin păr, într-o încercare de a descîlci ce făcuse Griff.

– Nu m-am jucat, Sharron, reuşi el să răspundă, cu o voce aspră, care ar fi trebuit să o pună în gardă că nu mai avea mult pînă să se supere. Ceea ce mi-ai dăruit astă-seară, îmi va umple visele o săptămînă întreagă.

O prinse de încheieturile mîinilor şi o întoarse, cu intenţia de a termina treaba începută de ea, aranjîndu-i părul mătăsos, în timp ce îşi

imagina ce ar simți dacă s-ar răsfira pe coapsele lui. Inima îi zvîcni în piept și se gîndi să amîne această fantezie.

– Și cu visele mele cum rămîne? îl întrebă ea în timp ce se îndrepta către ușă.

Trebuia s-o învețe să nu-l mai necăjească... într-o bună zi. Deocamdată, însă, o întoarse spre el și o sprijini de ușă, frecîndu-se de pulpele ei pentru ca ea să poată simți forma tare dintre picioarele lui.

– Vino înapoi în pat cu mine și ai să fii atît de obosită, încît nici măcar energie să visezi n-o să mai ai.

Lui Sharron i se tăie răsuflarea.

– Nu pot, spuse ea, privindu-l fix. Te vreau întreg, șopti ea în continuare.

Griff o sărută cu blîndețe, luînd aminte la buzele ei țuguiate.

– Știu, iubito. Dar vrei să faci ceva pentru mine?

– Spune.

– Du-te mîine la doctor. Am vorbit serios mai înainte. Nu vreau să las totul la voia întîmplării.

Luă niște chei de pe panoul de lîngă ușă și i le puse în mînă.

– la mașina, adăugă el, arătînd spre mașina parcată pe stradă. Este prea tîrziu să mergi pe

jos şi nu-l pot lăsa singur pe Harry.

Sharron luă cheile fără să protesteze şi începu să coboare treptele. Griff, care o urmărea din uşă, îşi ţinu respiraţia cînd ea păşi pe o rază argintie de lună şi părul îi căpătă o culoare şi o strălucire feerice. Apoi, Sharron dispăru în întuneric şi se auzi cum deschide portiera maşinii.

– Te sun peste cinci minute, îi strigă el.

Sharron se întoarse.

– Eşti îngrijorat pentru soarta maşinii?

– Ascultă-mă, iubito, şi du-te direct acasă.

Griff se sprijini de tocul uşii şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Nu vreau să-mi petrec noaptea făcîndu-mi griji pentru tine, cînd aş putea să mi-o petrec imaginîndu-mi cît de bine va fi cînd voi intra în tine cu totul.

– Vorbeşte mai încet, Griffen Ross, îi spuse ea, privind în stînga şi în dreapta pe strada pustie. Vrei să ne audă vecinii tăi?

– Hai să spunem cincisprezece minute, iubito. Cinci, pînă ajungi acasă şi zece, pînă ce te dezbraci şi intri în pat.

Rîsul lui grav, fu dublat de suspinul ei.

– Dacă nu-ţi pasă de vecini, atunci gîndeşte-te măcar la Harry.

– Cînd o să te dezbraci şi o să stingi lumina,

să te gîndeşti că sînt acolo, cu tine.

Chipul lui Sharron luminat de lună i se păru atît de neprețuit, încît cu greu se stăpîni să micşoreze distanța dintre ei şi să şteargă supărarea cu un sărut.

– Acum fii cuminte şi pleacă.

Sharron se furişă în maşină şi închise uşa înainte ca el să-şi termine fraza.

Prea bine, îşi spuse Griff, privind cum pleacă maşina. Habar n-avea cum ar fi dus la capăt amenințarea aceea.

Dacă ar mai fi atins-o încă o dată, n-ar mai fi reuşit să se controleze.

– Ai regrete, iubito?

Sharron îşi trecu receptorul la cealaltă ureche şi se răsturnă pe o parte, ca să poată vedea salcia care se afla dincolo de terasă. O plantase, cu opt ani în urmă, cînd cumpărase casa. Acum ajunsese la fel de înaltă cît casa, iar crengile grațioase şi puternice se lăsau adiate de briza odihnitoare a nopții. Era ceva misterios cu salcia aceea în lumina lunii, ceva, ca un soi de vrajă care dispărea odată cu ivirea zorilor.

La fel, cum îi era teamă ca povestea ei cu Griff, care pornise cu sinceritate şi era foarte intimă, se va transforma la lumina zilei, în ceva cu totul şi cu totul obişnuit.

– Sharron?

– Sînt aici.

Da, era acolo cu toate cele cincizeci de kilograme ale ei, sfioasă şi nefericită. Arsese, apoi se topise sub mîngîierile lui. Îşi descoperise o latură frivolă, total necunoscută pînă atunci. De unde să fi ştiut că se ascundea în ea?

– Te-am întrebat dacă regreţi ceva.

– Nu.

Nu avea nici un regret. Se lăsase în voia mîngîierilor lui, îi urmase atingerile fermecate undeva sus de tot, pînă cînd stelele de pe boltă explodaseră într-o ploaie de desfătări. Doar ea îşi dorise să vadă stelele cu el.

– Eu am, iubito, îi spuse Griff rîzînd. Să-ţi vorbesc despre asta?

– Ai regrete?

Inima lui Sharron începu să bată gata să-i spargă pieptul.

– Regret că a trebuit să te trimit acasă. Îţi trece prin cap, cam cît de greu mi-a venit?

Un suspin se stinse pe buzele lui Sharron.

– Griff, mă simt atît de ciudat-

– Ştiu. Cu o clipă înainte erai la înălţimea maximă, dădeai totul, pentru ca în clipa următoare să te gonesc pe uşă.

Vocea lui se adînci în amintiri.

– Ar fi trebuit să te ţin aici, în braţele mele pînă cînd atingeai din nou pămîntul. Dar n-am putut. N-aş fi putut s-o fac fără să te determin să zbori din nou, nu fără să vreau să te însoţesc.

Sharron zîmbi şi ceva în adîncul ei, începu să pulseze în ritmul pe care începuse să-l recunoască. Era ritmul nebuniei, care se chema Griff.

– Deci, asta era. Şi eu care credeam că am înghiţit ceva care nu mi-a priit.

Rîsul lui Griff era tumultos.

– O să te fac să ţi se aplece de la mîncarea preparată de mine, femeiuşcă pofticioasă. Vino mîine seară şi am să-ţi arăt bucătăria mea.

Mîine seară. Nu se aşteptase să-l vadă aşa de repede. Se întîmplase totul atît de repede între ei. Nu ştia dacă ar putea să ţină pasul pe care îl stabilise el... sau dacă era înţelept să încerce.

Acceptă fără să-şi dea seama, înainte de a primi un răspuns la întrebarea pe care şi-o pusese în gînd.

– Am să vin și am să te învăț cum se comandă pizza.

– Vino să te învăț eu cum se face, i-o întoarse el.

Sharron zîmbi în întuneric gîndindu-se că Griff habar nu avea în ce intra.

– S-a făcut.

Căzură de acord să mănînce devreme – pizza era mîncarea preferată a lui Harry – apoi se întoarse pe partea cealaltă, pregătită să pună receptorul în furcă, după ce Griff îi va spune noapte bună.

După douăzeci de minute, cum Griff nu spuse nimic, Sharron își dădu seama că nici ea n-o putea face.

Era apropierea maximă pe care și-o puteau permite pentru a petrece noaptea împreună.

Capitolul Opt

Dacă ar fi ştiut cît de dificil va fi, n-ar fi încercat.

La fel, ar fi dovedit mai multă minte dacă s-ar fi îmbrăcat în pantaloni scurţi, sau pantaloni obişnuiţi. Orice în afară de fusta de vară, pe care trebuia să o manevreze cu o mînă ca să poată vedea ce o interesa.

Adică, picioarele, propriile-i picioare.

Poate că erau prea mari, socoti ea, cu ochii la ele, parcurgînd impresionată distanţa de un ţol cu fiecare pas, cînd se deplasa cu precauţie pe zid. Harry nu avusese astfel de probleme pentru că avea picioarele mult mai mici.

Nu trebuia să uite că, spre deosebire de un copil de trei ani, ea avea toate şansele să cadă. Cu privirea duşmănoasă îndreptată asupra unei tufe de trandafiri care arăta ca şi cum ar fi fost gata să sară şi să o zgîrîie cînd avea să treacă, îşi apucă fusta mai ferm într-o mînă, apoi analiză atent următoarele zece picioare de zid.

Prin faţă ar fi fost mai simplu, numai că atunci ar fi trebuit să sune la uşa din faţă – dacă ar fi găsit-o – şi asta era cu certitudine exact ce voia să evite.

Gestul ei de a-l cere pe Harry pentru cîtva timp, i-ar fi dezvăluit lui Griff o parte a ei de care nu dorea să ştie nimeni. În nici un caz, Griff. Lumina zilei îi mai diminuase siguranţa de sine şi acum nu mai era decît foarte puţin speriată de ceea ce se întîmplase între ei.

Oare fusese ea cu adevărat în braţele lui, goală pe jumătate şi uitase de sine sub influenţa mîinilor lui îndemînatice? Sharron roşi, apoi alungă gîndul.

Avea altceva de făcut.

Exerciţiul ei de acrobaţie avea ca scop răpirea lui Harry din propria-i curte şi aducerea lui înapoi, înainte ca Griff să observe. Ştia că Harry era afară şi se juca. Griff îi furnizase această informaţie cu mai puţin de zece minute mai devreme. Sunase din bucătărie, de unde îl supra-

veghea pe Harry, care făcea găuri în straturile de flori. Da, o asigurase el, Harry se înzdrăvenise suficient ca să poată sta afară. Aerul curat îi făcea bine şi trebuia să se obişnuiască cu el.

Îi telefonase ca să afle dacă fusese la doctor. Îi răspunsese că da, fusese, şi lauda lui plină de emoţie, cu glasul răguşit, îi accelerase pulsul. Apoi îi spusese să-şi aducă de acasă anchoa pentru pizza, întrucît nici lui nici lui Harry nu le plăcea. Tocmai se pregătea să întrebe unde se găseşte de cumpărat *anchoa* – nu cumpărase niciodată – cînd se auzi tonul de la telefonul lui şi fusese nevoit să pună receptorul jos.

Sharron scruta lungimea zidului şi se gîndi ce ar spune Griff cînd ea ar telefona de la spital şi i-ar spune că şi-a rupt nu ştiu ce.

Mai rău chiar, ar putea să descopere lipsa lui Harry înainte de a-l aduce ea înapoi. Dacă s-ar întîmpla una ca asta, planul A era să facă pe proasta... şi să dea toată vina pe Harry. Să spună că a venit la ea din proprie iniţiativă.

Harry nu dădea niciodată de bucluc.

Cu soluţia aceasta în rezervă acum, îi trecu prin cap că s-ar putea ca Harry să fi intrat în casă, ceea ce ar însemna ca ea să se întoarcă acasă cu mîinile goale. Tot pe zid, firește. Se strîmbă la această fisură pe care o descoperise

în planul ei.

– Bună, Shawon!

Zbang! Un copil în grădină. Nu îndrăzni să ridice privirea de la propriile-i picioare şi se tîrî încă, cîţiva paşi pînă cînd reuşi să vadă cu coada ochiului un loc în care zidul se întîlnea cu pajiştea. Sări şi se felicită în sinea ei pentru aterizarea în două etape pe care o executase. Ridică privirea şi îl văzu pe Harry în braţele tatălui său.

– Aa, bună, Harry, se bîlbîi ea, concentrîndu-se asupra grămăjoarei de lumină care sări din braţele lui Griff şi se ciocni de genunchii ei. Fără să arunce nici o privire în locul de unde venise Harry, pentru că încă nu putea să-l privească pe Griff în faţă, nu încă, Sharron desfăcu braţele grăsulii şi îngenunche, ca să-şi reînnoiască cunoştinţa. Era îmbrăcat în acelaşi stil, de data aceasta cu cămaşă de culoarea chitrei şi pantaloni roz, şi arăta destul de bine pentru un copil care fusese bolnav o săptămînă întreagă. Îi examină mîinile şi picioarele, pe care găsi o cicatrice în curs de dispariţie.

– Arăţi bine, puştiule, îi spuse ea, observînd cu uşurare că boala nu-i lăsase semne pe faţă. Credeam că ai fost bolnav.

Harry chicoti şi îi înlănţui gîtul cu braţele.

– Am fost bolnav, Shawon. Am vărsat vînt.

– Adică ai avut vărsat de vînt, îl corectă ea.

– Să fii mulțumită că n-ai avut și tu, Shawon. Te mănîncă în locuri în care nu ți-ar place.

Sharron zîmbi.

– Sînt sigură.

Rămaseră îmbrățișați, ghemuiți unul într-altul și Sharron uită de audiență cîtă vreme era țintuită de brațele moi și calde ale lui Harry. Cînd Harry îi dădu drumul și se lăsă pe spate, Sharron îl pupă pe obraz.

– Mă bucur că te-ai înzdrăvenit, Harry.

– Vrei să ne jucăm la leagăn? o întrebă el, socotindu-i sosirea cu aplombul unuia care folosește zidul ca pe un mijloc obișnuit de transport.

Interveni o voce mai gravă.

– Nu acum, Harry. Vreau să vorbesc puțin cu Sharron. Du-te tu singur și am să vin și eu să te împing imediat.

– S-a făcut.

Harry o zbughi, traversînd pajiștea cu pași mărunți către leagăn în timp ce Sharron se ridică din genunchi. Nu mai avea cum să evite momentul, își ridică privirea spre Griff, care se uita la ea cu o expresie de nedumerire.

– De ce te temi, iubito? o întrebă el încet, făcîndu-i semn cu mîna către scaunul din apropiere, ca o invitație să ia loc. De ce îți vine atît

de greu să mă privești?

Sharron oftă și se așeză mai bine pe scaun și își acoperi fața cu mîinile.

– Aș vrea să fiu mai prefăcută! se tîngui ea.

Nu-l auzi cînd se mișcă pentru a îngenunchea în fața scaunului pe care stătea ea, dar știa că este acolo. Mîinile lui îi luară cu blîndețe degetele de pe ochi. Îndreptîndu-i bărbia, o forță să se uite la el. Sharron se adînci în ochii lui căprui întunecați, care erau plini de înțelegere și căldură, și simți nevoia să plîngă.

– De ce vrei să te prefaci? o întrebă el.

– Din cauza noastră.

– Cum vine asta?

Mîna lui Griff alunecă pe gîtul ei, apoi degetele începură să-i mîngîie părul.

– Nu mă pot uita la tine, fără să-mi amintesc de seara trecută, șopti ea. Nici măcar nu pot să mă gîndesc la tine fără... să mă gîndesc la asta.

Sprîncenele lui Griff se ridicară în semn de uimire.

– Crezi că ar fi mai bine să te prefaci că nu s-a întîmplat?

Dădu repede din cap.

– Sigur că ar fi. Cum mai pot să mă port normal dacă de fiecare dată cînd mă uit la tine... văd stelele?

Griff o fixă cu privirea un timp bun înainte de a-i răspunde.

– Ai idee măcar cîtă plăcere mi-ai dăruit tu aseară?

– N-am făcut ni...

Degetele lui Griff îi acoperiră buzele. Înainte de a vorbi clătină din cap a dojană.

– Mi-ai oferit plăcerea pe care ai avut-o tu însăți. Privindu-te, fiind lîngă tine, am văzut aceleași stele.

Degetele lui se plimbară peste conturul buzelor ei, în timp ce, cealaltă mînă îi trase capul ușor, în față, pentru a-l întîlni pe al său. Gura lui o atinse pe a ei într-un sărut tandru.

Sharron scoase un oftat lung și zîmbi.

– Îmi pare bine că am ajuns pînă aici. Aveam emoții pentru clipa cînd urma să dau ochii cu tine la cină.

Griff se așează din nou pe scaunul lui, uitîndu-se mai întîi după Harry, pe care îl găsi unde trebuia, apoi o privi plin de curiozitate.

– Dacă aveai emoții, cum de ai venit așa devreme?

Își verifică ceasul.

– Mai sînt cîteva ore bune pînă la cină.

Sharron respiră profund și încercă să trateze problema cu nonșalanță.

– De fapt, am venit pentru Harry.

– Harry? Dar de ce, Dumnezeule mare? întrebă el, îndreptînd o privire atentă spre ea.

Lui Sharron îi scăpă îngrijorarea din vocea lui şi îşi făcu de lucru cu o bucată de ţesătură care atîrna la capătul scaunului.

– Aş vrea să-l iau pentru cîteva minute. Acum, că tot m-ai văzut, putem să ieşim prin faţă. Zidul ăsta mă ucide, murmură ea, uitîndu-se la pietrele zidului cu mai puţină încredere decît i-ar fi acordat unei cobre.

Griff era sincer surprins. O dezamăgire de neînchipuit. O mulţime de alte femei încercaseră să-şi creeze atuuri folosindu-l pe Harry ca momeală pentru a-l cuceri definitiv pe Griff. Nu reuşiseră, dar asta nu le împiedicase să mai încerce.

Nu se aşteptase la aşa ceva din partea ei Sharron. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, făcuse deja un scenariu care îl includea şi pe Harry. Şi odată ce făcuse trecerea aparent imprevizibilă de la „fără copii" la „mama grijulie", urma să-l convingă, că îşi făcuse o părere greşită despre căsătorie.

Numai că nu îşi făcuse. Hotărîrea lui nu se schimba, în ciuda eforturilor ei de a dovedi contrariul celor constatate de el.

– Deci pot să-l iau? îl întrebă ea.

– De ce îl vrei?

Geamătul ei de stînjeneală şi supărare îl derută dar oricum mai puţin decît răspunsul ei.

– Ştii, televizorul, spuse ea, evitîndu-i privirea. Am o problemă cu el.

– Şi vrei să ţi-o rezolve Harry?

Confuzia lui Griff se transforma într-o adevărată tulburare.

– Nu pentru că e stricat, răspunse ea, spulberînd ultima fărîmă de mîndrie care îi mai rămăsese, dar aş vrea să ştiu cîteva lucruri, pe care Harry se pare că le cunoaşte.

– Cum ar fi?

– Cum se dă drumul la el.

Poftim. A zburat. Adevărul umilitor. Ignoră hohotul de rîs care izbucnise spontan din pieptul lui Griff şi urmări cu privirea silueta legănată a lui Harry. De asta îi fusese teamă, asta încercase să evite. Era destul de rău să se ştie, ca fiind singura persoană care considera calculatoarele personale un capriciu trecător. Acum, fusese nevoită să recunoască că era total anapoda în era electronicii.

După un secol, rîsul lui Griff încetă. Întinse mîna ca să-i ia mîna ei, dar Sharron îl respinse într-un moment de ciudă justificată.

Griff o mîngîie pe genunchi.

– Dar de ce să-l întrebi pe Harry şi nu pe mine?

– Am crezut că ar fi mai puțin stînjenitor.

Replica lui Sharron ar fi trebuit să-l facă pe Griff să-și înceteze interogatoriul, numai că el nu se dădu bătut.

– Televizor nou?, întrebă el, abia stăpînindu-și rîsul.

– Totul nou, spuse Sharron, găsind în sfîrșit tăria necesară pentru a-l privi în ochi. Și nu eram acolo cînd l-au instalat.

– Dar de ce nu citești intrucțiunile?

– Sînt în japoneză și germană.

– De ce nu-i chemi pe tipii care ți l-au instalat?

Desena o linie leneșă, cu un singur deget pe pielea goală a brațului ei, către îndoitura cotului. Își aminti că era deosebit de sensibilă acolo. Înconjură mica vale cu o precizie deliberată și drept răsplată, Sharron fu cuprinsă de un tremur pe care nu reuși să și-l înfrîngă.

Respiră de cîteva ori, precipitat, înainte de a răspunde.

– Am avut intenția dar am tot uitat. Pe lîngă asta, nu eram încîntată să mai știe și altcineva cît de ignorantă sînt la lucruri de soiul ăsta. Electricienii ăștia pot fi ai naibii de binevoitori cînd vor să-ți arate că-ți sînt superiori, adăugă ea, privindu-l pe Griff ca și cum ar fi făcut parte din această categorie.

– Și ce crede Harry nu te-ai gîndit?

– Cred că mi-aş putea duce zilele pînă la capăt ştiind că m-am umilit faţă de Harry arătîndu-i că sînt un antitalent în materie de electronică.

Privirea ei deveni dojenitoare.

– În orice caz, sînt convinsă că va fi mai înţelegător decît tine.

– Poate.

Griff se relaxă, asigurîndu-se că intenţiile ei fuseseră cele pe care i le destăinuise. Totuşi, se simţea uşor vinovat, pentru că Sharron arătase nu o dată că nu vedea în Harry altceva decît un copil. Nu un pion sau o pîrghie, ci simplu, un copil de care se ataşase. O femeie căreia nu-i plăceau copiii nu s-ar fi tăvălit în grădină cu unul.

O femeie nepăsătoare la copii n-ar fi cumpărat cărţi de colorat şi creioane colorate pentru un copil bolnav. Nu ar fi vorbit cu un ţînc la telefon, povestindu-i ce făcuse ea în ziua respectivă şi ascultînd cu o răbdare incredibilă ce avea el de spus.

Da, Griff putea să vadă afecţiunea ei pentru Harry, chiar dacă ea însăşi nu o conştientizase... şi putea să-şi dea seama că instinctul matern nu o părăsise definitiv.

Era doar ascuns sub un uşor egoism, independenţă şi ignoranţă. Se convinsese folosind aceste scuze, dar nu mai putea fi prostit.

Se gîndi cît de fericit ar fi dacă ar reuşi să o înveţe să vadă acest adevăr care stătea ascuns în adîncul ei. Astfel, în momentul cînd fiecare avea să-şi vadă de drumul lui, ar fi fost împăcat să ştie că o ajutase să găsească bucuria pe care numai copiii o pot aduce în viaţa unui om.

Nu era nici un pericol ca lucrurile să se complice, decise el. Sharron era de cuvînt şi n-ar fi încălcat niciodată condiţiile aranjamentului făcut atîta timp cît ştia că el nu avea intenţia să se căsătorească.

Se ridică de pe scaun şi o trase şi pe ea.

– Poţi să-l iei pe Harry, dar trebuie să-mi faci un serviciu.

Sharron se uită urît la el şi se întrebă dacă nu era mai bine să cheme tehnicienii.

– Ce serviciu?

– Ţine-l la tine suficient ca să pot să alerg cîteva mile. Am nevoie să mă desmorţesc.

Dădu drumul mîinii lui Sharron cînd ajunseră lîngă leagăn.

– Treizeci de minute? întrebă ea, socotind că atît ar rezista să-l împiedice pe Harry să-i răstoarne casa.

– Patruzeci şi cinci. Vin să-l iau cînd sînt gata.

Îl prinse pe Harry oprind leagănul din zbor, se prefăcu să-l scapă, spre deliciul lui, îl întoarse cu capul în jos, şi într-un sfîrşit dădu drumul

leagănului, însoțit de strigătele ascuțite, de entuziasm, ale lui Harry.

Sharron se abținu cu greu să nu țipe la ei pentru prostiile pe care le făceau, recunoscînd totuși, în sinea ei, că Griff era cu mult mai puternic decît ea și că avea control asupra situației mai bine decît și-ar fi imaginat ea.

În orice caz, tot nu-i venea mai ușor să privească scena.

– Patruzeci și cinci de minute, nici o secundă în plus, spuse ea, clipind din ochi cînd Griff îl aruncă pe Harry pur și simplu în copaci.

– S-a făcut.

Griff ținu paharul cu picior înalt sub jetul de apă pentru a treia oară, așteptînd să curgă apa rece.

Sharron luă din congelator încă un cub de gheață și îl aruncă în paharul ei.

– Dezmorțeala ta s-ar părea că este contraindicată. Arăți ca și cum ai nevoie de o vacanță lungă de iarnă.

– Asta pentru că mi-am cam pierdut respirația pînă să ajung aici.

– Împleticit, adăugă Sharron.

Griff luă cunoștință de ironia ei aruncîndu-i o

privire fixă.

– De cînd ne-am mutat aici, n-am mai alergat. N-am pe nimeni care să aibă grijă de Harry şi nu pot să ies cînd am chef. E normal să-ţi ieşi un pic din formă dacă nu ai un program regulat.

– Dacă aşa crezi tu, e bine, spuse ea sceptică, în timp ce se uita fascinată la pielea netedă şi bronzată pe care o lăsa descoperită maioul, pe care Griff îl purta deasupra pantalonilor scurţi de nailon. Aproape că putea să simtă căldura, pielea aceea goală, şi muşchii de oţel care se aflau imediat sub ea. Transpiraţia avea mirosul, deloc dezagreabil, al unui bărbat care a atins limitele forţei sale.

Corpul ei se înfioră în faţa acelei masculinităţi irezistibile.

Griff îi urmărise chipul în timp ce îl studia, şi-şi spuse că prefăcătoria pe care şi-o dorea Sharron era ceva imposibil de dobîndit dacă însemna putinţa de a-şi ascunde gîndurile şi emoţiile de el. Nu se putea să nu observe expresia ei cînd îi descoperea vizual corpul şi era încîntată.

Dintr-o dată, Griff realiză că toţi anii aceia în care transpirase ca să-şi menţină corpul în formă, meritaseră efortul.

– Îmi place cum mă priveşti, iubito, îi spuse el încet, lăsînd paharul din mînă şi sprijinindu-se de masă. Sinceritatea privirii tale este una dintre

cele mai mari calități erotice pe care le posezi.

Sharron se uită în ochii lui și clipi rapid, ca și cum abia s-ar fi deșteptat dintr-un vis.

– Nu mă uitam-

Griff rîse.

– Ba da, asta făceai.

Sharron înghiți în sec și se uită în altă parte.

– Mă duc să văd ce face Harry.

– Și eu.

Sharron îi aruncă o privire tăioasă.

– Numai să nu te așezi pe nimic.

Griff își cercetă maioul, care era ud de jur împrejur și se hotărî să nu se simtă deranjat. Se uită peste umărul ei, apoi împinse ușa rabatantă și o urmă în camera de zi.

– Salut, tatii! îi strigă Harry, însoțindu-și salutul de un gest, fără însă a-și lua ochii de la televizor.

Griff îi răspunse la salut, după care o întrebă pe Sharron cum a decurs lecția.

– O nimica toată, spuse ea. Cîtă vreme îmi amintesc care este telecomanda pentru video și care pentru televizor, totul e în regulă.

Spera, în sinea ei să nu i se pară și lui la fel de prosteşte ceea ce spunea așa cum i se părea ei însăși. Explicația lui Harry fusese presărată cu nenumărate informații suplimentare care sunaseră foarte complicat și simțise brusc

nevoia să urmărească din nou canalul unde era emisiunea „Viața stelelor".

Îl pusese să ia de la capăt toată operațiunea și să o repete de mai multe ori.

– Și Harry nu te-a enervat?

Urmări privirea lui Griff care era ațintită pe figurinele fragile de pe măsuța de cafea care se aflau mult prea aproape de locul în care stătea Harry.

– M-am hotărît să aplic metoda ta.

Griff ridică sprîncenele în chip de întrebare.

– L-am plimbat prin casă și i-am spus pe ce să nu pună mîna. Se pare că a mers.

– E uimitor cum învață copiii ăștia, nu-i așa?

Griff își spuse în sinea lui că n-ar fi trebuit să pară atît de surprinsă.

– Din curiozitate, spune-mi, este ceva ce are voie să atingă?

Soneria de la intrare îi întrerupse replica, așa că se mulțumi să-i arunce o privire rapidă lui Griff, ai cărui ochi rîdeau, înainte de a o porni spre ușă. Deschise și se trezi față în față cu o femeie îndesată, de vîrstă mijlocie, care îi zîmbi cu simpatie.

– Am venit pentru Harry, dragă. E gata?

– Cine?

Sharron nu era obișnuită să găsească la ușa ei pe cineva care căuta pe altcineva în afară de

ea, aşa că se zăpăcise.

Femeia părea uimită.

– Harry Ross.

Se dădu un pas înapoi şi verifică numărul de la casă.

– Este cam atît de mare, spuse ea, arătînd ceva de înălţimea genunchiului. Blond, poartă haine colorate.

– Aha, acel Harry.

Sharron se întrebă cum de ştia femeia aceea că Harry era la ea.

– Domnul Ross a spus că este aici.

O măsură în treacăt pe Sharron cu privirea şi încercă să se uite şi în casă.

– Ce aţi făcut cu el?

– Este chiar aici, doamnă Claymore, spuse Griff, care se ivise în spatele lui Sharron şi o cuprinse de umeri, obligînd-o astfel să se dea deoparte.

Femeia mai vîrstnică zîmbi, cîtuşi de puţin deranjată de pielea dezgolită şi transpiraţia lui Griff.

– Vin să-l iau pe la patru, e bine? întrebă Griff şi se aplecă să-l sărute pe Harry pe obraz.

Doamna Claymore încuviinţă, întinzînd mîna după copil.

– Oricînd, domnule Ross. Mai sînt încă doi copii care vin să se joace în după-amiaza asta.

O să ne distrăm de minune.

– Pa, Shawon.

Harry luă fără să ezite mîna întinsă, făcînd-o pe Sharron să-şi amintească cît de uşor mergea cu străinii.

– Pa, Harry. Mulţumesc pentru lecţie.

Nu-i plăcea ideea ca Harry să plece cu cineva pe care ea nu-l cunoştea.

– N-ai pentru ce. Pa, tati.

– Ne vedem mai tîrziu, sportivule. Distracţie plăcută.

Sharron urmări cu nelinişte sinceră cum se îndepărta Harry, de mînă cu doamna Claymore către maşina din apropiere. Cînd se întoarse să facă cu mîna, Sharron ridică şi ea mîna să-i răspundă.

– Cine e?

Încerca să vadă numărul maşinii, dar Griff o trase de la uşă şi închise uşa în urma lui.

– Are grijă de Harry peste zi.

Griff se sprijini de uşă şi îşi încrucişă braţele pe piept.

– Atunci cînd Harry fusese ocupat cu infestarea copiilor din oraş cu vărsat de vînt, l-am lăsat la diverse persoane şi am intervievat vreo jumătate de duzină. Doamna Claymore a cîştigat.

– Ce ştii despre ea?

– Nu prea multe.

– I-ai verificat referinţele?

– Păi...

– Cum a putut să plece aşa de repede? se agită Sharron, făcînd abstracţie de Griff. Nu ştie că nu trebuie să aibă încredere în persoane pe care nu le cunoaşte?

Sharron parcurse lungimea holului, muşcîndu-şi buzele.

– E destul de rău că a venit la mine atunci fără să ştie cine sînt, dar cînd îţi vine la uşă un om complet străin...

– Dar doamna Claymore nu este complet străină, Sharron, îi spuse Griff, care strîngea din dinţi ca să nu rîdă.

Oare nu-şi dădea seama că avea reacţiile unui părinte? Nu-şi dădea seama ce puternic instinct matern avea? Se abţinu să nu spună nimic, ştiind că era prea devreme ca să-i poată vorbi despre aşa ceva.

Cînd observă că Sharron nu mai era chiar atît de speriată, îi explică:

– Doamna Claymore a venit să-l viziteze pe Harry înainte de a lua eu decizia finală. N-aş fi angajat-o dacă nu se plăceau reciproc.

– Aha.

Explicaţia lui Griff o lăsă pe Sharron fără replică. Acum era timpul să se întrebe de ce făcuse atîta caz pentru această problemă.

– Atunci cred că totul e în ordine, adăugă ea în chip de concluzie.

Griff se îndepărtă de uşă şi se apropie de ea.

– M-am gîndit că i-ar face bine lui Harry să se obişnuiască încetul cu încetul. O jumătate de zi în loc de o zi întreagă.

Mîna lui Griff îi cuprinse ceafa şi începu să maseze muşchii tensionaţi pe care îi găsi acolo.

– Harry trebuie să stea cu cineva cam patru zile pe săptămînă, în funcţie de programul meu. Cred că mediul familial pe care i-l poate oferi doamna Claymore e cel mai potrivit lucru pentru el.

Sharron îşi umezi buzele cu limba şi se simţi din nou tulburată.

– Dar de ce astăzi? Trebuie să te duci la lucru?

Griff încuviinţă, apoi îşi strecură degetele prin părul ei şi îi încălzi pielea capului. Zîmbetul lui era cald şi ispititor, un magnet care o făcu să se ridice în vîrful degetelor de la picioare.

– Da, iubito, trebuie să mă duc la birou, dar, dacă insişti, pot să mai întîrzii cîteva minute.

– Nu insist deloc, şopti ea, sprijinindu-şi, pentru a-şi menţine echilibrul, vîrfurile degetelor de pieptul lui Griff. Aş putea să exersez mai mult. Peste cîteva săptămîni am un mic concert...

– Cîteva săptămîni înseamnă mult timp. Eu îţi vorbesc numai despre cîteva minute de... relaxare.

Îşi lipi buzele de buzele ei, apoi pătrunse printre ele cu vîrful limbii.

– Deschide gura, iubito. Arată-mi cît de mult îţi place să te sărut.

Sharron îl ascultă, după ce scoase un oftat, pe care i-l înghiţi el în momentul cînd gura lui se aşeză peste gura ei. Limba lui Griff aluneca peste limba ei într-o mîngîiere care o făcu să deschidă gura mai larg şi să vrea tot mai mult. Palmele lui Sharron începură să se plimbe peste umerii lui, pipăind bucăţică cu bucăţică. Transpiraţia îi strălucea pe piele. Griff sărută gura cu o măiestrie care îi trimitea fiori prin tot corpul.

Începu să se lase spre Griff şi, oricît de mult i-ar fi plăcut să-i simtă formele rotunde frecîndu-se de el, îşi încurcă degetele în părul ei şi trase încet. Sharron se uită derutată la el.

– Lasă-mă doar să te sărut, iubito, mormăi Griff. Sînt prea transpirat pentru orice altceva.

Îi dădu capul pe spate pentru a vedea gîtul ei lung, alb şi catifelat. Îşi trecu buzele peste el, începînd de la bărbie şi terminînd cu locul în care îi simţea pulsul, unde zăbovi, atingîndu-l cu vîrful limbii. Apoi, se întoarse la gura ei,

pentru că era locul cel mai apropiat pe unde putea să pătrundă în ea.

Sharron se trase din îmbrăţişarea lui, forţîndu-l să mai elibereze din strînsoare. Se contopi din nou cu el, înfruntîndu-l cu propriul ei trup, ca apoi să fie din nou alungată.

De data aceasta nu mai putea să o alunge. Simţea zvîcnetul sînilor ei prin îmbrăcămintea subţire care stătea între ei şi picioarele goale lipite de picioarele lui. Îşi apropie şoldurile de ea şi se pregăti să o cuprindă cu mîinile şi să o tragă cu putere spre el cînd îşi aminti unde se aflau şi cum reacţionase după seara trecută. Astăzi avusese dificultăţi în a-l privi în faţă, neobişnuită să privească în ochi un bărbat care, de fapt, nu fusese amantul ei, nu pe de-a-ntregul. Fusese sfioasă şi stînjenită, nepregătită să accepte realitatea unei relaţii sexuale. Voia să o înveţe să se bucure de intimitatea lor fără să-i înlăture timiditatea, pe care o găsea atît de adorabilă.

Voia să o facă să ştie că el ar fi gata oricînd să păstreze partea romantică a unei legături.

Cu un geamăt, îi părăsi gura şi făcu un pas înapoi, fără să ia în seamă chemarea senzuală din ochii ei.

– Să te îmbraci cu ceva care se poate spăla diseară, iubito. Harry are de gînd să ne ajute să

facem pizza.

– Şi el găteşte? întrebă ea, pipăindu-şi buzele cu degetele, care nu erau prea ferme.

– Destul de bine pentru cei trei ani ai lui.

Griff se îndreptă spre uşă.

– De la mine moşteneşte acest talent.

Capitolul Nouă

Pizza a fost o adevărată reuşită culinară, deşi Sharron s-a simţit prost, atunci cînd au condamnat-o la pasivitate, de cealaltă parte a mesei de gătit, pînă ce pizza a fost pe jumătate gata.

Asta s-a întîmplat ca urmare a faptului că Sharron încercase să pună cîrnaţi cruzi peste ardei. Îi găsise în frigider şi pînă să se întoarcă Griff, care terminase de tăiat ananasul, apucase să pună din ei. Îi prinse încheietura mîinii şi îi alungase mîna cu totul din apropierea pizzei.

– Harry, vino încoace şi ia de aici cîrnaţii ăştia înainte ca Sharron să ne otrăvească.

Harry întrerupt din curăţatul ciupercilor, îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Dacă am fi vrut cîrnaţi, am fi fript.

– Dar mie îmi place pizza cu cîrnaţi.

– Şi nouă, îi spuse Griff, ducînd-o pînă la un scaun de pe cealaltă parte a mesei, pe care o şi aşează. Numai că mai întîi trebuie să-i frigem. Întrucît s-a făcut tîrziu, am decis să facem fără cîrnaţi.

– Trebuie fripţi mai întîi?

Cînd Griff încuviinţă, Sharron scoase o exclamaţie de uimire, după care ridică din umeri.

– Te-am prevenit că nu ştiu să fac nimic la bucătărie.

El închise ochii şi luă o gură de aer, ceea ce însemna că nu poate să creadă că există cineva atît de nepriceput în arta culinară. Totuşi, cînd deschise ochii, Sharron descoperi o privire caldă, care o încredinţa că gătitul nu are nici o importanţă în relaţia lor.

O iertă... şi n-a mai lăsat-o deloc să se apropie de mîncare întreaga noapte.

Şi niciodată atunci cînd erau împreună.

În săptămîna care a urmat, Sharron se obiş-

nuise să-şi petreacă timpul liber alături de ei. În cîteva seri, mulţumită nepoatei doamnei Claymore, care suficient de mare ca să poată face pe baby-sitter, Sharron şi Griff au mîncat în oraş.

Sharron nu se îmbrăcase deloc cu rochia aceea fantezi, cu toate că ar fi fost foarte potrivită pentru anumite restaurante unde luaseră masa. Nici Griff nu întrebase niciodată de ea, iar ea reuşise să se convingă că erau atîtea alte lucruri de purtat ca să-şi mai facă griji din pricina unei rochii roşii, care avea încă eticheta cu preţul agăţată de ea.

Într-o seară l-au luat şi pe Harry la Mac Donald's. În restul timpului, mîncau la Griff. Griff revenise la obiceiul lui de a alerga în fiecare după-amiază. Dacă Harry nu era la doamna Claymore, îl ducea la Sharron. În schimb, îi cosise iarba, o muncă pe care Sharron o detesta, şi îi săpase un mic şanţ în colţul curţii din spatele casei, pe care îl umpluse cu pămînt luat din grădină, ca să-şi poată extinde grădina.

Toate acestea îl făcură pe Harry să-şi dorească partea lui de grădină, ceea ce, de altfel, se realiză. Griff săpa şi căra pămînt, Harry planta, iar Sharron stătea pe un scaun şi îi în-

druma. Harry şi Griff transpiraseră şi erau sleiţi de puteri.Grădina arăta „cum trebuie", potrivit expresiei directoarei.

Abia mult mai tîrziu celor doi le-a trecut prin cap că asta ar putea să fie o răzbunare pentru incidentul cu pizza.

Pe lîngă studiul ei zilnic, Sharron începuse să se pregătească pentru orele pe care avea să le dea în toamnă şi pentru cîteva concerte pe care le acceptase, toate cu cel puţin două luni mai tîrziu. Făcuse mai multe drumuri pînă la universitate şi o dată îl luă şi pe Harry cu ea, pentru că Griff avea o întîlnire, iar Harry nu voia să se ducă la doamna Claymore, unde fusese în săptămîna aceea.

Îi dăduse prima lecţie de pian lui Harry şi descoperise la el, cu surprindere, o mare dorinţă de a învăţa. Astfel, Griff se văzu nevoit să întrebe dacă trebuia să-i cumpere lui Harry un pian, pentru că singurul lucru despre care vorbea Harry era cît de mult îi place pianul lui Shawon.

Ea se amuzase şi îi răspunsese că deocamdată nu, nu era necesar. Trebuia să-i dea puţin timp lui Harry. Deocamdată, exersa pe al ei. Apoi, dacă îşi va păstra interesul pe care îl

arăta acum, Griff ar fi putut să închirieze ceva convenabil.

Griff îi spusese că nu aveau loc pentru un pian. Nici măcar pentru unul de jucărie.

Nici nu se gîndise la altceva, dar nu-l corectă, pentru că, dacă Harry era cu adevărat interesat de muzică, un pian bun n-ar fi fost o investiție proastă.

Și astfel trecea săptămîna. Sharron se vedea inclusă în toate aspectele vieții lui Harry și a lui Griff, însoțindu-i de la gătitul prăjiturilor, la baie. Învățase să facă prăjituri din necesitate, după cum se grăbise să le explice. Nimeni n-ar trebui să plece de acasă fără să ia cu el prăjituri de ciocolată făcute în casă. Își lăsase audiența formată din două persoane fără grai cînd le oferise cele mai bune prăjituri pe care le gustaseră vreodată. În ce privește baia, Sharron era ca un burete pentru orice jucărie plutitoare, iar Harry avea o armată întreagă de obiecte care țopăiau, se scufundau și își luau zborul din apă. Dacă ar fi fost cuminte în ziua aceea – ca și cum ar fi putut să facă ceva rău, după cum îi spusese Sharron tatălui lui – avea voie să folosească, dacă voia, cada cu săruri minerale a lui Griff. În timpul orei cît dură baia, Sharron

reuşi să se ude la fel de tare ca Harry. Cînd Griff îi spusese acest lucru, ea îi răspunsese că asta se întîmplase din cauză că era prea scundă ca să se poată apleca peste cadă fără să se ude. Griff se mulţumise să dea din cap şi începu să o usuce, mormăind ceva care putea să însemne că ar fi fost bine să aibă un costum de baie la ea, după care se aplecă în cadă ca să ia în primire celălalt corp ud.

Era atît de mulţumită de rolul ei de prietenă şi tovarăşă de joacă, încît ignora cu bună ştiinţă certitudinea că nu va fi întotdeauna la fel, însă nu ignora atingerile, săruturile şi îmbrăţişările lui Griff.

O atingea foarte des, dorind să-i amintească prezenţa lui acolo, aproape de ea. Mîngîierile, inocente, erau mai mult liniştitoare decît provocatoare. Se obişnuise cu prezenţa lui, cu mîinile lui, care nu-i mai ardeau pielea la cea mai mică atingere.

Nici săruturile nu lipseau. O săruta cu blîndeţe, încălzindu-i sufletul. Erau săruturi care explorau prietenia lor, fără să atingă pasiunea. Cînd Sharron deschidea gura pentru mai mult, pentru un sărut mai adînc, Griff murmura nişte lucruri fără sens şi înceta să o mai sărute.

Brațele lui erau puternice și tămăduitoare cînd mergeau înlănțuiți pe stradă sau cînd Sharron îl supraveghea pe Harry și Griff îi cuprindea talia. Era ceva normal să stea în brațele lui, și totuși, nici măcar o dată n-o trăsese mai aproape și n-o lăsase să se lipească cu totul de el.

Simțea că nu va mai trece mult pînă ce va răbufni.

După o săptămînă de tortură, răbdarea lui Sharron ajunsese la capăt. Era într-o joi dimineață și dispoziția ei nu era dintre cele mai bune.

Voia intimitatea sexului, voia să trăiască din nou pasiunea pe care o gustase în brațele lui Griff.

După ce își recunoscu aceste lucruri, Sharron începu să-și condamne iritabilitatea care era cauzată de frustrarea în cauză. Adică, de frustrarea sexuală, își clarifică ea, satisfăcută că găsise un motiv pentru indispoziția în care se trezise. Se uită la ceas, se încruntă și scotoci prin sertare după ceva de îmbrăcat care să fie potrivit pentru activitățile programate în ziua

aceea. Urmau să meargă la Marine Wold, apoi să facă un tur pe Debarcaderul Pescarilor din San Francisco, la întoarcerea acasă. Dacă se grăbea, mai avea timp cît să se îmbrace şi să-şi ude plantele.

Nu avea nici un chef să se grăbească.

Avea chef să se bage la loc în pat şi să se le spună lui Griff şi Harry să meargă singuri. Numai că nu putea să facă una ca asta. Îi făgăduise lui Harry că îi va însoţi, iar mîngîierile şi sărutările zgîrcite ale tatălui lui n-aveau să-i strice ziua.

Cu o seară înainte îi ceruse explicaţii lui Griff pentru comportamentul său ridicol.

Voia cu toată fiinţa ei să facă dragoste cu el şi nu ştia ce naiba mai aştepta. Ştia şi el că luase anticoncepţionale, cum la fel de bine ştia şi ea că el îşi cumpărase o cutie cu prezervative. Chiar dacă anticoncepţionalele nu îşi făcuseră efectul maxim, prezervativele rezolvau cu siguranţă situaţia.

De ce îşi imagina că Griff ar putea să facă dragoste cu ea cînd nici măcar n-o săruta cum trebuie?

Totuşi, erau multe momente în care îl prinsese uitîndu-se la ea cu atîta dorinţă, încît

aproape că leşinase sub forţa privirilor lui.

Leşinase! Nici măcar dacă ar fi leşinat, Griff n-ar fi observat. Îşi făcu vînt, răcorindu-şi faţa, punînd pe seama frustrării căldura, apoi luă pe ea o bluză tricotată şi pantaloni albi marinăreşti. Se hotărî să lase proasta dispoziţie deoparte şi trecu la treabă, astfel încît, atunci cînd Griff şi Harry ciocăniră la uşă, ea îi aşteptă, zîmbind.

Se urcară toţi trei în maşina lui Griff şi porniră într-o aventură care îl făcea pe Harry să vorbească într-una de bucurie şi nerăbdare. Asta era bine, pentru că Sharron nu avea suficientă energie să spună ceva.

Sharron îl lăsă pe Harry jos, apoi căută o batistă în geantă şi îl şterse pe ceafă, unde zărise o dîră subţire de transpiraţie. Îl cărase pe Harry în spate, pe ultima sută de yarzi şi acum era doborîtă mai repede decît se aştepta. Griff se dusese înainte după maşină, după ce spusese ceva despre faptul că Sharron arăta prea obosită ca să parcurgă distanţa pînă acolo pe jos. Ei da, era într-adevăr obosită, dar şi Harry era la fel, după ore întregi de hoinăreală prin

parc, aşa că îl dusese în braţe pînă la intrare. Corpul lui mititel şi fierbinte stătea culcat peste ea, cuminte, pentru prima dată în ziua aceea plină de aventuri. Şi mîncare şi plimbare.

Era frîntă.

Văzuseră spectacole cu foci, delfini, balene ucigaşe, cu schiori pe apă şi acrobaţi. Mîncaseră pizza sub umbrele de metal, alungînd albinele care roiau pretutindeni, pînă cînd îşi dăduseră seama că cea mai bună metodă de a scăpa de ele era să se îndepărteze ei înşişi de pizza.

Stătuseră pe peluză şi urmăriseră un spectacol de magie, apoi îl duseseră pe Harry să călărească pe puiul de elefant. Cînd încercaseră să-i distragă atenţia de la spectacolul cu leul şi tigrul pentru că erau convinşi că obosise – ei obosiseră cu siguranţă – insistase să-l vadă pe tot.

Fusese în zona balenei albastre de patru ori, înainte de a reuşi să-l facă să înţeleagă că şi în altă zi va fi tot acolo.

Sharron se sprijini de un perete rece şi îşi făcu vînt cu un pliant în timp ce îl urmărea pe Harry care îşi risipea energia alergînd în jurul unui stîlp din apropiere. Cercurile care nu se

mai terminau o amețeau, dar nu putea să-și ia ochii de la el din cauză că se aflau într-un loc aglomerat, plin de străini.

Ar fi dat orice să poată închide ochii și să se odihnească. Ăsta era prețul excursiei. Nici măcar sentimentul de frustrare pe care i-l provoca modul prietenesc în care o trata Griff, nu mai trăia.

Voia să se răcorească și nimic altceva n-o mai interesa.

Griff îi aruncă o privire lui Sharron cînd căzu, ostenită, pe locul de lîngă șofer și îi spuse că Harry era prea obosit ca să mai reziste și la Debarcaderul Pescarilor. Îi sugeră să se relaxeze și să se bucure de peisaj. Aleseră drumul cel mai lung de întoarcere, cel care traversa Podul Oakland Bay pentru că Harry vroia să treacă prin tunelul din mijlocul lui, apoi pe străzile întortochiate ale orașului San Francisco, către Podul Golden Gate, de pe care văzură sute de ambarcațiuni albe care pluteau în golful peste care treceau.

Briza care adia dinspre golf îi mai atenuase

senzația de oboseală lui Sharron, atît cît să poată spune da, cînd Griff îi propuse să se oprească să cineze, chiar dacă era cam devreme pentru cină. Se opriră la San Anselmo, părăsind autostrada Redwood, unde se hotărîră să mănînce pe strada principală a orașului pitoresc. După aceea, îl duseră pe Harry la un parc din apropiere, pe a cărui iarbă se zbenguise cu atîta energie încît Sharron simțea că obosește din nou numai privindu-l. Griff îi șterse fruntea cu batista lui Sharron și o tachină pe seama faptului că era atît de fragilă încît nu putea face cîțiva pași fără să asude. Sharron îi răspunsese că era din cauza căldurii. Nu-i plăcea căldura excesivă. Și apoi, la Marine World făcuseră mile întregi pe jos.

Ce nu putea să înțeleagă ea era cum de Harry mai era încă în picioare. Griff îi spusese că, copiii nu-și pierd energia decît atunci cînd li se dă vreo treabă de făcut, apoi o trăsese în picioare, ca să meargă la mașină.

Adormise pe locul din față și uitase de toți și de toate pînă cînd o trezi Griff.

– Va trebui să te antrenezi mai mult dacă un mic tur prin Marine World te termină, îi spuse el, ducîndu-i geanta pînă la ușă, pentru că altfel

ar fi lăsat-o pe jos, în maşină.

– Nu-mi place să fac antrenamente, mîrîi ea, iritată de faptul că Griff arăta ca şi cum avea energie suficientă să fugă cîteva mile. Pe lîngă asta, eram obosită de cînd am plecat de acasă. Nu mi-a ajuns somnul.

– Dar te-ai culcat la ora nouă, iubito, îi spuse Griff ridicînd dintr-o singură sprînceană în semn de neîncredere. Cel puţin aşa ai spus că ai de gînd cînd ai plecat acasă aseară.

– Şi ce dacă? Poate că zece ore de somn nu-mi ajung, i-o reteză ea. Parcă aş avea ceva mai bun de făcut nopţile.

Învîrti cheia în uşă şi împinse uşa cu piciorul ca şi cum n-ar fi cedat la o atingere mai blîndă.

Griff se uită peste umăr ca să se asigure că Harry nu ieşise singur din maşină şi îi cuprinse bărbia cu palma.

– Vrei să spui că lipseşte ceva din nopţile tale?

Sharron scoase un fel de mormăit.

– Tare aş vrea să încetezi să mă mai necăjeşti, Griff. Mă cam enervează.

– Să te necăjesc? întrebă el pe un ton dojenitor. Nu te necăjesc Sharron. N-am urmărit decît să dăm puţin timpul înapoi, să te las să mă

cunoşti înainte de a face dragoste. M-am gîndit că te vei simţi mai bine cu un amant care ţi-a fost şi prieten.

– Asta ai făcut pînă acum? Ai încercat să mă faci să mă simt mai în largul meu, să nu roşesc de cîte ori mă uit la tine?

Griff încuviinţă.

– Aveai nevoie de timp.

– Atunci explică-mi de ce sînt atît de nervoasă? întrebă ea, în timp ce păşi în casă, apoi se întoarse către el, pregătită să-l îndepărteze cu braţele încrucişate defensiv pe piept. Abia pot să mă abţin să nu lovesc cu pumnul în ceva.

„Sau pe cineva", adăugă ea fără voce.

– Nu este chiar reacţia pe care am urmărit-o.

Griff se gîndi o clipă, apoi continuă:

– Poate că te simţi frustrată şi de aceea eşti atît de nervoasă.

– Bineînţeles că mă simt frustrată! Este chiar atît de greu de înţeles?

Îşi încleştă maxilarele şi îl privi posomorîtă.

– Vreau să facem dragoste şi singurul lucru pe care mi-l oferi, sînt nişte săruturi amicale şi mîngîieri fugare.

Griff zîmbi cu toată gura, spunîndu-şi în sinea lui că tactica pe care o folosise dăduse

rezultate mai bune decît se aşteptase. Cu o săptămînă în urmă nici n-ar fi îndrăznit să pomenească un astfel de subiect, în nici un caz fără să se înroşească.

Acum, aproape că ţipa la el. Avea faţa incendiată de căldură, iar în ultimele cîteva ore fusese la fel.

Nu era roşie din cauza timidităţii. Griff era satisfăcut.

– Ai vrea să vin la noapte, Sharron? o întrebă el în şoaptă, gîndindu-se că va reuşi să-i schimbe astfel dispoziţia. Dacă vrei, putem să facem dragoste toată noaptea.

Mintea lui Griff depăşi îngrijorarea lui Harry şi zbură la şampanie şi la muzică. Îşi dorise atît de mult să pătrundă în ea, încît i se părea imposibil ca acest lucru să se petreacă atît de repede.

Apoi îşi dădu seama că oricum nu avea să se întîmple în seara aceea, după ce se uită la Sharron, care nu prea arăta ca o femeie care ardea de pasiune.

– Nici să nu-ţi treacă prin gînd, Griff. Singurul lucru pe care îl voi face în noaptea asta va fi să dorm.

– Atunci, poate mîine seară, insistă el, fără a

se descuraja de amînarea lui Sharron, pentru că arăta, recunoscu el, de-a dreptul obosită.

Sharron îi aruncă încă o privire.

– Mai vedem.

Îşi trecu degetele prin păr şi căscă din greu, pentru că era obosită şi nervoasă şi ştia că nu se purta cum trebuie.

Totul din cauza lui Griff.

Trebuia să schiţeze un zîmbet: Îi mulţumi lui Griff pentru ziua care se încheiase şi, după ce reuşi să scoată un zîmbet forţat, îi spuse că nu pierdea din vedere că în după-amiaza următoare trebuia să-l tundă pe Harry la frizer. Ea se oferise cînd auzise că Griff îl tundea singur pe Harry.

Harry merita un frizer mai bun.

Griff îi puse geanta pe măsuţa din hol, fără a trece peste pragul uşii.

– Crezi că te descurci singură, iubito?

– N-am nimic. Am nevoie doar de o noapte întreagă de somn.

– Arăţi de parcă ai fi în pragul unei boli.

Sharron ridică ochii către el şi lăsă să se vadă o expresie de reproş.

– Nu m-am îmbolnăvit niciodată.

– Aha, încuviinţă Griff, ascunzîndu-şi zîmbe-

tul. Atunci poate că eşti aşa de roşie din cauza soarelui.

– N-am nimic, aproape că strigă ea.

Scoase din nou un oftat şi îşi prinse părul în mîini, ridicîndu-l de pe ceafă, ca şi cum ar fi căutat vreo briză care să-i răcorească gîtul. Nu găsi nici o briză şi asta o irită şi mai tare.

Griff o sărută şi îi spuse să se bage direct în pat – ca şi cum ar fi avut altceva în cap, gîndise Sharron. Totuşi, reuşise să dea din cap aprobator şi să schiţeze un zîmbet.

– Atunci, noapte bună, îi spuse Griff. Te sun mîine dimineaţă.

Abia rostise cuvintele acestea cînd Sharron murmură noapte bună şi închise uşa.

Încruntat din cauza îngrijorării, Griff se întoarse la maşina parcată. I se părea că este mai mult decît oboseala. Poate doar o răceală. Arăta ca şi cum ar fi avut febră. Se hotărî ca primul lucru pe care îl va face dimineaţă să fie o vizită la Sharron, să vadă ce face.

Bineînţeles că Sharron nu se lasă învinsă de boală fără să lupte cu ea, îşi spuse Griff, şi un zîmbet îi miji în colţul gurii cînd îşi aminti de iritarea ei crescîndă.

Cu o săptămînă în urmă n-ar fi fost în stare

să lase descoperită vreo toană. Astăzi, însă reacția lui la starea în care se afla ea, parcă nici nu mai conta.

Și colac peste pupăză, Sharron credea că era nervoasă din cauza frustrării. Avea dreptate numai pe jumătate. Frustrarea peste o răceală sau cine știe ce. Nu-i plăcea ca ea să fie bolnavă. Această idee îl umplea de aceeași neajtorare pe care o simțise cînd fusese Harry bolnav.

Faptul că era frustrată nu avea nici o importanță. După ce s-ar fi simțit mai bine, ar fi avut el grijă să rezolve și această problemă... pentru amîndoi.

Nu era supărat nici un pic pentru că i se trîntise ușa în nas, dar spera ca Harry să nu fi observat. Și Harry îi trîntise odată ușa de la dormitorul lui într-un acces de furie, iar Griff găsise soluția cea mai simplă. Scosese ușa cu totul din țîțîni și o lăsase astfel o săptămînă întreagă ca să-și învețe fiul că ușile erau pentru a separa încăperile între ele, și nu pentru a fi trîntite.

Metoda fusese foarte eficientă, pentru că, de atunci, Harry nu mai trîntise niciodată intenționat vreo ușă.

Griff întoarse mașina și se îndreptară către casă. Griff se gîndi că cel mai bine era să sune

dimineață, pentru că, dacă avea vreo răceală, un somn lung, neîntrerupt era cel mai bun remediu.

– Tati?

– Hmm?

– Să te ajut să scoți din balamale ușa lui Sharron?

Capitolul Zece

Din cauza unui client nervos care ţinuse neapărat să se întîlnească cu el, pentru ca să se asigure că planurile pe care le concepea corespundeau întocmai cu specificaţiile lui, Griff nu reuşise să o sune pe Sharron înainte de prînz.

Somnul de noapte nu-i îmbunătăţise starea cu nimic. Cînd, după ce sunase telefonul de douăsprezece ori, ridică, în sfîrşit, receptorul, bîngui ceva despre lipsa de politeţe nemaivăzută de a scula o persoană cu noaptea în cap, după care trîntise receptorul la loc, înainte ca el să fi

apucat să-i spună cam de cît timp răsărise soarele.

Cu cinci minute mai tîrziu, Griff ciocănea la uşa ei. Văzînd că nu vine să deschidă, încercă clanţa şi constată că uşa era neîncuiată. Griff amînă reproşurile pe care ar fi trebuit să i le facă pentru altă dată, şi intră în casă, împiedicîndu-se de papucii pe care Sharron îi lăsase în holul de la intrare. Casa era tăcută şi stăpînită de o atmosferă apăsătoare. Griff se încruntă cînd îşi dădu seama că Sharron, care era de-a dreptul maniacă în ceea ce priveşte aerisirea camerelor, nu se obosise să deschidă nici măcar o fereastră înainte de a se culca. Ea însăşi îi spusese cu o seară înainte că nu putea să doarmă într-o cameră în care nu avea suficient aer.

Deveni şi mai îngrijorat. Se îndreptă spre camera ei şi, în timp ce parcurgea coridorul, strigînd-o pe nume, ca să nu se sperie, simţea o senzaţie de gol în stomac.

O găsi în pat, dormind profund. Era întinsă pe spate, acoperită numai pe jumătate, astfel că adormise în chiloţi şi camizol. Pantalonii şi bluza cu care fusese îmbrăcată în ziua precedentă, se înşirau de la uşă pînă la patul ei,

iar panglica pe care şi-o strînsese în păr era printre cearceafuri.

Faţa şi pieptul îi erau roşii din cauza febrei. Cînd însă observă petele roşii care îi apăruseră pe piele, i se tăie răsuflarea. Vărsat de vînt.

Parcă se simţea şi el un pic mai rău.

Stătea pe marginea patului şi nu ştia cum să facă să o trezească fără să o sperie; apoi se gîndi că nici nu era bine s-o scoale acum. Mai întîi trebuia să cheme doctorul.

În vîrful picioarelor se duse pînă la bucătărie, unde îşi amintise că ţinea Sharron agenda cu numere de telefon. Mulţumi Cerului că numele doctorului era trecut pe pagina urgenţelor. Formă numărul doctorului Brent Lawrence.

După cinci minute, puse receptorul la loc în furcă şi se înapoie în dormitor. Scotoci prin sertarele cu lenjerie pînă cînd găsi o cămaşă de noapte relativ decentă. Se întoarse şi se uită lung la Sharron, gîndindu-se cum va putea să o îmbrace în cămaşa de noapte fără s-o trezească.

Nu reuşi. Abia începuse să-i tragă camizolul de pe ea cînd Sharron deschise ochii şi îi spuse:

– Nu mă simt bine, Griff.

Griff zîmbi.

– Ştiu, iubito. Încerc numai să-ţi creez puţin

confort.

Îi arătă cămaşa de bumbac, dar Sharron îi aruncă o căutătură urîtă şi îşi trase înapoi camizolul peste sîni.

– Dormeam, îi spuse ea. De ce vrei tu să mă scoli cînd ştii că nu vreau să mă scol aşa devreme?

– E după-amiază, Sharron. Treaba ta dacă vrei ca doctorul să te găsească în chiloţi. Nu că ar fi mare diferenţă, că oricum îmi închipui că o să vrea să vadă-

– Ce doctor? întrebă ea panicată. N-am chemat nici un doctor.

– Eu l-am chemat.

Îndrăzni să-i atingă obrazul. Cînd văzu că nu-i respinge mîna, o mîngîie cu mişcări calmante.

– Eşti bolnavă, iubito, de aceea am chemat doctorul.

– Doctorii nu fac vizite acasă.

– Cînd i-am descris simptomele, s-a hotărît să vină el la tine.

Lăsase intenţionat la o parte amănuntele cu privire la simptome.

– Este pierdere de timp.

– Mai bine, să-l lăsăm pe doctorul Lawrence să spună acest lucru.

Sharron trase de cearceaf, pînă ce un colț al lui îi acoperi parțial corpul, apoi își frecă fruntea cu palma.

– Mă simt îmbîcsită, spuse ea, și Griff înțelese că cedase.

– Deci nu te superi că am chemat doctorul?

– Probabil că am o răceală, Griff, spuse ea, rostind cuvintele „răceală" ca și cum ar fi fost ceva mai puțin demn de luat în considerație decît o înțepătură de insectă.

– Sau poate gripa, continuă ea. Niciodată n-am putut să fac vreo diferență între ele.

Închise pleoapele, apoi le deschise pe jumătate cînd îndreptă către Griff o privire batjocoritoare.

– Te vei simți prost cînd o să țipe doctorul la tine pentru că l-ai pus să străbată orașul pentru o simplă... răceală.

Griff se hotărî să-l lase pe doctor să-i spună noutățile.

Oftă și-i trecu cămașa de noapte prin fața ochilor.

– Deci, ce ținută ai ales, Sharou? *Dessou*-uri sau cămașa de noapte?

Gîndul la pedeapsa pe care o va primi Griff de la doctor, o mai potolise pe Sharron. Luă

cămaşa şi îi spuse lui Griff să se întoarcă cu spatele cît timp se schimbă ea.

– Griff? îi spuse ea cu cîteva clipe mai tîrziu, în timp ce el netezea cearşafurile şi o acoperea.

– Hmm?

– Ai observat că am fost cam răutăcioasă în ultima vreme?

Griff îi dădu un pahar cu apă pe care îl adusese de la baie.

– Am observat.

– Mă surprinde că nu te-ai supărat.

– Fiecare om se enervează din cînd în cînd, Sharron. Cum am mai putea să ne cunoaştem dacă am fi bine dispuşi şi am rîde tot timpul?

Griff se plimba prin dormitor în timp ce vorbea. Voia să o facă să înţeleagă că trebuia să o cunoască în profunzime, nu doar la suprafaţă.

– La urma urmei, continuă el, cînd eşti nervoasă eşti adorabilă.

– Ţi-am trîntit uşa în nas.

Bău toată apa şi puse paharul deoparte.

– Nu cred că am fost adorabilă cînd am făcut asta, se judecă ea.

Griff îi povesti ce avea de spus Harry despre uşile trîntite. Cînd o ameninţă, spunîndu-i ce o să păţească dacă îi va mai trînti uşa astfel,

Sharron zîmbi.

Îi spusese că îi mai dădea încă o şansă pentru că ştia că nu se simţea bine. Şi lui Harry îi spusese acelaşi lucru, deşi Sharron se putea aştepta la o lecţie dură despre avantajele izolării unei camere prin uşa, de la fiul lui.

Griff se lăsă pe pat şi îi luă mîna, răsfirîndu-i degetele peste degetele lui.

– Nu e nimic dacă te înfurii pe mine, Sharron. Numai Dumnezeu ştie de cîte ori ne-am certat eu şi Harry.

– Dar să ştii că nu sînt supărată pe tine, îi spuse ea. N-ai făcut nimic rău.

– Atît doar că nu te-am sărutat cum ai vrut, murmură el, ţinînd o mînă pe pieptul lui. Nu te-am îmbrăţişat cum ai fi dorit tu, n-am făcut dragoste cu tine, deşi amîndoi aşteptam cu nerăbdare clipa.

Sharron încuviinţă şi pielea obrazului ei căpătă o nuanţă de roşu chiar mai închisă decît pînă acum.

– Recunosc că am fost uşor mîhnită din cauza asta. Nu mi-am imaginat că sînt bolnavă. Nu mă îmbolnăvesc niciodată.

Griff zîmbi.

– Parcă spuneai ieri ceva despre acest efect.

– Credeam că este vorba doar despre frustrare.

Sharron îi prinse privirea cu propria ei privire, obligîndu-l să se uite în altă parte atunci cînd roşeaţa ei se accentua din nou.

– Nu pot să cred că am spus aşa ceva.

– De două ori. Şi ieri ai pomenit despre asta.

– Cum am putut să uit?

Înghiţi cu greu şi îşi încleştă degetele pe degetele lui.

– Acum o săptămînă n-aş fi spus-o, recunoscu ea.

– Asta înseamnă că acum te simţi în largul tău cu mine.

Şi frustrată.

Griff rîse cu vocea lui gravă şi caldă.

– Ştiu, iubito. De îndată ce ai să fii în formă, remediem şi acest neajuns?

– Promiţi?

Griff promise.

– Mai întîi să ai grijă să te înzdrăveneşti.

Părea mulţumită, pentru că se relaxa pe de-a-ntregul, cum n-o mai făcuse de cînd se sculase. Cu ochii închişi, îşi trecu mîna lui peste obraz.

Griff rămase la căpătîiul ei, dîndu-i la o parte părul de pe frunte şi încercînd să ignore erupţia

care începuse să-i acopere brațele lui Sharron.

Spera ca doctorul să ajungă înainte ca ea să înceapă să se scarpine.

– Vărsat de vînt!

Griff îi auzi țipătul din camera de zi. Îl izolase acolo la sosirea doctorului. Un exil pe care Griff fusese foarte îngăduitor să- l accepte. Dacă o răceală o făcea țîfnoasă, atunci însemna că vărsatul de vînt o făcea să spumege.

Ar fi trebuit să-l avertizeze pe doctor că pacienta credea că are o simplă răceală. Fusese însă neplăcut surprins să constate că doctorul lui Sharron era tînăr, chipeș și nu purta verighetă.

Griff se întrebă cît va mai dura pînă ce va putea privi pe oricare bărbat fără să-și imagineze că acesta ar putea fi cel pe care Sharron îl va alege să-și petreacă restul vieții împreună.

Doctorul Lawrence băgă capul pe ușă și-l întrebă pe Griff dacă ar putea să revină în dormitor. Nu îi convenea, dar se supuse, urmîndu-l pe medic fără a se uita la Sharron.

Surpriza însă îl făcu să rămînă mut în prag.

Sharron, sprijinită de o grămadă de perne, stătea lungită în pat, cu brațele pudrate cu calamină și cu cel mai candid zîmbet care s-ar fi închipuit pe buze.

Era limpede că decizia de a-l lăsa pe doctor să-i dea veștile rele fusese dintre cele mai fericite.

– A început să te mănînce? o întrebă el.

– Puțin.

Ridică o mînă ca să se scarpine pe braț, dar o lăsă la loc cînd Griff îi aruncă o privire plină de reproș.

– Perioada de incubație este de la douăsprezece la șaisprezece zile, spuse doctorul, dîndu-i lui Sharron sticla cu calamină, ca să-i ocupe mîinile cu ceva. Sharron, spune că probabil fiul dumneavoastră i-a transmis boala.

– Harry a strănutat lîngă mine, confirmă ea, făcîndu-i lui Griff semn să stea pe pat lîngă ea.

Doctorul se sprijini de perete, relaxîndu-și musculatura atletică în timp ce îi privea cu un aer amuzat și îngăduitor.

– Cînd l-am uscat după încăierarea noastră cu noroi, a strănutat de două ori. Atunci cred că am luat vărsatul.

Griff nu putea să priceapă de ce părea Shar-

ron atît de încîntată.

– Parcă-mi aduc aminte, spuse el, cît de dezgustată erai cînd ți-am spus cum se răspîndește vărsatul de vînt.

– Memoria ta îți joacă feste, Griff, i-o întoarse ea privindu-l drept în față. Harry nu poate să facă nimic dezgustător.

– Să strănuți pe tot locul nu e ceva dezgustător?

Sharron căscă și trecu peste replica lui.

Acum înțelegea Griff. Sharron delira. Se uită la doctor.

– Cred că aiurează. Nu puteți să-i faceți ceva?

Lawrence zîmbi.

– I-am dat niște Tylenon și febra începe deja să-i scadă. Nu cred că deliră din moment ce vrea să afle ce s-a întîmplat. În ultimele zile a fost prost dispusă și preocupată că ceva nu merge cum trebuie.

Griff se întoarse către ea.

– Ce? făcu el, făcînd ochii mici cînd văzu grimasa lui Sharron.

– Credeam că frustrarea mă îmbolnăvește.

Griff simți că îi urcă sîngele în față cînd aruncă o privire spre doctor, care părea cu totul surd acum. Se uită apoi la Sharron clătinînd din cap a neîncredere.

– Nu pot să cred, spuse el într-un sfîrşit.

– Că mi-am imaginat că mă îmbolnăvesc din cauză că m-ai făcut să mă simt atît de frustrată? întrebă ea.

– Nu, fir-ar să fie. Nu pot să cred că i-ai spus doctorului...

– Oamenii trebuie să spună totul doctorului, Griff, îi spuse ea, afişînd un zîmbet care ar fi cîştigat orice competiţie de inocenţă. Şi ţinînd cont de faptul că Brent mi-a prescris pilulele anticoncepţionale, m-am gîndit că...,

– Ştiu deja la ce te-ai gîndit, i-o reteză Griff, şi îşi propti bărbia în piept, înainte de a scoate mormăitul următor. Prost am fost cînd mi-am închipuit că eşti atît se sfioasă.

Brent, cum îl numise ea, îşi reglă vocea şi se îndepărtă de perete, luîndu-şi un uşor avînt.

– Oricît de interesant ar fi ce urmează, trebuie să mă întorc la cabinet.

Îi spusese lui Griff să mai cumpere nişte calamină şi să-l cheme dacă lui Sharron îi creşte febra din nou, dacă are dureri puternice de cap, sau dacă vomită, sau în cazul în care apare o combinaţie de diverse simptome despre care Griff citise în cartea de îngrijire a copilului bolnav cînd îl îngrijise pe Harry. Ceea

ce îl determinase să cheme de urgență medicul, fusese faptul că citise acolo despre contactarea bolii de către adulți și despre gravitatea bolii la aceștia.

Lawrence îi avertiză să nu aibă raporturi sexuale pe durata bolii pentru că o sarcină în momentul acesta ar putea duce la nașterea unui copil cu malformații. Le amintise că precauțiile nu erau garanții. Oricum, nu credea că Sharron va avea apetit sexual.

Nici unul din ei nu roși la avertismentul franc al doctorului. Fiecare se simțea ușurat că scăpaseră de tulburarea care le-ar fi tulburat gîndurile.

Cînd îl conduse pe doctor la ușă, Griff îl asigură că o va duce pe Sharron la el acasă, unde putea să o supravegheze. Cînd se întoarse de la ușă, se gîndi că poate Sharron avea să fie din nou țîfnoasă cînd îi va spune de neașteptata mutare.

Scoase un oftat de ușurare cînd îi văzu neșters zîmbetul pe buze.

– Am vărsat de vînt, Griff, îi spuse ea, prinzînd sclipirea din ochii lui.

– Mde, scumpo, se pare că da. Acum hai să-ți spun eu ce să faci în situația dată.

Sharron nu aduse nici o obiecție cînd îi spuse de mutare, dar îl preveni că s-ar putea să nu fie întotdeauna la fel de ușor de suportat cum era acum.

Griff o anunță că, vrînd-nevrînd va trebui s-o îmbrace într-o pijama cu picioarele cusute, și că va fi tratată exact ca Harry.

Îi răspunsese că nu avea nici o pijama cu picioarele cusute.

– De fapt, nu am deloc pijama. Nu port decît cămăși de noapte.

Griff se aplecă spre ea pînă ce nasurile lor se puteau atinge.

– Iar cînd vei dormi cu mine, nu vei purta nimic pe tine.

– După ce mă însănătoșesc, murmură ea, simțind cum o pătrunde o căldură mai puternică decît cea pe care o avea și mult mai plăcută.

– După ce te însănătoșești, încuviință el, înainte de a-și pecetlui înțelegerea cu un sărut.

Erupția se întinsese pe brațele și picioarele lui Sharron înainte de căderea nopții. Fusese instalată în camera de oaspeți, care se afla lîngă camera lui Griff. Cînd Harry și Griff făcu-

seră cu rîndul de pază ca să nu se scarpine nicăieri, lui Sharron îi pieri cheful de glume. Harry era chiar mai rău decît tatăl lui şi o dată i se aşezase pe mînă cînd refuzase să asculte indicaţiile.

Nu se împăca deloc cu vărsatul de vînt.

Timp de opt zile, Sharron alterna băile carbogazoase cu împachetările în calamină, care îi dădea o senzaţie foarte neplăcută cînd i se prelingea pe piele. Cînd Griff se aşeză lîngă ea în prima noapte, i se păru că o făcea ca s-o aline. Se răzgîndi însă cînd îşi dădu seama că singura lui intenţie era să se asigure că nu se scarpină în locurile unde o mînca.

După o noapte în care Griff îi ţinu mîinile departe de corp şi prelegeri nesfîrşite despre avantajele abţinerii de la scărpinat, Sharron îşi dădu seama cît de tenace era. În dimineaţa următoare Griff căută prin oraş pînă ce găsi o pijama cu picioarele cusute, care era pe măsura ei. Cînd îl întrebă unde naiba o găsise, el refuzase să răspundă, şi se mulţumise să taie eticheta, care era cusută de guler. Ca să nu-i irite pielea fragedă, îi spusese el.

Sharron era convinsă în sinea ei că fusese la unul dintre magazinele de lenjerie sexy, dar nu

avea cum să dovedească acest lucru. Îl întrebă, totuşi, dacă gustul lui în materie de lenjerie de noapte fusese întotdeauna atît de redus.

Griff îi şopti la ureche tot felul de promisiuni erotice care îi puseră inima la încercare într-un ritm anume pe care numai el i-l putea impune, apoi îi pregăti o baie carbogazoasă şi, în sfîrşit, făcu şi el un duş rece.

O obligă să poarte pijamaua în noaptea aceea, ca să se poată odihni şi el. Cînd adormi, Sharron, profitînd de zgomotul continuu şi discret al ventilatorului, începu să-şi tragă în jos fermoarul. Griff o prinse pe cînd îşi scosese jumătate de braţ din mînecă.

Noaptea următoare, Griff îi blocă fermoarul, deschizîndu-l numai din cînd în cînd, cînd era absolut necesar.

Sharron ura vărsatul de vînt şi nici de Griff nu era prea mulţumită.

În cea de-a treia noapte, programul era deja stabilit. Griff îl culca pe Harry, apoi o lua pe Sharron în birou la el, unde lucra timp de cîteva ore, apoi o culca pe Sharron. Ar fi exagerat să spunem că dormeau împreună. Dacă se atingeau, din nou da, deşi aşa, în general, cînd Griff îi ţinea mîinile, iar Sharron, în primele ore

ale dimineții, se întindea după căldura lui. Pentru cazul că Harry ar fi ajuns la ei, Griff dormea îmbrăcat – pantaloni sau șort, și tricoul, pe care îl dădea jos cînd îi era prea cald.

Sharron realiză că se obișnuise să-l aibă pe Griff aproape de ea nopțile.

Se întreba cum se va dezobișnui să doarmă fără el.

După cîteva zile, febra îi scăzu definitiv și odată cu ea, toate celelalte simptome secundare. Erupția îi acoperise membrele și stomacul, și, deși știa că ar fi putut să fie cu mult mai rău, era tare mohorîtă.

Harry și Griff o amuzau, o hrăneau și îi aduceau aminte să nu se scarpine. Harry îl pusese pe tatăl lui să instaleze în camera ei un televizor la care conectaseră un program de jocuri. Era una dintre distracțiile ei preferate, deși încă nu reușea să se dumirească cum face un copil de trei ani s-o bată, deși se antrenase o săptămînă întreagă.

Îl bătu pe Harry la dame, o victorie care o satisfăcu doar pînă cînd descoperi că Harry nu învățase niciodată să joace. Singurul lucru pe care îl făcuse, fusese s-o imite, mișcare cu mișcare, după cum i se confesase chiar el.

Așa că, îl învățase să joace, apoi îl certă pe Griff că n-o făcuse el pînă atunci.

Griff îi răspunsese că Harry nu avea decît trei ani și că mai era destul timp pentru asta.

– Trei spre patru, Griffen Ross, și este un copil extraordinar de deștept. La anul, pe vremea asta, va învăța să joace șah.

Cînd află că Griff nu știa să joace șah, se oferi ea să-l învețe pe Harry.

Mîine.

Griff o lăsa să facă orice îi trecea prin cap, atîta vreme cît nu se scărpina.

Cînd Sharron insistă ca Griff să lucreze mai mult, o așeză pe canapeaua din biroul lui și se apucă de lucru, cu un ochi pe planșeta lui și cu celălalt la ea.

Bună tactică, își spuse ea, apoi hotărî că trebuia să-i fie recunoscătoare că o lasă să meargă la baie fără însoțitor. O lăsă să facă baia în liniște. Își dădu însă seama curînd că Griff îi făcea această înlesnire pentru că baia carbogazoasă avea același efect împotriva scărpinatului ca și supravegherea îndeaproape.

Harry o ungea pe picioare și mîini cu cala-

mină de cel puțin douăsprezece ori pe zi și pretindea că asta era slujba lui. Insista adesea să o ungă și pe abdomen, dar Griff îl oprea, spunîndu-i că acolo putea să ajungă și singură.

Se oferise, în schimb, Griff pentru această treabă, dar Sharron era foarte categorică cînd spunea că vrea s-o facă singură. Griff o strîngea în brațe și o necăjea din cauza sfielii ei, care nu avea ce să caute între ei doi.

– Cum aș putea să fiu sfioasă după tot ce-a fost între noi pînă acum? întreba Sharron, cu o voce plîngăreață.

– În ultima vreme am făcut numai lucruri practice, e adevărat, recunoscu Griff. Promit să nu mă las ispitit cînd te ung pe stomac.

Sharron oftă și clătină din cap.

– Nu cred că m-aș putea lăsa atinsă de tine fără să doresc să facem dragoste.

Ca să dovedească cele spuse, Sharron își sprijini capul de coapsa lui și simți cum se încordează.

– Vezi ce vreau să spun, Griff. Și tu îmi faci același lucru.

Îi cuprinse bărbia în palmă, în așa fel încît se văzu silită să îl privească în ochi.

– Nici măcar nu pot să mă uit la tine fără să

vreau să facem dragoste, Shar.

– Nu-mi place să mă vezi în halul ăsta, murmură ea. Bubele astea sînt atît de scîrboase.

– Eşti frumoasă, iubito, îi şopti el, cu buzele lipite de părul ei, îndepărtîndu-i mîna de pe coapsa lui, înainte de a-l scoate din minţi. De aceea am încercat să te împiedic să te scarpini. Nu mi-ar place să văd cicatrici pe pielea ta superbă, mai ales dacă le putem evita.

– Aha, deci de asta eşti atît de fanatic.

Căscă şi se încolăci, lipindu-se de el, cînd somnul îi mîngîie pleoapele.

– Şi eu care credeam că ai idei fixe, adăugă ea.

Îl acuza de exact acest lucru în după-amiaza următoare, cînd o prinse scărpinîndu-se la baza piciorului.

– Ce-ţi pasă dacă rămîn cu o cicatrice la picior? îl întrebă ea.

Griff scoase un oftat şi îi puse pijamaua cu picioarele cusute, deşi mai era mult pînă să se facă seară.

După opt zile foarte lungi, perioada critică trecu. Toată lumea era fericită că se terminase odată, inclusiv Harry, care îşi expimase mulţumirea că făcuse boala înainte de a avea vîrsta

lui Sharron.

Cînd boala nu mai prezentă pericol, Sharron insistă să plece acasă.

– Este timpul, Griff. N-a mai rămas nimic de scărpinat şi trebuie să-ţi reiei şi tu viaţa obişnuită. Şi eu am multe de făcut.

„Trebuie să scap de aici!", urla vocea ei interioară. „Lasă-mă să plec înainte de a ceda psihic." Schiţă un zîmbet convingător şi îşi ascunse gîndurile disperate. Începu să se ocupe cu tot felul de activităţi care nu aveau alt scop decît să-i arate lui Griff că putea să se întreţină singură.

– Eşti sigură că nu mai doreşti să rămîi cîteva zile să te laşi dădăcită de Harry şi de mine? o întrebă el, potolindu-i mişcările dezordonate şi agitate cu o mîngîiere blîndă.

– Sînt sigură, Griff. Nu mai trebuie decît să aştept să-mi cadă crustele. În rest nu mai am nimic.

„În afară de o inimă frîntă, bineînţeles, dar oricum este prea tîrziu să-mi fac griji din pricina asta."

Îi dădu un sărut zgomotos pe bărbie lui Harry şi începu să împacheteze lucrurile pe care le avea la ea.

– Cînd se întoarce Harry de la doamna Claymore, spune-i că am depăşit nivelul şase la Ninetendo.

– De ce nu aştepţi să-i spui chiar tu?

– Pentru că acum trebuie să plec acasă, îi răspunse ea, mai brutal decît ar fi vrut, apoi repară totul cu un zîmbet. Probabil că m-aş obişnui prea tare aici. Asta-i tot.

Luase hotărîrea de a pleca în momentul în care se trezise, înconjurată de zîmbetul lui Griff şi de ţipetele de entuziasm ale lui Harry. Era ceva normal să se trezească cu cei doi Ross lîngă ea, să-i vadă şi să-i audă.

Era o obişnuinţă care nu putea să dureze. Durerea cu care descoperise acest lucru o determinase să ia hotărîrea de a pleca.

Într-un sfîrşit, Griff acceptă, dar numai pentru că se gîndea că, după toate cele petrecute acolo, avea nevoie de mediul cu care era obişnuită. Trecură pe la băcănie pentru a cumpăra cîte ceva, pentru că ştia că nu va ieşi de pe stradă pînă ce nu va avea pielea complet curată, iar apoi o duse acasă.

Cînd păşi înăuntru, casa era tăcută şi liniştită. Rămase în hol pînă ce Griff colindă prin camere să deschidă geamurile.

– Diseară îți aduc cina, iubito, îi spuse el, lăsînd pachetele de la băcănie sub chiuvetă. Ți-ar place niște spaghete? Harry și cu mine încercăm o nouă rețetă pe care am văzut-o în ziar.

„Crezi că e o idee bună cu cina, Griff? N-ar fi mai ușor să pleci din viața mea și să mă lași să învăț să trăiesc fără tine?"

– Sună grozav, îi spuse ea printre dinți. Ce-ar fi să mîncăm mai devreme pentru ca Harry să nu adoarmă la masă?

Stătea cu mîna sprijinită de ușa de la intrare și se străduia să nu pară supărată.

Tocmai cînd se gîndea că va trece pe lîngă ea și va ieși din casă, Griff o sărută cu mai multă voluptate decît o făcuse în ultimele zile și îi șopti cuvinte magice pe care avea să le priceapă pe de-a-ntregul cînd se însănătoșea definitiv.

„Ce s-ar întîmpla dacă ai ști că m-am îndrăgostit de tine, Griff? Ai mai face dragoste cu mine?"

Îi răspunse la săruturi, închizînd ochii ca să nu cumva Griff să-i citească întrebarea acolo.

Peste cinci zile, îi spuse el. Apoi, o sărută din nou și o obligă să-i promită că își va petrece după-amiaza în pat. Sharron se lăsă pe perete,

ca să-i fie mai uşor să se abţină de încercarea de a pătrunde în căldura corpului lui, care o atrăgea ca un magnet.

„Nu ţi-am promis niciodată că nu te voi iubi. Să existe vreun motiv pentru care nu mi-ai cerut acest lucru?"

Acultătoare, îi spuse că va dormi, dar numai pentru a-l vedea plecat înainte ca lacrimile să înceapă să-i curgă pe faţă. Controlul pe care şi-l impusese pe parcursul ultimelor ore, cedă în momentul în care Griff trase uşa după el. Obrajii fură curînd scăldaţi de lacrimi. Se lăsă de-a lungul peretelui şi îşi cuprinse genunchii cu mîinile, ascunzîndu-şi capul între braţe.

Era îndrăgostită de un bărbat care nu avea s-o iubească niciodată.

Mai rău decît atît, era îndrăgostită şi de fiul lui.

Nu putea să suporte gîndul că ar putea trăi fără vreunul dintre ei. Plînse pînă ce rezerva de lacrimi se epuiză, apoi se ridică de pe duşumea şi se duse în dormitor ca să doarmă aşa cum îi promisese lui Griff.

Cînd se trezi, după cîteva ore, ştia ce avea de făcut. Era singurul lucru pe care putea să-l facă. Adică, nimic.

Pentru că nimic nu se shimbase. Cel puțin nimic din ceea ce ar fi trebuit ei să cunoască. Îl iubea pe Griff, îl iubea pe Harry. Era îndrăgostită de amîndoi, și încă foarte rău. Dacă reușea să țină pentru ea această constatare, totul mergea după cum era planificat.

Ea și cu Griff vor deveni amanți, își vor împărtăși secretele erotice despre care vorbiseră pînă atunci, vor zbura printre stele și vor găsi plăcere în acest zbor.

Ea și Harry vor continua să fie prieteni. Îl va învăța mai mult despre muzică, iar el îi va da lecții de Nintendo. Va privi lumea prin ochii unui copil de trei ani și va învăța de la el cum este cînd crezi în povești nemuritoare.

Dacă va alege fuga, va avea inima frîntă mai rău decît dacă o va lăsa timp de cîteva luni în mijlocul drumului.

Sharron telefonă să-i spună lui Griff că îi era foame. Se duse apoi la baie să facă un duș. Ar fi vrut să se termine odată cu bubele acelea, pentru că cinci zile i se păreau o eternitate.

Griff și Harry ajunseră înainte ca ea să se fi uscat, nu numai cu mîncarea, ci și cu corespon-

dența, pe care o luaseră din cutia ei poștală. Sharron primi scrisorile cu bucuria unei persoane căreia îi place să primească vești, apoi tresări cînd dădu peste un memento pentru o conferință la care își propusese să participe, care avea loc la Los Angeles.

– Va trebui să plec, îi spuse ea lui Griff în seara aceea, după ce Griff îl dusese pe Harry la culcare. Trebuie să iau și eu cuvîntul la una dintre teme.

– Cînd?

Griff își ridică picioarele pe măsuța de cafea, avînd grijă să nu atingă fragila colecție de cristal. Cînd Sharron îi răspunse că peste șase zile, mormăi că nu va fi complet restabilită pînă atunci.

– Dacă peste cinci zile voi fi suficient de zdravănă ca să fac dragoste cu tine, cu siguranță că voi fi în stare să călătoresc cu avionul.

Rămase fără răsuflare cînd văzu privirea pasionată și mistuitoare.

– Mai adu-mi aminte ce așteptăm, îi spuse el încet, apoi îi cuprinse bărbia în palmă și îi îndreptă gura către gura lui.

Îi mușcă buzele încet, apoi își lipi gura de gura ei, în vreme ce Sharron încerca să se con-

centreze asupra motivului pentru care se hotărîseră să aştepte.

Nu era prea uşor.

– Bubele, îi aminte ea. Aş vrea să-mi dispară cu totul...

– Facem dragoste pe întuneric.

Sharron trase aer în piept şi se trase înapoi, la distanţă de gura lui flămîndă. Pesemne că dragostea risipise orice urmă de sfială din ea, pentru că nu-şi mai amintea să se fi simţit vreodată atît de firesc cu el şi atît de uşor ceea ce era de spus.

– Vom face dragoste pe lumină, Griff. Vreau să te văd.

Griff scoase un geamăt adînc şi îşi întoarse faţa către perna de pe canapea, rostind ceva despre femeile deştepte al căror scop în viaţă este să scoată din minţi bărbaţii.

Continuă să rostească fel de fel de cuvinte asemănătoare, apoi îl transportă pe Harry, care era adormit, afară din casă.

În cele cinci zile care au urmat, Griff o tachină, o testă, se plînse de aşteptare şi o curtă pe Sharron cu o intensitate care îi făcea inima să bată în ritmul acela conoscut, pe care numai el ştia să i-l imprime. Au fost cinci zile în care i-a

văzut pe amîndoi aproape la fel de mult ca atunci cînd locuise la ei. Cinci zile în care dispăruse orice semn de boală şi îşi recăpătă forţa fizică.

Perioadă în care învăţă să îşi ascundă dragostea.

N-a fost dat să se întîmple. Sharron cugeta asupra acestui lucru şi înţelese că numai un orb nu putea să vadă cît era de îndrăgostită.

Poate că era mai bine că Griff nu era de faţă, să vadă şi el.

Trase o valiză de pe ultimul raft de sus al debaralei şi o puse lîngă piciorul patului, gîndindu-se la telefonul lui Griff din cealaltă zi. Părinţii lui veniseră pe neaşteptate şi, împreună cu Harry se duseseră la San Francisco să petreacă seara cu ei la un hotel de lîngă aeroport, pentru că ei nu aveau suficient timp să vină acasă la Griff şi să se întoarcă apoi.

Îşi ceru insistent scuze pentru că lipsea tocmai în seara aceea pe care plănuiseră să o petreacă împreună.

Se revoltă pe sine pentru uşurarea pe care o simţi cînd îşi dădu seama că seara lor se amî-

na, pînă la revenirea ei de la Los Angeles.

Cînd horărîseră împreună să aştepte pînă cînd era pregătită fizic, întocmiseră de fapt un soi de programare pentru prima lor întîlnire sexuală. Acest lucru o ţinea într-o stare de tensiune nervoasă. Se gîndi că semăna cu extragerea unui dinte: voia să scape odată. Ca să se poată relaxa amîndoi trebuie să fie prieteni şi amanţi în acelaşi timp.

În timp ce înceraca să se hotărască cîte rochii să ia pentru Los Angeles, se auzi soneria. De cinci sau şase ori, numără ea.

În uşă, un bărbat asudat, rămas fără grai.

– Te-ai chinuit, nu-i aşa? îl întrebă ea, ascunzîndu-şi emoţia care îi uscase gura, prin această mică răutate.

Griff nu spusese că se va întoarce înainte de a pleca ea la Los Angeles.

Crezuse că nu-l va mai vedea timp de o săptămînă.

Trecu pe lîngă ea,şi împingînd-o uşor se îndreptă către bucătărie, unde găsi un pahar pe care îl umplu cu apă.

– N-am prea avut timp să alerg de cînd te-ai îmbolnăvit.

Sorbi tot paharul dintr-o înghiţitură, îşi mai

turnă unul şi apoi îi aruncă o privire atotcuprinzătoare.

– Am făcut opt mile.

– Opt? Parcă spuneai că patru mile sînt suficiente să te ţină în formă.

Griff mai bău două pahare de apă înainte de a închide robinetul.

– Am parcurs opt mile ca să nu te sperii.

Sharron clipi, remarcînd pantalonii scurţi şi cămaşa, ude din cauza transpiraţiei şi întreaga virilitate pe care acest bărbat o degaja.

– Degeaba, Griff, îi spuse ea, reţinîndu-şi amestecul de bucurie şi teamă. Cred că mă sperii.

Griff clătină din cap şi puse jos paharul. Se îndreptă către ea , timp în care îşi trecu privirea peste fusta ei scurtă şi bluza fără mîneci.

– Te doresc de atîta timp, încît m-am gîndit că o să se întîmple prea repede, aşa că am alergat încercînd să-mi stăpînesc dorinţa.

Ridică o mînă şi o puse pe umărul ei.

– Crezi că a avut efect? îi şopti ea.

Surîsul lui era cît se putea de bărbătesc. Nu răspunse la întrebarea ei, dar în schimb îi puse o altă întrebare:

– Ce program ai în după-amiaza aceasta, iubito?

– Am de făcut bagaje.

Griff se aplecă să-şi treacă buzele peste buzele ei şi, pentru echilibru, Sharron îşi propti vîrfurile degetelor pe pieptul lui.

– Te ajut, murmură el, apoi îşi trecu degetele prin părul ei şi îi trase capul pe spate. O sărută pe faţă, de-a lungul obrajilor, pe pleoape, pe gît.

– La şase... trebuie... să fiu... la aeroport.

Sharron îşi duse braţele pe umerii lui. Luciul pielii, acoperite de transpiraţie, îi dădea senzaţia de apropiere, de căldură în care ar fi vrut să plutească, în care se simţea chemată să intre ca la ea acasă.

– Trebuie să-l iau pe Harry la patru.

Îi dădu la o parte gulerul bluzei şi începu să-i guste curbura gîtului. O mînă de-a lui coborî de-a lungul braţului ei, ca să-i prindă încheietura. Se întoarse în aşa fel, încît să poată vedea cadranul ceasului de la mînă.

– Avem trei ore la dispoziţie, iubito.

– Trei ore, repetă ea, adîncită în senzaţia pe care i-o dădea atingerea trupului bărbătesc.

„Atît de catifelată", gîndi ea, „şi tare în acelaşi timp".

Griff făcu un pas înapoi, ţinîndu-i faţa captivă, sub presiunea blîndă a degetelor. În ochii

lui, Sharron descoperi o scînteire malițioasă pe care nu o mai văzuse pînă atunci și o văpaie de pasiune pe care o avea și ea.

– Ce zici, Shar? Vrei cu adevărat să pleci la Los Angeles, fără să știi cum este cînd pătrund în tine, cu adevărat?

Ridică întrebător capul neluînd în seamă roșeața care îi aprinsese obrajii lui Sharron, fixînd-o cu privirea în vreme ce îi lăsă timp de gîndire.

– Aș fi fericit să fac dragoste cu tine acum, continuă el.

Sharron se uită la el neajutorată, iar cînd Griff zîmbi și lăsă să-i scape un oftat lung și șuierător, își dădu seama că el avea deja răspunsul ei. Fără să spună nimic, îl privi cum se întoarce și se îndreaptă spre dormitor. Rămase pe loc, țintuită de pornirile contradictorii care se zbăteau, disputîndu-și întîietatea, mult timp după ce el dispăruse.

O aștepta în camera ei. Urmau să facă dragoste, să zboare printre stele.

Sharron inspiră profund, apoi încă o dată, de fiecare dată cu respirația tremurîndă. Corpul ei fremăta, anticipînd ceea ce o aștepta dincolo. Totuși, sfiala care era atît de adînc statornicită în ea, o făcea să ezite.

Vor face dragoste ziua, pe lumină, aşa cum îşi dorise ea.

Îl va putea urmări în timp ce îl va mîngîia, îi va putea vedea reacţiile.

Zîmbi şi constată că, în sfîrşit, sfiala dispăruse.

Dar nu era chiar sigură.

Îşi auzi propriul rîs, în timp ce se grăbea, trecînd prin hol, să întîlnească un iubit care o cunoştea tot atît de bine pe cît se cunoştea ea însăşi.

Un om pe care l-ar iubi pînă la ultima ei scînteie de viaţă.

Capitolul Unsprezece

Îl găsi în baie.

Acoperită de sunetul dușului, Sharron trecu de ușa lăsată deschisă, oprindu-se numai pentru a-și scoate pantofii din picioare. Griff închise apa și deschise ușa, în timp ce ea își înfrînă dorința datorită sfielii de care încă nu scăpase.

Inima bătea să-i spargă pieptul și cu mare dificultate reuși să-și țină ochii deschiși. Își strînse palmele în fustă, rugîndu-se în gînd să poată face prima mișcare.

Nu putea. Pur și simplu, nu era posibil.

Griff părea să înțeleagă atacul de panică. Trase un prosop de pe grătarul de uscat și începu să își usuce pielea cu o precizie lentă care îi calma nervii.

– Nu mă așteptam să vii aici, îi spuse el în timp ce își înfășura prosopul în jurul taliei și veni atît de aproape de ea încît îi putea simți respirația.

Sharron înghiți în sec, înclinîndu-și capul pentru a se uita la Griff. În lumina albă a băii, ochii cafenii străluceau, radiind în jurul lor căldură chiar atunci cînd devorau.

– Am auzit dușul, spuse Sharron. Nu eram sigură ce trebuia să fac.

– Ai făcut deja.

Se aplecă spre ea și își lipi buzele de buzele ei, apoi se îndepărtă înainte ca ea să se adîncească în sărut.

– De ce nu te relaxezi și să mă lași să fac eu restul, hmm?

Sharron respingea instinctiv rolul pasiv, dorind mai mult decît i-ar fi oferit acest rol. Clătină din cap, își desfăcu degetele din fustă și le puse pe pieptul lui, observînd cu satisfacție cum îi modifică atingerea ei respirația.

Nu o mai interesa că degetele îi tremurau.

– Vreau să fac și eu, Griff, îi spuse ea, tra-

sînd cu vîrfurile degetelor conturul piepului lui, înainte de a-şi lăsa palmele deschise pe pielea lui.

Zîmbetul lui Griff părea uşor forţat.

– Nici n-aş putea s-o fac fără tine, iubito.

Cu mîinile pe umerii ei, se aplecă să-i muşte lobul urechii. Cînd îşi trecu limba peste adîncitura dintre sîni, Sharron se simţi electrizată. Nu avea altceva de făcut decît să se supună acestui sublim supliciu.

Muşchii picioarelor ei se transformaseră în gelatină.

Şi încă nu se terminase.

Îşi culcă faţa pe a lui şi observă că se bărbierise în dimineaţa aceea. Ăsta era subiectul despre care în mod sigur că trebuia să vorbească cu el... altădată. Degetele lui Griff pătrunseră în părul ei pe ceafă, răsfirîndu-se peste voluptatea cărnoasă pe care o întîlniseră, încălzindu-se pe măsură ce transmiteau căldura.

Sharron ridică gura spre gura lui şi o deschise. Limbile lor dansau împreună şi se contopeau. Se apropie mai tare de el, împingîndu-se între coapsele lui. Mîinile lui alunecară pe spatele ei, oprindu-se pe fese. Şi-o apropie mai mult, ţinînd-o ferm, mîngîind-o prin veşminte,

potrivindu-i formele peste formele corpului său. Fusta i se boți în strînsoarea lui, apoi îi căzu pînă la genunchi, provocînd un geamăt de dezamăgire din partea stăpînei ei.

Nu se grăbea deloc Griff, pentru că ea era sfioasă, pentru că ea avea mai puțină experiență decît el și nu voia s-o sperie.

Trebuia neapărat să-i spună că îl dorea la fel de mult pe cît o dorea el. Chiar mai mult, își spuse ea. Mult, mult mai mult... dacă era posibil așa ceva. Se simți inundată de o senzație de căldură, umedă și palpitîndă care pornea de undeva dintre coapsele ei, senzație apăsătoare care nu cunoștea decît un singur fel de alinare. Își lipi gura deschisă de pieptul lui și îi gustă pielea, care era caldă și ușor sărată, parfumată cu săpunul ei.

Griff începu din nou o mîngîiere febrilă pe spatele ei, pe fese, pe pulpe. Se aplecă fremătînd, spre el, primindu-i căldura în propria ei căldură, înteținḍ focul care sălășluia acolo. Gura lui i-o găsi din nou pe a ei, în vreme ce începu să desfacă, în mare grabă, nasturii bluzei ei. Îi trase bluza cu totul de pe umeri, lăsînd în loc vorbele lui înflăcărate cînd îi descoperi corpul, alunecînd de-a lungul picioarelor ei, odată cu bikinii de dantelă, care se alăturară grămezii de haine de

pe duşumea. Gura lui coborî în spatele mîinilor, zăbovind în săruturi fierbinţi şi umede pe sold, pe coapsă, pe genunchi, apoi de la început, în sens invers, străduindu-se să o ţină pe Sharron cît mai strîns, cu o mînă rotunjită după forma fesei pe care se mutase, iar cu cealaltă pe părul ei lung, care se revărsa pe spate. Începu să tremure cînd el îşi agăţă un deget în breteaua delicată a furoului, cu o privire înfometată încă stăpînită de o răbdare pe care Sharron voia s-o uite.

Poate că, gîndi Sharron, ea ar fi trebuit să-l ajute s-o uite.

Cînd îi trase prosopul de pe coapse şi îl lăsă să cadă, Griff inspiră adînc, zîmbind galeş, ca o promisiune de voluptate.

– N-ar fi trebuit să faci asta, iubito, îi şopti el, în timp ce degetele lui începură un masaj leneş peste şoldul şi dosul ei. Prosopul acela era singurul lucru care mă împiedica să te iau cu totul, acum şi aici.

– Credeam că asta voia, îi spuse ea, şuierîndu-şi cuvintele din cauza degetelor lui care pipăiau partea senzuală de la baza coloanei vertebrale. Îşi înfundă unghiile în muşchii strîns încordaţi ai braţelor lui, încremenind în această îmbrăţişare care îi ţinea la numai cîţiva milimetri

departe umul de celălalt.

– Adică, aici, în baie, mormăi el.

Îşi puse acum ambele mîini pe şoldurile ei şi o distanţă de el, din motive numai cunoscute.

– Duşumeaua, masa, continuă Griff. Orice e bun, pentru că nu prea cred că voi putea să merg în halul ăsta.

– În ce hal? îl întrebă ea, deşi ştia prea bine.

Privirea, pînă atunci mărginîndu-se la piept şi ceea ce era mai sus de piept, îi căzu mai jos de mijlocul lui. Prin genele întredeschise văzu pentru întîia oară obiectul dorinţei sale; văzu ceea ce simţise pe moliciunea pîntecului ei. Era tare şi o împungea cu îndrăzneală.

Pentru prima dată în viaţa ei, nu roşi.

Îl dorea.

Fără să-şi dea seama, Sharron coborî mîna şi descoperi combinaţia magică de mătase peste oţel, care o uimi.

Griff se forţa să stea liniştit. Sîngele îi zvîcnea în cap ca şi cum ar fi lovit neîncetat un ciocan, cînd degetele ei se strînseră încet în jurul lui. Mîna i se încleştă pe fesele lui Sharron, împlîntîndu-se în muşchii elastici şi moi, într-un ritm dezordonat care imita bătăile anapoda ale inimii lui. O ţinu cu grijă, apoi, cu mai multă fermitate cînd sfiala ei se evaporă în întregime,

lăsînd în loc o femeie curajoasă, în plină desfăşurare. Îi mîngîie rotunjimea lungă şi tare, apoi puse uşor un deget pe vîrful bont, catifelat, trecînd peste el de cîteva ori, zîmbind şi minunîndu-se. Cînd degetele ei se strînseră din nou în jurul lui, cu mai multă siguranţă şi încredere Griff scoase un geamăt prelung.

Era timpul.

Îi prinse încheietura mîinii şi o dădu deoparte, cu o insistenţă blîndă, pînă cînd ea lăsă suficientă libertate pentru erecţie. Apoi, cu dosul degetelor, îi ridică bărbia şi îşi duse încet gura peste gura ei, uitîndu-se la ochii ei cenuşii, plini de dorinţă. Scoase un geamăt moale, înfometat şi nerăbdător, pe care el nu-l lăsă să treacă neobservat.

– Stai aşa, îi spuse el şi o lăsă în aşteptare cît timp îşi băgă mîna în mormanul de haine pînă ce dădu de foiţa metalică în care era ambalat prezervativul pe care îl adusese cu el.

Îl deschise, se întoarse şi o lăsă să îl urmărească cum se îngrijea şi de acest ultim şi necesar detaliu.

– N-a trecut o lună de cînd ai început să iei anticoncepţionalele iubito. Este prea devreme să ne bazăm pe efectul lor.

Apoi, se trezi în braţele lui, cu sînii liberi sub

furoul de mătase, împungîndu-l cu sfîrcurile în piept şi transportîndu-l undeva la graniţa cu nebunia. Îi luă şoldurile cu mîinile şi le ridică, urcînd-o peste el, implorînd-o.cu şoapte fierbinţi să-i înconjoare mijlocul cu picioarele, în vreme ce el se propti de chiuveta cu piedestal. Sharron îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui, sărutîndu-l cu pasiunea care îi topea buzele sub buzele ei. Cu un braţ petrecut pe după mijlocul ei, în timp ce cu celălalt îi mîngîia frenetic fesele, Griff, se apropia din ce în ce mai mult de miezul feminităţii ei.

Era înfăşurată în jurul lui ca un veşmînt. Cînd degetele lui Griff îi atinseră cea mai intimă porţiune a corpului, Sharron îşi înfipse dinţii în umărul lui. Apoi, începu să caute leneş minusculul munte şi, după ce îl găsi, se jucă cu el, provocînd mici strigăte de plăcere din partea ei.

Griff simţi că nu mai putea să amîne mult momentul şi o trase peste membrul său care palpita. Cînd o pătrunse, ochii ei se umplură de o dulce uimire, iar buzele se depărtară cînd scoase un geamăt prelung. Simţi cum îl învăluie căldura ei, coapsele începură să i se mişte din reflex, împingîndu-l între petalele ei fierbinţi între care încerca să-şi găsească drumul către marea de căldură care îl aştepta acasă.

Îi spuse ceva ce el nu reuşi să înţeleagă, iar cînd îi ceru să repete, n-o făcu. Nu insistă, gîndindu-se că nu era timpul pentru confesări.

Îşi dădu seama că ea nu ştia că o iubea şi era uimit de aceasta. Amîna gîndul pentru altă dată.

Fruntea i se acoperise de sudoare în timp ce plutea într-o stare de beatitudine.

– Hai în pat, murmură el, cînd găsi un dram de putere să-şi mişte picioarele.

– Parcă spuneai că nu poţi să umbli, i-o întări ea, cu respiraţia întreruptă şi dinţii înfundaţi în umărul lui.

– Ţine-te bine, iubito. E groaznic să cazi.

– Depinde cum.

Trasa cu limba conturul gîtului lui Griff înainte de a continua.

– Dacă o iau drept în jos...

Griff îi scurtă fraza cu o pişcătură în partea mai moale a spatelui. Se concentră să ajungă în pat. Odată ajuns, se aplecă să dea deoparte cuvertura de mătase care acoperea patul, sub care se găseau cearşafurile răcoroase şi albe. Sharron, întinsă pe spate, îl chema peste ea. Braţele îi traseră faţa peste faţa ei. Picioarele ei, ridicate deasupra şoldurilor, îi înlesneau accesul către carnea ei incandescentă.

Simți savoarea gurii ei și începu s-o guste pe îndelete. Sărutul porni cu mîngîierea buzelor și mușcături ușoare, moi, apoi limba lui Griff se plimba pe buza ei de jos, după care își făcu loc înăuntru, unde putea să soarbă mai mult din gustul gurii ei. Avea senzația că se topește și arde în brațele lui, cînd îi întreținea căldura cu mișcări rapide și repetate ale limbii. Cînd simți că e în stare să încheie sărutul, se propți în coate și începu să privească adînc în ochii ei larg deschiși în care strălucea pasiunea, mai luminoși decît soarele de după-amiază. Se mișca neîncetat, fără să obosească, sub el și Griff o liniști cu presiunea puternică a corpului lui.

Ar fi vrut să dureze de-a pururi.

Își apropie gura de linia de sus a sînilor, apoi ajunse în vecinătatea sfîrcurilor. Degetele ei, pe care i le ținea în păr, îl ghidau către vîrfurile rozalii. Cînd îi simți răsuflarea pe ele, scoase un geamăt dureros. Atît de senzual era acest geamăt încît coapsele lui se mișcară spasmodic, avansînd în ea. Îi sopti vorbe liniștitoare și pline de recunoștină, îi frămînta carnea, întipărind în vîrfurile degetelor amintirea belșugului din care era plămădită ființa ei, și îi urmări chipul în vreme ce dorința, tot mai mare, îl um-

plea de o luminoasă fericire.

Sharron nici nu-şi imaginase cîtă nevoie aveau sînii ei să fie mîngîiaţi, pînă cînd Griff îi cuprinse în mînă şi îi apăsă cu degetul mare. Cînd îi simţi gura deschisă peste vîrful unuia dintre sîni, Sharron îşi spuse că nu cunoscuse niciodată o senzaţie atît de plăcută.

Dar aceasta fusese doar începutul. Griff o iubi uitînd de sine, o exploră, o devoră... toate acestea fără să-i abandoneze sîmburele fierbinte, umed. Juca cu ea un joc pe viaţă şi pe moarte, minunînd-o şi necăjind-o, aducînd-o înapoi cînd ajungea prea departe, cînd îl simţea prea intens. Sharron îl înfrunta cu proteste, cu rîsete, găsind zonele corpului lui care erau sensibile la o atingere mai superficială sau pe cele care trebuiau mîngîiate îndelung.

Se rostogoliră într-unul singur de-a curmezişul patului, ridicîndu-se unul deasupra celuilalt pe rînd. Sharron îngenunche peste el, în timp ce Griff îi sugea unul dintre sîni şi îl alinta pe celălalt. Coapsele ei se mişcau într-un dans delicat, făcînd ca el să nu poată ieşi decît parţial din ea. O dată, de două ori, după care el îi cuprinse şoldurile şi o întoarse sub el, ca să poată să fie el cel care stabileşte ritmul.

A fost un zbor mai înalt decît cel de dinainte,

mai înalt decît ar fi îndrăznit să gîndească vreodată. Griff o trimisese să se învîrtă în jurul soarelui, peste limita timpului, apoi explodase în lumină alături de ea, ţinînd-o strîns, ţinîndu-se de el strîns, în timp ce coborau la realitatea cearceafurilor şifonate şi a trupurilor asudate.

După ce îşi regăsi suflul, se întinseră faţă în faţă, cu mîinile împreunate în briza răcoroasă a după-amiezii.

Atunci, Griff începu un alt fel de dragoste, şoptindu-i cuvinte de iubire, care păstrau familiaritatea dintre ei o făceau pe Sharron să dorească mai mult. Cuvintele care îi transformară replicile în rugăminţi care o făceau agresivă. Cuvinte care însemnau ceva mai mult decît sex şi mai puţin decît devotament etern. Sharron ştia că aşa trebuia să fie, dar nu putea să le dea reciprocitate, pentru că nu avea cum să-şi pună limite inimii.

Faptul că o iubea, era un dar la care nu sperase. O iubea, dar înţelegerea lor nu se schimbase. Nu era nici o altă alternativă.

După ce se îmbrăcară, iar Sharron termină de împachetat, plecară la aeroport, trecînd pe la doamna Claymore să-l ia pe Harry. Sharron se străduia din răsputeri să ascundă că îi va lipsi puştiul. Că îi va fi dor de Griff, era de la

sine înțeles și nu mai cerea nici o justificare, dar Harry... Ei bine, asta era o altă problemă pe care, Doamne ferește! n-ar fi lăsat-o descoperită.

Tronc. Tronc. Prrr-tronc.

Griff ieși de sub duș și se opri să asculte.

Tronc. Tronc. Boing.

Chicoteala lui Harry avea exact ritmul acelui zgomot. Griff luă un prosop din dulapul de la baie și își șterse părul, întrebîndu-se ce mai făcea acum Harry. În aceeași după-amiază, Griff îl găsise băgat pînă la gît în mormanul de pulovere pe care le scosese din șifonierul lui Griff ca să-și atenueze aterizarea cînd sărea de pe șifonier. Griff se văzuse nevoit să-i dea o lecție cu dublu scop: a nu sări de pe șifonier și a nu folosi puloverele lui tati ca saltea.

Harry se amuzase și îl întrebase dacă asta însemna că putea să sară de pe patul lui etajat. Griff extinse regula non-săritului pe toată suprafața casei și se întreba în sinea lui dacă se va obișnui vreodată să fie părinte.

Se părea că singurul lucru care îi susținea psihicul era telefonul pe care îl primea în fie-

care noapte de la Sharron. Era plecată de cinci zile şi cinci nopţi lungi de singurătate, în care adormea cu speranţa că o va visa. Se gîndea tot timpul la ea. Dragostea faţă de ea îi umplea inima într-un alt mod decît o făcea Harry. Ea nu credea că o iubea. Griff ştia acest lucru. Îşi dăduse seama după cum analizase ea cuvintele lui pasionale. Îi răspunsese pe măsură, apoi îi spusese că îi plăcea la nebunie să-l audă şoptindu-i aceste prostii pentru că o făceau să se simtă foarte deosebită.

O lăsase să creadă ce voia ea pentru că în acest fel îi era mai uşor. Era mai uşor decît să trebuiască să-i spună că iubirea lui pentru ea nu schimba cu nimic problema căsătoriei.

Era mai uşor pentru că nu putea să o iubească fără să i-o spună.

Se întrebă dacă îi va spune vreodată şi ea cuvintele pe care i le spusese el.

Tronc. Auuu! Boing. Prrr-tronc.

Griff îşi frecă pielea cu prosopul şi îşi trase pantalonii pe el apoi se grăbi să descopere de unde venea acel zgomot. Cu cît cobora mai multe trepte, zgomotul şi chicotelile se amplificau. Se opri în uşă şi îşi începu studiul de la Harry. Fiul său stătea pe duşumea, picior peste picior, înconjurat de o cantitate impresionantă

de obiecte de birou pe care, evident, le luase din sertarul biroului. Palma lui Harry se lăsa cu putere pe capsator, care scoase un „prrr-tronc".

Griff se sprijini de rama uşii şi îşi încrucişă braţele pe piept. Oftatul lui răsunător îl făcu pe Harry să-şi ridice privirea.

Arăta uşor vinovat, dar într-o clipă îşi schimbă expresia într-una angelică, inocentă.

– Bună, tati. Ţi-a plăcut duşul?

Griff încuviinţă.

– Oare ce văd este un capsator?

Harry se uită în jos, apoi înapoi la Griff, cu uimire veritabilă în ochi.

– Hmm, cred că da, tati. Este un capsator.

Privi obiectul cu care îşi făcea de lucru ca şi cum ar fi fost foarte surprins că a ajuns lîngă el.

Griff se uită la el printre gene, sperînd că Harry nu va observa tremurul bărbiei lui în timp ce încerca să-şi ascundă zîmbetul.

– Credeam că ne-am înţeles să nu te joci cu capsatorul, Harry.

– Nu, tata, nici vorbă. Ai spus că nu mă laşi să mai capsez indigoul.

Harry zîmbi şi luă o înfăţişare de parcă l-ar fi îndemnat pe Griff să-şi retragă cuvintele.

Nu putea. Griff se învinovăţi că dăduse greş şi de această dată. Se întreba dacă va reuşi să

învețe să spună ce intenționa, înainte ca Harry să meargă la colegiu.

Harry făcu un semn larg către teancul de indigouri.

– N-am çapsat nici unul, poți să verifici.

– Nu e nevoie să verific, Harry. Am încredere în tine.

„Cît privește ceea ce îți spun eu", adăugă el în barbă, după care se gîndi din nou că nu Harry era vinovat. Veni lîngă Harry și se ghemui lîngă el, studiind amestecul pe care îl realizase fiul său cu ajutorul capsatorului.

Stomacul îi săltă în gol cînd văzu ambalaje din poleială amestecate cu bucăți de elastic, foi de agendă și cărți de vizită. Pachetele de poleială fuseseră cumpărate săptămîna trecută și conțineau prezervative care aveau menirea să o protejeze pe Sharron de o sarcină nedorită.

Cea mai mare teamă era că Harry va întreba ce erau acelea.

Cealaltă cea mai mare teamă era că nu va ști ce să-i răspundă.

Griff trase adînc aer în piept și, calmat, ridică de jos capșatorul.

– Nu vreau să te mai văd jucîndu-te cu el, Harry. Poți să-ți găurești vreun deget.

Harry ridică un deget ușor înroșit și și-l bagă

în gură.

– Nu e de glumit. Am avut noroc că doar mi l-a turtit puțin.

– Să nu te mai joci cu el, repetă Griff, în timp ce trăgea degetul lui Harry din gură.

– Bine. Oricum mă plictisisem.

Griff îi cercetă degetul și nu găsi nimic alarmant. Îl văzu apoi pe Harry cum luă un teanc de cărți de vizită din capsator.

– Acum ce mai faci, Harry?

Se gîndi ce ar face Harry dacă el ar fura pachetele de staniol din grămadă și le-ar ascunde în buzunar.

– Le scot capsele.

Cînd degetele subțiri încercau să scoată bucățile de metal, sprîncenele i se încruntau.

– E ceva de muncă. Data trecută, am stricat cîteva cărți de vizită de-ale tale, care nu voiau să iasă cu una cu două. Am fost nevoit să le arunc.

– Data trecută?

Stomacul lui Griff execută o cădere liberă, pe care însă se făcu că nu o ia în seamă, după cum nu luă în seamă nici faptul că nu-și mai auzea bătăile inimii.

Harry încuviință din cap, fără a-și ridica privirea.

– Mm-hmm. Ştiam că nu ţi-ar place să găseşti capse în lucrurile tale şi le-am scos pe toate.

Trase cotul înapoi cînd capsa ieşi din stiva de cărţi de vizită. Puse cu grijă bucăţica de metal la coş şi luă o fîşie de elastic.

– Cu asta e mai uşor, pentru că poţi să tragi mai bine de ele.

Griff urmări fără glas cum Harry trage cu îndemînare capsele din fîşia de elastic şi trece la obiectul următor.

– Ai mai capsat toate lucrurile astea şi înainte, Harry?

– Mm-hmm.

Harry luă pachetul de staniol în care era prezervativul şi continuă să extragă capse. Operaţia decurse uşor, aşa că se întoarse spre Griff şi, în timp ce punea pachetul în cutia originală, îi spuse:

– Vezi cum ştiu eu să pun lucrurile la locul lor, tati?

– Mm-hmm.

– Totuşi, parcă erau mai multe din astea, spuse Harry. Îmi amintesc că le-am prins pe toate şase cu o singură capsă.

Harry le numără cu meticulozitate şi, cînd ajunse la cinci, începu să caute în jurul genun-

chilor, în speranța că va mai găsi unul.

Griff își dădu seama că nu mai avea ce să găsească și oftă fără vlagă, în timp ce Harry continua să extragă capsele din cele pe care le găsise.

Griff nici măcar nu începuse să se gîndească la implicații. Era complet năucit și singurul lucru pe care îl avea în minte, era că trebuia să ascundă mai bine asemenea obiecte. Medicamentele erau încuiate iar produsele toxice de curățat, erau și ele puse într-un loc unde un ajungea Harry. Cuțitele ascuțite erau sus, în bufet. Pînă și trusa cu scule era încuiată, pentru a o feri de curiozitatea lui Harry.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că Harry ar putea umbla prin sertarele de la biroul lui. La urma urmei, Harry nu făcuse mare lucru: luase din birou cîteva obiecte – capsatorul, banda,....

Harry ridică ultimul pachet de staniol și procedă ca și cu celelalte. Griff închise ochii ca să nu mai vadă resturile care-i aminteau de năzbîtia lui Harry și se întrebă ce va spune Sharron cînd îi va povesti. Nu pentru că ar fi avut cea mai mică idee de ce îi va spune, de fapt.

N-ar condamna-o dacă nu l-ar mai crede niciodată.

– Hei, tati.

– Da, Harry.

Griff deschise ochii. Harry ridică un pachet între ei doi şi Griff mîrîi cînd observă mai multe găurele prin care pătrundea lumina.

– Ce-i asta?

Capitolul Doisprezece

Sharron se furişă din sală înainte de a se fi încheiat simpozionul, după ce auzise tot ce o interesa despre „Tînărul interpret şi adrenalina degajată înaintea concertului: Cum poate fi ea dirijată".

Hotelul vuia de zarva făcută de cei care predau camerele în acea după-amiază tîrzie. Sharron urcă scările care duceau la sala de conferinţe. Îşi lipi urechea de uşa închisă şi ascultă pentru a se asigura că este linişte deplină înainte de a intra. Încăperea enormă era goală şi înecată în întuneric, singura rază de lumină

provenind de la o uşă întredeschisă din fundul sălii. Sharron se strecură uşor şi traversă întinderea nesfîrşită de covoare până la colţul unde o aştepta, în toată splendoarea lui solitară, un pian de concert.

Se lăsă pe bancheta tapiţată, a cărei înălţime era încă reglată pentru înălţimea ei, ridică uşor capacul de pe claviatură şi îşi răsfiră degetele pe clape. Sunetul se înălţa generos în sala goală, deşi nu deschisese şi capacul care acoperea corzile. Anii lungi de disciplină îşi spuseră cuvîntul. Sharron începu cu mici solfegii şi exerciţii de încălzire care ţinură cîteva minute, după care cîntă o melodie foarte cunoscută. Totul, însă, fără să dea atenţie degetelor ei, care alunecau singure pe pian. Gîndurile îi zburau la patru sute de mile depărtare către nord, la bărbatul pe care începuse să-l cunoască mai bine cu fiecare zi ce trecea. În special, cu fiecare noapte. Nopţi care erau petrecute la distanţă, dar pline de intimităţi pe care nu le împărtăşise cu nici un alt bărbat. Griff îi destăinuia secrete cu fiecare suflare de-a lui, în fiecare privire se aprindea scînteia unei noi fantezii, cerînd reciprocitate din partea ei. Obiceiurile şi amănuntele cotidiene ocupau acelaşi spaţiu în povestirile lor ca şi ambiţiile şi crezul

fiecăruia în propria sa menire. Întîmplările personale erau împărtășite și disecate, atît părțile bune cît și cele rele.

La insistențele lui, îi spusese totul despre cariera sa întreruptă ca pianistă, cu toate urcușurile și coborîșurile ei. Despre urcușuri vorbea cu entuziasm, scotea din memorie amintirile aproape minut cu minut, detaliu cu detaliu cum i se întipăriseră acolo, unde le păstra nealterate.

Apoi, îi dezvăluise cu amănunte cum la un spectacol, se adîncise atît de tare în muzică încît alunecase de pe banchetă și căzuse, în fața a mii de oameni.

Ascultă hohotele nestăvilite ale lui Griff și se gîndi că publicul fusese mult mai blînd.

Totuși, nu îl putea învinui, pentru că, după ce terminase de povestit cum își agățase tocul în tivul rochiei lungi încercînd să rămînă în picioare, iar dirijorul, care încercase s-o ajute, se dezechilibră odată cu ea, avea o imagine mult mai complexă asupra întîmplării, decît publicul.

O acuza că inventează.

Ea îl lăsa să creadă ce voia.

Sharron zîmbi, dîndu-și seama că, fără să vrea, cînta *„Les Misrable"*, piesa ei preferată. Era o baladă, un cîntec trist care nu o dată îi umpluse ochii de lacrimi... totuși, nu și astăzi.

Îşi făgăduise să nu mai verse nici o lacrimă.

Astăzi, balada îşi găsise un public indulgent în inima ei, şi îşi întoarse gîndurile la Harry. Oare ce ar gîndi el despre poziţia tatălui său sau despre căsătorie dacă ar fi suficient de mare ca să poată lua singur decizii? Oare ar fi un celibatar convins, ca tatăl lui, sau şi-ar încredinţa inima fiecărei femei pe care ar întîlni-o?

Se întrebă dacă anii de adolescenţă ai lui Harry vor fi o încercare grea, sau dacă va fi destul de matur ca să ajungă la acel nivel de la care chinurile adolescenţei se topesc şi lasă loc încrederii în judecata părinţilor prietenei lui? Habar n-avea, mai ales că nu-l văzuse nici măcar patinînd, schiind sau jucînd baschet.

Era greu să anticipezi cum va evolua Harry, chiar dacă simţea că îl cunoşte destul de bine. Amintirea somnului de după-amiază, pe care îl împărţiseră de cîteva ori, cînd Harry îşi mulă corpul mititel după forma corpului ei, îi încălzi inima.

Îi lipsea mai mult decît ar fi trebuit.

În momentul cînd se termina povestea dintre ea şi tatăl lui, Sharron avea să iasă cu totul din vieţile lor. Acest lucru avea să se întîmple curînd, pentru că nu credea să mai poată sta în preajma lui Griff ştiind că ar mai fi un singur

obstacol care ar putea fi înlăturat din calea unei fericiri veşnice şi nemaiîntîlnite împreună.

Nu Harry era acest obstacol, ci Griff. Griff şi părerea lui despre căsnicie. Griff şi refuzul lui de a crede că poate exista şi fericire permanentă.

Harry nu stătea în cale în nici un caz. Era prea adînc înrădăcinat în inima ei ca să-l poată vedea altfel decît ca pe un copil foarte, foarte iubit. În fiecare dimineaţă de cînd se afla la Los Angeles, Harry o sunase la telefon, la puţin timp după ce se dăduse jos din pat şi îi vorbise despre isprăvile din ziua care trecuse, despre ce avea de gînd să facă în ziua care urma... şi cînd avea de gînd să vină, pentru că i se făcuse dor de ea?

Se însenină cînd degetele îi dibuiră pe clape cîteva note dintr-un cîntec care îi amintea de anii trecuţi. Harry era o cauză pentru o afecţiune mult mai serioasă, o bucurie atît de copleşitore, încît de abia reuşise s-o ascundă de Griff.

În ultimele cîteva zile, recunoscuse faţă de ea însăşi că toate gîndurile anterioare despre copii în general şi despre viaţa ei lipsită de copii în particular, erau total eronate. Crezuse că nu este interesată de copii pentru că nu avusese posibilitatea să le stea prin preajmă. Greşise.

Pe lîngă faptul că realizase că îl iubește pe Harry, descoperise cu uluire că dragostea ei mergea mai adînc, că trecea de acest băiețel.

Își dorea un copil, bebeluș sau chiar adolescent. Un copil care să semene cît mai mult cu Harry.

Încurcată pentru că nu știa ce să mai cînte, își lăsă degetele să mîngîie pianul, fără a apăsa pe nici o clapă, timp în care luă hotărîrea ca, la fel ca pînă atunci, să țină în secret acest lucru față de Griff. În ceasurile tîrzii din noapte, totuși, cînd stătea cu urechea lipită de telefon, ascultînd șoaptele lui de dragoste pline de promisiuni senzuale, găsea că este imposibil să nu creadă că el ar accepta noutățile cu bucurie. Și și-ar schimba și părerea despre căsnicie.

Aproape imposibil, dar nu de tot.

Se abținu, pentru că nu avea altă șansă.

Telefonul lui Griff sună la nouă fix, la fel cum sunase în fiecare seară de la plecarea lui Sharron. Griff puse aparatul pe biroul lui, pe care lumina unei singure veioze arunca o umbră pe cutia de prezervative.

Ridică receptorul la al doilea semnal, cît își lăsă timp să se asigure că era ea, înainte de a-i

da veştile proaste.

Urmă o tăcere grea, apoi Griff putu să jure că auzise un chicotit la celălalt capăt al firului – ceea ce, de fapt, era o prostie, pentru că era convins că Sharron ar fi trebuit să plece să prindă primul avion către casă ca să-i ia gîtul.

– Să recapitulăm, Griff, spuse ea pe un ton foarte apropiat de al lui. Fiul tău a capsat o cutie de prezervative?

– Şi apoi a scos capsele şi a pus prezervativele la loc în cutie.

„Aranjate perfect", îşi aminti Griff. Atît de bine le pusese la loc încît nici nu se observase.

– Deci vrei să spui că ai o cutie de prezervative cu găurele prin ele?

De data aceasta era sigur că auzise chicotitul. Îşi înăbuşi un mormăit şi încercă să fie mai clar, pentru că era evident că ea nu pricepuse.

– Nu o cutie întreagă, Shar. Am folosit unul, îţi aduci aminte?

Sharron îşi aducea aminte. O roşeaţă puternică îi îmbujoră obrajii, dar acest lucru n-o împiedica să rîdă. Tabloul în care Harry capsa cu meticulozitate amestecul de obiecte de birou era nostim, dar cînd se gîndea că o făcuse şi cu prezervativele, distracţia devenea copioasă.

– Harry a recunoscut că a făcut acest lucru și înainte, contină Griff. Cred că șansele de a o fi făcut înainte de ceea ce s-a petrecut între noi sînt de nouăzeci și nouă la sută. Încă nu ți-ai dat seama, iubito?

Admonestarea dură a lui Griff îi potoli rîsul... pentru o clipă.

– Am priceput foarte bine, Griff, îi spuse ea cu dificultate, strîngînd din dinți ca să nu mai rîdă. Spune-mi, Griff, cum pedepsești un copil care ți-a găurit prezervativele? Nu-l mai lași să joace Nintendo o săptămînă?

Hohotele de rîs ținute în frîu pînă atunci, o porniră nestăvilite, în timp ce pe obrazul i se prelingeau lacrimi mari.

– Nu e nimic caraghios! urlă el.

– Ce găsești că nu e nimic caraghios în povestea asta? Cine lasă o cutie de prezervative la îndemîna unui copil de trei ani, poate să se aștepte la orice.

Nu luă în seamă strigătele lui, ignorîndu-le cu ușurința unei persoane care nu are de ce să-și facă nici cea mai mică grijă. Cele cinci zile petrecute fără Griff îi creaseră o perspectivă foarte liniștitoare.

Nu s-ar fi speriat de o sarcină neprevăzută, cum s-ar fi întîmplat înainte. Bineînțeles că nu-i

putea împărtăşi lui Griff această noutate din cauză că nu voia ca el să se sperie de intenţiile ei, simţindu-şi libertatea ameninţată.

Mai ales că intenţiile ei erau onorabile. Avea de gînd să respecte cu sfinţenie aranjamentul pe care îl făcuseră.

În afară de cazul că era gravidă, se înţelege. Asta ar fi schimbat totul.

În primul rînd, gîndurile lui Griff legate de căsătorie. N-ar fi avut nici o remuşcare cînd i-ar fi arătat cît de greşit vedea lucrurile, dacă procreaseră, într-adevăr, un copil.

În afară de propria lui persoană, n-ar fi avut pe cine să dea vina. Poate doar pe Harry. Sharron izbucni într-un nou val de rîsete, care acoperi ceea ce spunea Griff. Cînd auzi telefonul trîntit în ureche, scoase un adevărat urlet şi se prăbuşi pe pat ţinîndu-se de burtă.

Acelaşi telefon suna cu cinci minute mai tîrziu. Aproape că-şi venise în fire cînd Griff îi provocă din nou rîsul.

– Crezi că ai putea să raţionezi un pic, Sharron?

Nu prea credea că ar putea.

– Mi-ar fi plăcut să aud ce i-ai spus lui Harry cînd te-a întrebat de ce te-ai făcut verde?

Griff spuse ceva obscen, care îi era clar destinat ei.

– M-am făcut alb, nu verde, o corectă el. Jur că mi-a stat inima timp de un minut.

Sharron simți o pornire de simpatie imaginîndu-și situația grea în care se aflase Griff. O pornire, nu mai mult.

– Sper că i-ai dat o lecție. Ce i-ai spus? Ceva simplu, de genul: „Să nu-mi mai capsezi fluturașii altă dată".

– La naiba, Sharron! Astîmpără-te și nu mai face glume pe tema asta!

Zbieretele lui se suprapuseră peste rîsul ei și, atunci, se gîndi să se supună, dîndu-i un răspuns, care să-l împiedice să ia avionul pînă la Los Angeles, ca să o facă să priceapă gravitatea situației.

Nu prea avea idee cum ar reuși el să facă acest lucru, și oricum nu merita. Mai bine s-ar fi gîndit că ea nu era îngrijorată.

– Încetează cu zbieretele astea, Griff. Îl trezești pe Harry. „Ca și pe restul locuitorilor din nordul Californiei", continuă ea în gînd.

După o pauză, indignarea lui Griff căpătă glas.

– Nu zbier, Sharron, spuse el, pe un ton care nu lăsa loc nici unui comentariu prostesc din partea ei. Încerc doar să te fac să-ți dai seama de gravitatea problemei.

În nici un caz, problema nu era gravă. Zîmbi, întrebîndu-se dacă Griff își dădea seama că zîmbea.

– Poți să te calmezi, Griff. Nu am cum să fiu gravidă.

– Vrei să spui că ți-a venit? întrebă el grăbit, iar ei i se păru că vorbele sunau a ușurare.

Nu putea să mintă.

– Nu încă, dar cred că nu ai de ce să fii îngrijorat. Luasem anticoncepționale, preciză ea cu prefăcută siguranță de sine.

– Dacă nu a trecut cel puțin o lună de cînd ai luat, nu e nici o garanție, bombăni el. Doar ai auzit ce a spus doctorul.

– După cîte îmi amintesc, singurul lucru din lume pe care îl recomandă doctorul abstinența totală, murmură ea, mulțumind în gînd Cerului că nu făcuseră dragoste înainte de a-și da seama că era bolnavă, altfel, ar fi rămas însărcinată exact cînd avea vărsat de vînt. Complicațiile care ar fi decurs de aici, îi începoșau mintea. Totuși nu se întîmplase.

– Sînt sigură că eram în perioadă proastă, Griff. Și apoi, chiar dacă...

Ezită, știind că, dacă ar pronunța cuvîntul „prezervativ", ar lua-o de la capăt cu rîsul.

– Chiar dacă produsul era deteriorat, sînt

convinsă că a minimalizat riscul.

– Nu e destul un risc minim, spuse el încet.

– O gaură de capsă este atît de mică...

– Pentru tine sau pentru mine, dar pentru un spermatozoid este ca Tunelul Olandez.

Se gîndi amuzată că acum se vedea arhitectul din el.

– Bănuiesc că toată săptămîna viitoare ai să ţi-o petreci făcîndu-ţi griji, nu-i aşa? Eu, una n-am de gînd să mă perpelesc pentru ceva ce n-o să se întîmple.

Urmă o tăcere îndelungată, care reuşi s-o nelinişească pe Sharron. Cînd îi vorbi din nou, Griff părea să fi acceptat situaţia.

– Ai dreptate, iubito. M-am lăsat tulburat de ceva iluzoriu.

Şi cu asta, închiseră subiectul periculos. Sharron îşi confirmă sosirea în ziua următoare şi încercă să-l facă să renunţe la hotărîrea lui de a veni s-o ia de la aeroport, cînd putea foarte bine să ia autobuzul. Griff avea să vină, bineînţeles, cu Harry, care nu-şi mai dorea nimic atît de mult.

Convorbirea se încheie pe un ton tandru, care o umplu pe Sharron de căldură. Griff îi spuse că o iubeşte, lucru pe care ea îl ştia.

Acest gînd era un sprijin puternic pentru ea.

Era recunoscătoare că nu adusese în discuție din nou subiectul posibilei ei sarcini. Stinse lumina și, cu obrazul sprijinit de o mînă, încercă să se relaxeze, să uite.

Era mai bine, știa. Nu era nimic de făcut. Dacă temerile lui Griff se adevereau, spera ca el să nu se sperie prea tare de unica soluție pe care i-o prezenta ea: căsătoria. La urma urmei, pretindea că o iubește.

Dragostea ei pentru Griff era fermă, instalată definitiv în inima ei.

Se întinse pe spate, cu mîna lipită de burtă, dominată de o senzație de teamă greu de descifrat, pe care nu putea să o ignore. Se întreba cînd începe o femeie însărcinată să aibă primele simptome și își aduse aminte de moleșeala ciudată care punea stăpînire pe ea întreaga zi.

Cum ar fi putut să doarmă fără să știe?

Griff aruncă la coșul de gunoi cutia cu prezervative, apoi se uită la Harry, după care se îndreptă către camera lui. Intenționase s-o liniștească pe Sharron, și se liniștise el. Chiar dacă i s-ar fi întîmplat o nenorocire, Sharron ar fi întîmpinat-o rîzînd și cu certitudine că nu avea de ce să-și facă probleme. Era foarte bine. Acest „și dacă" ar fi îngrijorat-o puțin. Dacă era însărcinată, nu era decît un singur lucru de făcut.

Spera că nu se va împotrivi cînd o va tîrî în fața altarului. Poate că ar fi fost puțin deranjată de faptul că devenea dintr-odată mama unui copil de trei ani și că purta primul ei copil. Dar o iubea și spera că va învăța să-l iubească și ea.

Căsătoria nu-l mai umplea de teamă ca pînă atunci. Poate din cauză că avea încredere în Sharron din tot sufletul, garanta pentru ea cu toată viața lui.

Cu copilul lui.

Dar în el putea să se încreadă? Întins în pat, pe întuneric, multă, multă vreme, întrebarea aceasta îl chinui pînă ce somnul îi dărui alte gînduri, alte vise.

În ele era, bineînțeles, Sharron.

Sharron coborî din avion și privi în mulțimea care aștepta, ca să-i vadă pe Griff și pe Harry. Cînd își dădu seama că nu se aflau la poartă s-o întîmpine, ziua îi păru brusc mai puțin strălucitoare.

Nu avea importanță. Probabil că o așteptau la curbă. Parcarea era foarte dificilă, își spuse ea, în timp ce se îndrepta către oficiul de bagaje, simțind aceeași stare de oboseală în care fusese și cu o zi mai înainte. Aeroportul era

enorm, şi pînă găseai un loc de parcare şi îţi făceai loc prin mulţime pînă la poarta de primire, îţi trebuia cel puţin treizeci de minute. Probabil că Griff nu-şi calculase bine timpul.

Un rîset cristalin, cunoscut, răsuna pe aproape. Singura avertizare. În secunda următoare, o grămăjoară colorată care zbura aproape de sol, i se lipi de genunchi. Sharron îşi pierdu echilibrul şi se trezi în braţele lui Griff. Fără să strivească băiatul, Griff se aplecă şi o sărută. Era un sărut rapid, dar cu o forţă care lăsa să se vadă că lui Griff îi fusese tare dor.

– Bine ai venit acasă, iubito, murmură el zîmbind, în timp ce ea se supunea cu plăcere atacului dublu, pornit deodată, de la tată şi fiu.

– Bună.

Salutul ei era zgîrcit şi cam lipsit de suflu, iar Griff o sărută din nou, înainte de a se apleca să-l desfacă pe Harry de genunchii ei. L-ar fi ridicat pe umeri, numai că Griff avusese o altă idee. Îşi desfăcu braţele către Sharron şi o imploră să-l îmbrăţişeze.

A fost o îmbrăţişare lungă. Şi-a culcat capul pe curba umărului ei, şi-a potrivit şezutul pe şoldul ei şi a întrebat-o dacă n-ar vrea să-l ţină aşa tot drumul pînă la maşină.

Bineînţeles că nu putea să refuze, nici măcar

atunci cînd începuseră s-o doară brațele. Griff, ale cărui proteste împotriva dorinței lui Harry fuseseră ignorate cu desăvîrșire, mergea alături, cu geanta ei într-o mînă, în vreme ce, cu cealaltă o ținea pe Sharron de umăr.

– Ai fost plecată așa de mult, Shawon. Mi-a fost dor de tine.

Mînuțele lui Harry, strînse în jurul gîtului ei, desfăcură cîteva din acele de păr ale lui Sharron.

Puțin îi păsa.

– Și mie mi-a fost dor de tine, murmură ea, trecîndu-și buzele peste părul lui buclat și mătăsos.

Nu se mai simțise astfel de zile întregi.

– Ti-a spus tatăl tău că am ajuns la nivelul șase la Nintendo?

– Mda. Eu sînt la nouă.

Harry se apropia pe furiș mai mult de ea – dacă era posibil – și îi răsufla pe gît, plin de mulțumire.

– Îți plac aeroplanele, Shawon? Tati spune că putem să mergem cu aeroplanul la Disneyland.

– Vă duceți la Disneyland? Ce palpitant!

Ea nu fusese niciodată.

– Ura! Tati spune că au case cu fantome și o barcă cu vîsle care traversează o junglă și tot

soiul de chestii grozave.

Se răsuci în brațele ei ca s-o poată privi în față.

– Poți să mergi cu noi, Shawon? O să fiu cuminte de tot și dacă vrei pot să-ți dau cîteva alune din cele pe care le iau pentru elefanți.

– Au și elefanți? întrebă ea, prinsă de invitația neașteptată a lui Harry.

– Poate că nu chiar acolo, dar tati spune că există o grădină zoologică la care putem merge. Îți plac elefanții, Shawon?

– Păi sigur că-mi plac...

– Atunci vii? o întrebă Harry entuziasmat.

– Ascultă, Harry, n-am spus cînd o să mergem, începu Griff, dar Sharron îi tăie vorba, oprind astfel o ceartă între tată și fiu.

– Nu prea cred că voi avea timp să merg, Harry. Nu mai sînt decît cîteva săptămîni pînă cînd începe școala și după aceea, voi avea un program foarte încărcat.

– Dar de Crăciun? Poți de Crăciun?

– Harry, poate că Sharron o să vrea să-și viziteze familia de Crăciun, spuse Griff, care și-ar fi dorit ca fiul lui să învețe să aibă mai mult tact sau măcar răbdare.

Și Griff avea să-i pună cîteva întrebări lui Sharron și, în funcție de răspunsurile ei, putea

presupune prezența ei alături de ei doi la Disneyland, sau putea să-i vorbească despre o calamitate.

Le lăsă însă pentru mai tîrziu, pentru orele destinate exclusiv adulților.

– Dar vreau să vină și ea cu noi!

Harry nu avea de gînd să se lase.

Sharron și Griff schimbară o privire deznădăjduită, apoi lui Sharron îi trecu prin minte să abată gîndurile puștiului.

– Ți-am spus oare că ți-am adus ceva de la Los Angeles?

Harry luă un aer vesel.

– Într-adevăr?

– Mda. Este în valiza mea.

Îl fixă pe Harry mai bine peste șoldul ei și îl pișcă de nas.

– Poate că dacă ești foarte cuminte, te las să-l deschizi atunci cînd ajungem la mașină.

– Pot să fiu foarte cuminte. Nu-i așa, tati?

Griff mormăi ceva care se încheie cu „atunci cînd dormi" și o trase pe Sharron mai aproape de el cînd dădură de îmbulzeala de la intrarea în sala de așteptare. Cînd ajunseră, într-un sfîrșit, la cealaltă mulțime, care își aștepta bagajele, Griff îi conduse către un colț liniștit.

Sharron îl lăsă pe Harry jos din brațe și cău-

tă în geantă, unde reuşi să găsească un şervețel, cu care îşi şterse transpirația de pe gît. Căratul lui Harry în braţe o obosise mai rău decît şi-ar fi închipuit. Îşi făcu vînt cu mîna pentru a-şi răcori faţa. Apoi, din nou. Probabil că era prea cald în aeroport.

Senzaţia de căldură excesivă pe care o avea era mult mai puternică decît cea pe care o avusese cu ocazia vărsatului de vînt.

Se sprijini de un perete răcoros, continuînd să-şi facă vînt, cu un ochi la Harry, care îşi croia drum prin mulţime după tatăl lui. Griff se uită peste umăr ca să se asigure că Sharron era unde o lăsase, apoi se aplecă spre Harry că să vadă dacă nu şi-a băgat degetele în banda transportoare. Cele două capete blonde dispărură în mulţime.

Disneyland. Îl invidia pe Harry pentru excursia pe care avea să o facă.

Pe cînd era copil, Sharron îşi dorise cu ardoare să meargă şi ea dar nu găsise niciodată suficient timp. Între programul ei de studiu la pian şi obligaţiile pe care i le impuneau părinţii ei, reuşise să crească fără să fi dat vreodată mîna cu Mikey Mouse. Acum, ştia că răspunsul la invitaţia ispititoare a lui Harry este „da", însă îşi dădea seama că Griff nu va accepta.

Ar semăna prea mult cu o familie dacă ar călătorii împreună la Disneyland sau în altă parte.

Nu, Griff n-ar accepta așa ceva.

Pe lîngă asta, avea atîtea lucruri de făcut în timpul ei liber. O mulțime de lucruri.

Lucruri pe care nu și le amintea deloc.

Harry s-a conversat cu dinozaurul pluşat pe care îl primise tot drumul de întoarcere la San Francisco şi peste Golden Gate Bridge, în timp ce Griff şi Sharron au repetat evenimentele săptămînii, pe care le discutaseră la telefon dar care, într-un fel, trebuiau repetate. Parcă zburaseră. Cu o clipă înainte fuseseră la aeroport şi acum Griff oprise maşina în faţa casei ei. După ce, împreună cu Harry, căraseră bagajele lui Sharron înăuntru, Griff îl trimise pe Harry afară, să se joace, ca să-i poată da lui Sharron adevăratul sărut de bun sosit.

Un sărut cumpătat, pentru că ştia că era mai bine să nu se-ncingă prea tare. Numai că, spre surpriza lui, Sharron, al cărei răspuns fusese la fel de moderat la început, îi înlănţui gîtul cu braţele şi îşi lipi trupul de trupul lui. În momentul acela, se schimbă totul, iar controlul lui Griff o

luă razna. Sărutul deveni fierbinte, mistuitor, ducîndu-i înapoi la ziua în care făcuseră dragoste pe patul care se afla la cîțiva pași de ei.

Abia se abținu să nu o tragă jos pe hol și să repete ziua aceea, să o iubească pînă cînd nici unul din ei nu mai avea energie nici cît să răsufle.

– Să închiriem un joc Ninetendo în după-amiaza asta, tati? E unul nou pe care vreau să i-l arăt lui Sharron.

Harry împinse ușile batante de la camera de zi și îi privi pe adulți, care își întrerupseseră sărutul cu o fracțiune de secundă mai devreme, așteptînd răspunsul. Griff îndepărtă ușor mîinile lui Sharron de pe umerii lui, o sărută pe frunte și murmură ceva despre mai tîrziu.

Își drese vocea și se întoarse apoi către fiul său.

– Pot să închiriez, Harry. Se spune pot, nu „să închiriez".

Harry zîmbi.

– Asta înseamnă da?

Griff clătină din cap.

– Mai vedem. Trebuie neapărat să mă duc la o întîlnire și nu știu dacă îmi rămîne destul timp să trec pe la centrul de închirieri în drum spre doamna Claymore.

– Îl iau eu, spuse Sharron.

Își ascundea dezamăgirea că Griff trebuia să se ducă la lucru, apoi, după ce se gîndi mai bine, își dădea seama că era mai bine astfel, pentru că și ea avea de mers într-un loc unde voia să fie singură deocamdată.

– Nu te superi?

Griff se uită la ceas și îi făcu cu ochiul.

– E obligatoriu să merg.

Sharron scutură din cap.

– Du-te liniștit. Harry și cu mine mergem la magazin, apoi îl duc la doamna Claymore.

„După ce trec pe la farmacie", adăugă ea pentru sine.

Nu mai suport așteptarea.

Nu pusese la socoteală curiozitatea unui băiat de trei ani și jumătate. Găsise un raft întreg cu instrumente pentru testarea de sarcină și se gîndi că subestimase gradul de dificultate a problemei. Nu numai că trebuia să citească fiecare etichetă ca să vadă care era potrivit pentru situația ei, dar îl avea și pe Harry cu ea, care își înfigea în permanență vîrfurile pantofilor în tocurile ei. Ridică cu nonșalanță unul și începu să

citească pe dosul ambalajului.

– Ce este asta, Shawon?

Îi aruncă o privire calmă.

– Ceva ce trebuie să cumpăr, Harry. De ce nu te uiți mai bine la instrucțiunile de pe Ninetendo?

– Nu știu să citesc.

Se apropie de picioarele ei.

– E frig aici, Shawon.

Îl luă într-un braț, în timp ce cu celălalt ținea pachetul, încercînd să vadă dacă se putea aplica în orice moment al zilei. Nu se putea. Îl puse la loc, apoi alese altul.

– De ce are pe el o tanti însărcinată? întrebă Harry și se întinse să pună mîna pe el.

Sharron îl puse și pe acesta la loc și luă în schimb unul care nu avea desene pe el.

– Nu știu, Harry. Sigur nu știi să citești?

Clătină din cap cu putere.

– Totuși, cunosc literele. S-a-r-c-i

– Ești prea curios, puștiule, îl întrerupse ea, lăsînd-l jos.

– Nu plecăm, Shawon?

– Desigur.

Sharron strînse din dinți și alese la întîmplare două pachete. Îl luă pe Harry de mînă.

– Cred că doamna Claymore se întreabă ce o fi cu tine.

– Duc eu pachetele.

În mod miraculos, Sharron ieşi din magazin avînd încă o urmă de demnitate rămasă intactă.

Întîlnirea lui Griff se încheie repede şi profită de pauza pe care i-o făcuse în program ca să treacă pe la florărie şi să ia florile pe care le comandase dimineaţa. Erau aranjate într-o vază pe care o cumpăraseră, el şi cu Harry, cu cîteva zile înainte. Alergaseră o zi întreagă pe la magazine pînă cînd găsiseră o vază care, după părerea lui Harry, ar fi pe gustul lui Sharron. Pentru copil devenise o obsesie înlocuirea vazei pe care o spărsese. Trebuia să se bazeze pe sprijinul financiar al tatălui său, dar era convins că Sharron va înţelege cît de rău îi păruse de cealaltă vază.

De fapt, Harry exprimase acest lucru mult mai simplu.

– E important ca Shawon să ştie că nu sînt rău.

Lui Griff nu i se părea că asta era problema. Fusese de acord să plătească vaza fără permisiunea lui Harry.

Florile, însă fuseseră în totalitate ideea lui.

Pusese aranjamentul floral enorm lîngă bancheta din spate şi o pornise spre casă, unde, odată ajuns, o sunase pe doamna Claymore să-i spună că va veni ceva mai devreme să-l ia pe Harry. În felul acesta se gîndise că va apuca să-i lase vaza cu flori, înainte ca florile să se veştejească în maşină. Şi mai rămînea o oră înainte de plecare, o oră întreagă în care nu avea nici o întîlnire sau altceva de făcut, şi nici să fie deranjat de un copil.

O oră în care avea să se gîndească cum s-o ceară pe Sharron în căsătorie, cu „C" mare.

Căsătoriţi pînă la sfîrşitul vieţii.

Îşi turnă un pahar de ceai rece şi ieşi în curtea interioară. Se aşeză pe un scaun capitonat, îşi lungi picioarele pe un alt scaun şi se gîndi că ar fi fost mai bine să o fi cerut în căsătorie înainte de a-i fi povestit păţania cu capsatorul.

Numai că atunci nu şi-a dat seama că ar fi vrut să-şi petreacă restul vieţii cu ea. Nu-şi dăduse seama de acest lucru pînă cînd nu avuseseră conversaţia aceea. Reacţia ei îl pusese pe gînduri, rîsul ei îl făcuse să-şi cerceteze mai adînc sufletul şi gîndurile.

Atunci îşi dăduse seama că îşi dorea foarte mult să-şi petreacă întreaga viaţă iubind-o.

Îi spusese înainte că o iubeşte. Se poate să-l fi crezut, dar cu rezervele pe care le stabiliseră împreună. Rezerve care puneau de la bun început cîte un semn de întrebare pe fiecare cuvînt rostit.

Acum nu mai exista nici o condiţie.

Avea de gînd să o ceară acum, înainte de a afla dacă este sau nu însărcinată. Probabil că urma să-i reproşeze că fusese atît de neînduplecat în privinţa căsătoriei.

Atît de idiot!

Îşi aminti cuvintele pe care i le spusese în seara aceea, cînd fixaseră condiţiile relaţiei lor: „Nu mă mai însor, Sharron. Niciodată. N-ar fi cinstit din partea mea să nu-ţi spun lucrurile acestea." Atunci nu ştiuse cît de tare se va îndrăgosti de ea.

Nu-şi dăduse seama că viaţa fără Sharron ar fi ceva imposibil de suportat. Şi Harry o iubea. Griff zîmbi, cu ochii la pajiştea verde, întrebîndu-se dacă şi-ar fi închipuit atunci ce importanţă va avea Harry în decizia pe care o luase acum. Oare o lăsase pe Sharron să vadă că instinctele ei materne funcţionau perfect pentru că ştia că asta va avea importanţă pentru viitorul lor?

Sau se îndrăgostise de femeia care îi iubea

fiul?

Ar fi vrut să fi ştiut mai devreme. Dacă era însărcinată, ar fi putut să-şi închipuie că se însoară cu ea din obligaţie dar nu era adevărat. Avea de gînd să se căsătorească cu ea indiferent dacă purta sau nu copilul pe care îl procreaseră în momentele acelea minunate în care făcuseră dragoste.

Nu-i rămînea decît speranţa că nu era însărcinată şi atunci îl va crede.

Capitolul Treisprezece

Era însărcinată.

Studie îndelung rezultatele înainte de a deschide cel de-al doilea pachet, cu care procedă la fel. După zece minute, avea confirmarea primului test.

Era însărcinată, în afara cazului în care ambele teste erau greșite. Citi din nou instrucțiunile – integral de data aceasta – și descoperi că precizia maximă a testului se putea obține la trei zile după care ar fi trebuit să aibă ciclu, însă nu avea răbdare.

Sharron se duse în dormitor și formă nu-

mărul de telefon al doctorului. Poate că exista posibilitatea să-l facă mai repede. Aşteptă să audă vocea secretarei la celălalt capăt al firului.

Nu suporta gîndul că era singura care ştia că este însărcinată. Ştia foarte bine acest lucru, dar trebuia să-i spună lui Griff.

Secretara răspunse înainte ca Sharron să apuce să se gîndească cum va face asta. Doctorul nu putea fi găsit întreaga săptămînă, şi nici asistenta lui. S-ar supăra dacă ar aştepta pînă lunea viitoare?

Nu. Sharron îi explică situaţia, iar secretara o trimise la o clinică de programare familială. Acolo făceau testul şi dădeau rezultatul în aceeaşi zi. Şi, da, testul de sînge confirma sarcina după trei zile de la concepere. Sună la clinică şi se programă pentru dimineaţa următoare. Se hotărî să-i spună lui Griff numai după aceea, pentru că nu avea nici un rost să-l alarmeze pe jăratic dacă primele rezultate erau greşite.

Cu o poezie pentru copii în gînd, Sharron se duse la dulap să-şi ia rochia de mătase stacojie. Era timpul să dea viaţă fanteziei lor.

Aşeză cu grijă rochia pe pat şi căută prin sertarul cu lenjerie ca să găsească ceva potrivit de îmbrăcat pe dedesupt. Nu dură mult, pentru că rochia fără bretele nu cerea mai mult decît un

furou, ciorapi şi ceva care să-i susţină. Scoase o pereche de chiloţi de dantelă şi rămase pe gînduri, întrebîndu-se dacă avea într-adevăr nevoie de ei, apoi izbucni în rîs şi îi azvîrli pe pat alături de celelalte obiecte de îmbrăcăminte.

Mai rămăsese ceva timp pînă la venirea lui Griff, aşa că se duse în camera de zi să mai studieze la pian, mai ales că nu putea să piardă toată după-amiaza rîzînd de una singură.

Nu avea nici cea mai mică grijă cu privire la ceea ce avea el să-i spună cînd va discuta despre căsătorie.

Bărbatul pe care îl iubea trebuia să facă ceea ce era bine.

Griff auzi muzică în timp ce se îndrepta către intrare. Se opri în faţa uşii, recunoscînd muzica tumultoasă a lui Rahmaninov, şi îşi dădu seama că buna dispoziţie a lui Sharron nu se diminuase de cînd, împreună cu Harry, aduseseră florile în după amiaza aceea. Şi atunci cîntase la pian. Era pentru prima dată cînd o asculta cîntînd.

Era mai mult decît bună. Cînta dumnezeieşte. Cu o energie incredibilă.

Se întrebă dacă era întotdeauna atît de agresivă cînd cînta. Forţa şi viteza cu care atacă, îl făcură să se gîndească că nu glumise cînd îi

povestise cum căzuse de pe banchetă.

Ar fi fost surprins dacă acest lucru s-ar fi petrecut numai o singură dată.

Atent să nu facă nici un zgomot – nu că ar fi observat Sharron, care era mult prea prinsă de muzică – Griff intră în casă. Pătrunse în camera de zi doar cît să poată vedea capătul pianului.

Vaza cu flori se bucurase de un succes imens. Sharron îl îmbrățișase pe Harry cu putere, apoi îl sărutase pe Griff cu pasiune eliberată de orice teamă de timiditate. Harry care radiase de bucurie la îmbrățișare, rămase uimitor de tăcut în timpul sărutului, după care îl trase pe Griff afară, pentru că încă nu apucase să joace Ninetendo, iar în ziua următoare trebuia înapoiat.

Griff băgă capul după colț și se trezi cu o surpriză la care rămase mut.

Sharron purta rochia, o minune de mătase stacojie care i se mula pe sîni și îi scotea în evidență culoarea imaculată a pielii. Părul îi era ridicat de pe umeri, într-o coafură care părea că se ține într-un singur ac să nu cadă.

Visul lui. Se simți pătruns de o satisfacție deplină, masculină. Rămase nemișcat în timp ce femeia pe care o iubea îi umplea inima de muzică și dragoste.

Nu-și putea închipui viața fără prezența ei.

Muzica se încheie cu o splendidă cascadă de sunete care îşi transferară ritmul în fiinţa lui. Pînă ce ajunse să perceapă liniştea, Griff mai vibră încă un timp, din ce în ce mai puţin, şi, dintr-odată Sharron îşi ridică privirea. Atunci văzu ceva ce nu mai văzuse pînă atunci în ochii ei.

Era o dragoste, o fericire de nespus care se oglindea în ea din propria lui lumină. O clipă numai... apoi dispăru, ca şi cum ar fi fost numai o licărire. Dacă se gîndea că trebuia să se ascundă de el?

Avea să-i spună direct mai tîrziu.

Se ridică de la pian şi o porni foarte încet în jurul pianului, lăsîndu-şi degetele să danseze pe abanosul lăcuit al pianului, ascunzîndu-şi expresia în spatele genelor coborîte. Griff o urmări cu privirea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se gîndi cît de frumoasă era... şi cît de mult îşi dorea să se vadă privirea aceea plină de dragoste în ochii ei.

Sharron devenise conştientă de prezenţa lui în momentul în care intrase în casă, într-atît de sensibilă era la persoana lui. În momentul acela îşi dăduse seama că nu există nici o cale de a-l convinge să se însoare cu ea dacă nu ştia că îl iubeşte. Astă seară, cînd va fi în braţele lui, unde i se părea mai normal să spună astfel de

lucruri şi unde, da, i-ar fi fost ceva mai uşor decît, să spunem, să i-o spună peste masă în timpul cinei.

Mîine îi va spune restul. După ce va şti exact rezultatul testului, cînd nu va mai exista nici un dubiu asupra vieţii pe care o creaseră.

Se opri în dreptul florilor şi ridică genele ca să se uite la bărbatul care îi furase inima. Nu se uita ca un bandit. Gîndul acesta îi încolţi un zîmbet în colţul buzelor, zîmbet care crescu cînd nu reuşi să-şi ia ochii de la chipul chipeş, viril care se afla la numai cîteva picioare lîngă ea. Era îmbrăcat impresionant. Purta o cravată colorată, sacou închis la culoare şi pantaloni largi de culoarea grîului, la fel cu cămaşa. Îşi dădu seama că o aştepta.

Brusc, înţelese ce aştepta.

– Te iubesc.

Cuvintele îi zburară înainte de a şti că le va rosti şi mult mai uşor decît îşi închipuise ea.

El îşi încleştă mîinile în pumni, şi clătină din cap ca şi cum ar fi fost speriat.

– Nu mă aşteptam cel puţin nu încă.

– Te iubesc de la începutul veacurilor, murmură ea. Am încercat să n-o fac, dar inima mea e foarte încăpăţînată.

– De ce?

– Ştiam că dacă mă îndrăgostesc de tine îmi va fi foarte greu să păstrez înţelegerea.

Degetele ei se curbară după marginea capacului de pian. Emoţia şi teama îi săpară un gol uriaş în stomac. Dacă i-ar fi spus acum că înţelegerea lor nu se schimbase cu nimic, ştia că graviditatea ei trebuia să rămînă un secret.

Nu putea să forţeze un bărbat să se însoare cu ea, nici măcar pe unul care pretindea că o iubeşte.

Ochii lui Griff ardeau de dragoste.

– La naiba cu înţelegerea. Pe atunci nu gîndeam cum trebuie, ca acum.

– Într-adevăr?

Griff îi zîmbi larg.

– Te măriţi cu mine, Shar? Vrei să trăieşti cu mine, să fii soţia mea?

Sharron simţi o spaimă cum nu mai simţise pînă atunci. Ştia oare că era însărcinată? Schimbase înţelegerea pentru motivul acela şi numai acela? Trebuia să ştie?

– De ce?

Griff părea derutat.

– Pentru că te iubesc.

Nu era suficient.

– Ai mai spus asta înainte. De ce acum, Griff? De ce mă ceri acum de nevastă?

Părea atît de îngrijorată şi speriată încît Griff se gîndi să o ia în braţe şi să-i dea liniştea şi bucuria pe care le simţea în adîncul sufletului datorită ei. Totuşi, rămase la distanţă, pentru că dorea ca ea să asculte ce avea el de spus.

– M-am îndrăgostit de tine chiar de cînd te-am văzut prima oară. Îţi aminteşti, Shar, cît de furioasă erai crezînd că îl neglijez pe Harry?

Încuviinţarea ei era aproape imperceptibilă, şi continuă fără să se oprească, pentru că era important ca să ştie că el spunea adevărul.

– M-am îndrăgostit de tine din ce în ce mai tare pînă cînd mi-am dat seama că dragostea mea nu îmi ameninţă viaţa. Cred în tine cu toată fiinţa mea, Sharron, îi spuse el tandru. Ai să crezi şi tu în mine pentru următoarele decenii sau mai mult?

– Parcă spuneai că dragostea e un temei prostesc pentru o căsătorie, îi aminti ea. Că un bărbat îndrăgostit nu poate avea încredere în instinctele lui. Înţelegerea...

Îi făcu semn să tacă.

– Înţelegerea era actul disperat al unui bărbat căruia îi era teamă de ce începea să simţă pentru tine.

Rîse ca şi cum se ironiza, apoi îi prinse privirea cu privirea lui.

– Am greşit, Sharron. Ca şi tine.

Zîmbetul ei era o contrazicere curajoasă.

– Eu nu greşesc niciodată.

– Cu Harry cum rămîne? Spune-mi că nu vrei să fii mama lui.

Vocea îi deveni mai caldă şi mai slabă cînd adăugă:

– Spune-mi că nu vrei să dai viaţă copilului nostru.

Nu putea, şi acest lucru i se putea citi pe faţă, înainte de a rosti vreun cuvînt.

– Nu e greu să-l iubeşti pe Harry, murmură ea. Vrei să ne căsătorim în seara asta, Griff? Vrei să zburăm la Reno şi să îţi devin soţie... înainte de a şti dacă sînt sau nu însărcinată?

Griff zîmbi.

– Întotdeauna am crezut că roşu e o culoare foarte potrivită pentru mirese.

Sharron închiţi în sec.

– Şi dacă nu sînt însărcinată?

– Avem tot timpul să aranjăm şi acest neajuns, începînd din noaptea asta.

Întinse o mînă care tremura de emoţie.

– Hai să-l luăm pe Harry, dragostea mea. Nu o să ne ierte niciodată dacă zburăm cu avionul fără el.

„Va fi bine", îşi zise Sharron. „Chiar foarte

bine." Trase adînc aer în piept, apoi se îndreptă către el, legănîndu-şi provocator şoldurile.

– Asta ai în minte, Griff? îl întrebă ea, trecîndu-şi degetele uşor peste umerii-i goi, apoi rotindu-şi fusta scurtă. Eşti sigur că vrei să-ţi petreci noaptea într-un avion cînd am putea face altceva care necesită mai multă imaginaţie?

Îşi puse mîna în mîna lui şi se pierdu în îmbrăţişarea lui. Griff începu să-i sărute umerii, faţa, braţele.

– Vreau să petrec noaptea cu tine. Toată noaptea, îi şopti el. Dacă singura modalitate ca să facem acest lucru este să ne căsătorim, atunci hai s-o facem.

Sharron îşi petrecu braţele pe după mijlocul lui şi se întrebă de ce îşi închipuise că ea va fi cea care va trebui să-l convingă.

Griff îi ridică bărbia cu degetele.

– Ce zice, Shar? Te măriţi cu mine în seara asta?

Ştia că trebuia s-o facă. Aşa că, spuse da, apoi zîmbi gîndindu-se la darul de cununie pe care avea să i-l facă lui Griff şi care avea să-l lase cu gura căscată.

Mai plini de entuziasm decît o pereche de adolescenți, luară avionul pînă la Reno și, înainte de miezul nopții, deveniră soț și soție.

Harry a condus mireasa, dar îi spunea „mami" încă înainte de a ateriza la Reno.

Sharron purta rochia care fusese croită parcă din imaginația lui Griff. După ce Griff îi puse în deget inelul pe care-l avea de la bunica sa, îi jură dragoste veșnică.

În dimineața următoare, Griff avea o întrunire la primărie, așa că s-au întors imediat acasă. Oricum, Sharron nu se supărase, pentru că și ea avea ceva important de făcut. Îi spusese totuși că nu credea că Griff va fi într-o stare corespunzătoare după o noapte întreagă nedormită.

Griff zîmbise și replicase că, după ce îl culcau pe Harry, va încerca să-i dea ei toată energia pe care o avea, că restul nu mai conta.

Nu mai era timp pentru glume cînd o porniră, mînă în mînă, către dormitorul lui Griff, unde se dezbrăcară unul pe celălalt și alunecară sub cearceafuri.

Nu mai era timp decît pentru dragoste.

Griff se sculă devreme și se îmbrăcă pentru

întrunire, apoi o sărută pe Sharron în chip de bună-dimineața și de rămas-bun.

– O sun pe doamna Claymore, ca s-o rog să vină să-l ia pe Harry într-o oră, ca să te poți odihni puțin astăzi. Precis nu te deranjează să-i dai micul dejun?

Sharron, ivită dintre cearceafuri boțite, aruncă cu o pernă în el și îi spuse să înceteze să o mai trateze ca pe un musafir.

– Sînt mama lui Harry, așa că este normal să fac astfel de lucruri.

– Atunci, data viitoare cînd mai sparge ceva, te las să te ocupi tu de el.

Sharron mai aruncă cu o pernă în el.

– N-ar fi mai bine să-l las eu pe Harry la doamna Claymore? Am de umblat astăzi prin oraș.

Griff se declară de acord, apoi scoase dintr-un sertar un tricou și i-l întinse.

– Pentru cazul în care Harry intră fără să bată la ușă, spuse el.

Îi dădu un ultim, lung și înfocat sărut și ieși înainte ca ea să-și vină în fire. Cîteva clipe mai tîrziu, îl auzi pe Harry pe hol. Abia apucase să-și tragă tricoul pe picioare cînd în ușă, apăru un ghem de energie, care îi trase o directă în stomac.

Harry nu observă că noua lui mamă avea o costumaţie foarte originală şi sumară, cînd se ghemui lîngă ea.

– Ce facem astăzi, mami? Ne jucăm în grădină?

Nu avea inima să-i spună că urma să-l ducă la doamna Claymore. Îl cuprinse în braţe şi se gîndi că n-ar fi fost chiar atît de greu să-l ia cu ea, iar dacă era cazul, putea să şi anuleze programarea.

Doar era prima ei zi alături de noul ei fiu.

Aşa că Sharron şi Harry îşi făcură planuri pentru ziua care începuse şi se despărţiră numai atît cît îi luă lui Sharron să se îmbrace. Alese o rochie albă de plajă. Îi era recunoscătoare lui Griff că se gîndise să-i spună să îşi împacheteze cîteva lucruri, pentru că rochia roşie era categoric nepotrivită pentru activităţile de dimineaţă. Harry se îmbrăcă cu pantaloni scurţi de culoare verde, tricou galben şi pantofi albaştiri.

Sharron se întrebă cît va dura spectacolul, pentru că începuse deja s-o doară ochii cînd se uită la el. Cît timp Harry îşi mîncă brioşele şi îşi bău sucul de portocale, Sharron sună la clinică. Descoperi că lîngă clinică era un centru de supraveghere a copiilor, unde l-ar fi putut lăsa pe Harry timp de cîteva minute, cît dura testul. Îi

explică lui Harry că avea o scurtă întrevedere cu doctorul şi el o linişti, spunîndu-i că nu se supără dacă îl lasă să o aştepte la centrul de supraveghere, cu condiţia să se grăbească. Aveau o mulţime de lucruri de făcut.

Voia să cumpere film pentru aparatul de fotografiat, ca să poate face fotografii cu noua familie, şi prăjituri. Şi să meargă în parc. Şi la un picnic.

Sharron o sună pe doamna Claymore ca să-i spună că Harry nu mai vine la ea, apoi îl fixă pe Harry în scaunul de maşină special pentru el, pe care Griff avusese grijă să-l transfere în maşina ei. Se întreba dacă era într-adevăr însărcinată şi dacă Harry ar accepta ideea.

Se întreba dacă era bine că-i spusese lui Griff.

Wagner era un oraş mic şi, cum se întîmplă frecvent în oraşele mici, nimic nu trece neobservat. Era ceva firesc să întîlneşti pe cineva întîmplător de mai multe ori în aceeaşi zi. Nu era deci nimic ieşit din comun că Griff ieşi din clădirea primăriei în momentul în care Sharron se îndrepta către o clădire care se afla pe partea opusă. Îi făcu semn cu mîna şi o strigă,

dar traficul aglomerat care îi separa trebuie să-i fi acoperit strigătele, pentru că Sharron urcă scările şi dispăru în clădirea aceea, fără să întoarcă măcar capul.

Era în mijlocul străzii, încercînd să traverseze, cînd îşi aminti că singurul lucru pe care putea să-l adăpostească această clădire era *Centrul de Programare Familială.*

Planning familial. „Ce caută Sharron acolo?", se întrebă el, în timp ce aştepta să treacă o maşină, înainte de a-şi continua drumul. Cu mapa într-o mînă, Griff încetini pasul, mergînd către clinică. Cabinetul lui Brent Lawrence era la cîteva clădiri mai departe, într-un bloc care găzduia cîteva cabinete şi farmacia. Ştia asta pentru că fusese nevoit să meargă acolo pentru loţiunea cu calamină a lui Sharron.

Clinicile de planning ofereau o mulţime de servicii, ştia, dar unul singur dintre acestea era probabil că nu putea fi oferit de Lawrence, întreruperea de sarcină.

Se opri brusc lovit de realitate. Sharron nu spusese niciodată că voia copilul lui. Nu rostise aşa ceva. Se căsătorise cu ea pentru că o iubea.

Şi ea se căsătorise cu el pentru că îl iubea... dar nu avea destulă încredere în el, încît să-i

ceară părerea.

„Un bărbat îndrăgostit habar nu are cine este aleasa lui. Istoria e plină de idioți care au iubit pe cine nu trebuia. Am făcut o alegere greșită o dată. Nu spune nimeni că nu s-ar putea întîmpla și a doua oară."

Se repetă istoria. Simți în gură un gust amar.

Cum de se înșelase atît de tare în privința ei?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce stătea pe trotuar și o aștepta să iasă.

– Hei, tati!

Griff ar fi putut să jure că auzise vocea fiului lui. Întoarse capul și îl zări pe Harry, cățărîndu-se pe un gard metalic. Privi cu luare aminte terenul de joacă din spatele gardului și își dădu seama că era un centru de supraveghere a copiilor sau ceva de soiul ăsta.

Nu putea să creadă că Sharron îl adusese pe Harry aici, să o aștepte pînă cînd termina ce avea de făcut. Consultația pentru întrerupere de sarcină, întrerupere de sarcină, oricum.

Nu pomenise decît de unul din drumurile astea.

Se forță să zîmbească în timp ce se îndrepta către Harry, dar efortul era prea mare, așa că renunță.

– Ce faci aici, Sportivule?

– Mama are de făcut o consultație. Nu pot să intru cu ea.

Nu era nici o glumă. Griff se aplecă pînă la nivelul la care era fiul lui. Și-ar fi dorit ca noaptea trecută să nu fi existat. Ar fi fost destul de greu s-o scoată pe Shawon din viața lui Harry.

Harry ar fi suferit mult.

– Mergi să mănînci cu tati? îl întrebă el, gîndindu-se că trebuie să-l scoată pe Harry de acolo înainte ca Sharron să apară.

În spatele lui Harry apăru o femeie care îi puse o mînă pe umăr.

– Harry, îl cunoști pe nenea ăsta?

Harry chicoti.

– E tatăl meu. Vrea să mergem să mîncăm împreună.

Femeia îi aruncă lui Griff o privire acră.

– Îmi pare rău, domnule, dar regulile nu permit acest lucru. Mama lui Harry nu a specificat pe altcineva pe hîrtie ca să ia copilul, în afară de dumneaei. Nu vă pot lăsa să-l luați.

– Dar este fiul meu.

– Este tatăl meu.

Harry se smuci pe sub mîna femeii și întinse brațul spre tatăl lui.

– Vreau să plec.

– Nu se poate, Harry, spuse femeia. Trebuie s-o aştepţi pe mama.

– Nu mă puteţi împiedica, insită Griff, scăpînd mapa din mînă în timp ce măsura din ochi înălţimea gardului. Dacă trebuie să vin acolo să-l iau, o voi face.

Pe faţa femeii apăru panica. Îl prinse pe Harry şi, în timp ce pleca în grabă cu puştiul, o nouă voce interveni.

– E în regulă, doamnă Kostler. Harry poate să meargă cu tatăl lui dacă vrea.

Griff nu o slăbea pe femeie din ochi. Nu îndrăznea să se uite la Sharron pentru că ar fi văzut dezamăgirea din ochii lui şi încă nu era pregătit să vorbească despre asta.

Nu ştia dacă va putea vreodată.

Doamna Kostler îi dădu drumul lui Harry, care alergă la gard.

– E prea înalt, tati. Trebuie să-l ocoleşti.

Sharron îl atinse pe Griff pe umăr.

– Îl iau eu, Griff. Oricum trebuie să semnez. Mai bine ne întîlnim la maşină.

Îi arătă cu degetul unde era parcată maşina.

– Îmi pare rău, doamnă Kostler. Habar n-am avut că soţul meu o să treacă pe aici. Data viitoare, n-am să uit să-l trec şi pe el pe listă.

Doamna Kostler spuse ceva despre reguli,

apoi îl urmă pe Harry care intrase în clădire să o aştepte pe Sharron.

Sharron simţise că ceva nu era în regulă din momentul în care auzise tonul dur, încordat al vocii lui, cînd ameninţase că escaladează gardul. Era mai mult decît mînia că cineva îl opreşte să se apropie de fiul lui.

Îşi dăduse seama că se întîmplase ceva grav după faptul că se ferise să se uite la ea.

Trebuia neapărat să afle ce era.

– Ce este, Griff? ce este atît de cumplit încît nici măcar nu poţi să te uiţi la mine?

Atunci, Griff se întoarse spre ea, privind dincolo de umărul ei, la clădirea din spate, clinica de planning familial. Dezorientarea ei nu dură decît pînă cînd îşi aminti ce alte servicii mai oferea clinica şi să le conecteze cu povestea personală a lui Griff.

Oare se sfîrşise mariajul lor înainte de a începe? Îşi simţi gura uscată şi mîinile începură să-i tremure, în timp ce înfrunta privirea acuzatoare a lui Griff.

– Te iubesc, Griff. Tot ce pot să-ţi spun în legătură cu ce crezi tu, este că, dacă nu crezi în tine însuţi, n-ai să poţi crede niciodată în mine.

Griff se încruntă şi rosti cîteva cuvinte care semănau mai degrabă a mormăieli.

– Ce vrei să spui? Cum să cred în mine? Nu despre asta vorbim acum.

Sharron strînse din dinți. Era atît de tîmpit și nici nu-și dădea seama.

– Cînd ai divorțat, ai spus că n-ai să te mai însori niciodată pentru că nu mai ai încredere în instinctele tale. Aseară mi-ai spus că te-ai înșelat atunci... și am fost destul de proastă ca să te cred.

Griff se întunecă la față de furie.

– Ai fost în clinica aia...

– Da, Griff, am fost în clinica aia.

Ochii lui Sharron se umplură de lacrimi, dar se împotrivi să le dea drumul, pentru că ar fi împiedicat-o să spună tot ce avea de spus.

– Am fost la clinica aceea, și tu nu ai decît să întrebi de ce am fost acolo, iau eu am să-ți răspund ce făceam acolo. Totuși, chiar acum mă duc să-l iau pe Harry. Ți-l aduc și apoi poate ai să-i explici tu de ce noua lui mamă nu merge acasă cu el.

Se întoarse către intrare, dar Griff îi puse o mînă pe braț și încercă să o oprească. Cînd se uită la el peste umăr, văzu confuzia întipărită pe fața lui.

– Ce e, Griff? Ți-e teamă că fiul tău n-ar putea înțelege?

Clătină din cap cu disperare înainte de a adăuga:

– La urma urmei, n-ai decît să-i spui că Sharron nu este făcută să fie mamă.

Își smuci mîna din strînsoarea lui și intră în clădire, întrebîndu-se dacă toată lumea avea parte de o asemenea zi la începutul căsniciei. Își aduse aminte apoi că dăduse numărul de telefon al lui Griff la clinică pentru rezultatul testului. Fabrică un surîs pentru Harry și inventă o scuză care să explice de ce trebuia să meargă în mașina tatălui său. Îl conduse apoi afară, la locul în care aștepta Griff. Fără să se uite la Griff, trase scaunul lui Harry din mașina ei și îl puse jos pe trotuar.

Apoi, se întoarse la clinică, unde tăie numărul de telefon al lui Griff de pe formular și îl trecu pe al ei. Numai Dumnezeu știa cît îi va trebui lui Griff pînă ce își va veni în fire.

Capitolul Paisprezece

Griff era convins că Sharron nu ştia că o urmărea.

Îi era teamă că, dacă aşteaptă pînă ce ajungea acasă la ea şi încuia uşa în urma ei, s-ar fi opus să deschidă. În acest caz, ar fi fost nevoit să spargă vreo fereastră şi asta nu era în favoarea lui. Oricum, ar fi făcut tot ce se putea face, pentru că erau cîteva lucruri pe care voia să i le spună înainte de a ieşi cu totul din viaţa ei.

Se gîndise că dacă stătea aproape de ea, va fi nevoită să-l lase să intre ca să nu provoace o

scenă pe pajiștea din fața casei.

O urmări pe cînd se întorcea la clinica de planning familial și fusese izbit de un adevăr pe care îl ocolise pînă atunci. Sharron n-ar fi făcut acel lucru la care nici nu vroia să se gîndească fără ca el să știe. Nu l-ar fi făcut deloc.

Acest adevăr îi răsună într-o ureche, în timp ce cealaltă suportă țipetele lui Harry, care se văicărea că își voia mama înapoi și că nu mai vine odată.

Griff credea în acest adevăr, credea în Sharron. Se ruga ca ea să poată găsi destulă îngăduință, ca să-l poată ierta cînd îi va spune ce măgar fusese.

Nu găsea nici un motiv pentru care ar face-o... decît acela că îl iubea. Sau se dusese pe apa Sîmbetei și asta?

Îl calmă pe Harry cu promisiuni ispititoare, apoi îl lăsă la doamna Claymore, cu explicația că „tati are nevoie să petreacă puțin timp între patru ochi cu mami".

Harry înțelesese, deși nu uitase să-i spună că se ducea la culcare devreme și îl întrebase cînd putea să se joace cu noua lui mamă.

Mai tîrziu, îi răspunsese el, apoi se grăbi către locuința lui Sharron. Se gîndi că era norocos că o ajunsese din urmă la numai cîteva case

depărtare față de casa ei. Strîngea volanul cu o forță care îl făcu să-l doară încheieieturile degetelor.

Sharron opri mașina și Griff o urmă blocîndu-i ieșirea, ca să nu plece înainte de a termina el ce avea de spus. Coborî încet din mașină și se grăbi să o întîmpine în timp ce ea cobora dintr-a ei.

Se așteptase să o vadă cu lacrimi pe obraz, dar Sharron îi zîmbi cu căldură și dragoste, făcîndu-l să se piardă. Îi ieși din minte tot ce avusese de spus. Sharron se sprijini cu spatele de mașina ei și îi înfruntă privirea derutată cu privirea ei ușor ironcă.

– De ce zîmbești? o întrebă el încet, apropiindu-se mai mult de ea cînd își dădu seama că asta și voia.

Își trecu brațele pe după gîtul lui, trăgîndu-i capul spre capul ei.

– Zîmbesc, Griff, pentru că ți-a luat mai puțin de douăzeci de minute ca să-ți dai seama cît de cretin ai fost. Mi-am închipuit că îți va lua cel puțin o oră.

Îl sărută pe bărbie și îl întrebă dacă n-ar vrea să își pună mîinile pe mijlocul ei să o strîngă lîngă el, bineînțeles, dacă nu îi este teamă de ce spun vecinii.

Vecinii erau ultimii din pricina cărora şi-ar fi făcut griji. Îi înconjură mijlocul cu braţele, apropiind-o cu grijă, temîndu-se să creadă că ea ar dori să fie îmbrăţişată de acest cretin care îi devenise soţ în urmă cu douăzeci şi patru de ore.

– Am greşit, spuse el, frecîndu-şi bărbia de creştetul capului ei. Am greşit, am fost un tîmpit. N-ai face niciodată aşa ceva fără să discuţi cu mine.

– N-aş face aşa ceva, şopti ea. Ai ştiut tot timpul acest lucru, numai că nu ţi-ai ascultat inima.

– Dar dacă...

Sharron îi acoperi buzele cu degetele unei mîini, privindu-l neîncetat.

– Nu m-aş fi măritat cu un bărbat care nu crede în el însuşi. Nu a fost decît o chestiune de conştientizare.

– A fost o lecţie dură, Sharron. M-ai făcut să cred că s-a sfîrşit.

Ea clătină din cap, cu o strălucire argintie în ochi.

– Tu ai privit lumea pe dos, iar eu am aşteptat ca să-ţi revii, s-o vezi aşa cum este.

Îşi sprijini obrazul de pieptul lui, în care se auzeau bătăile inimii.

– Sînt fericită că nu ți-a trebuit prea mult ca să-ți dai seama cît de măgar ai fost.

Gura lui trecu peste fruntea lui Sharron şi apoi peste genele tremurătoare...

– De cînd ai devenit aşa de deşteaptă?

– Nu sînt sigură că trebuie considerat deşteptăciune faptul că te măriți cu un măgar:..

Griff se aplecă şi îi acoperi gura cu gura lui înainte de a termina ce avea de spus, ceea ce era cît se poate de binevenit, pentru că oricum Sharron nu mai avea chef să vorbească.

Voia să-l iubească pe bărbatul acesta care îi era soț.

Pesemne că Griff simțise acelaşi lucru, pentru că o luase în brațe şi o dusese înăuntru... unde îi arătase între patru ochi cît de mult o iubea.

Nu rămăsese nici un dubiu în această privință între ei doi.

Nu trecuse foarte multă vreme pînă cînd ajunseră la doamna Claymore să-l ia pe Harry, şi totuşi se schimbaseră multe de cînd îl văzuseră ultima oară.

Şi Harry se schimbase. Sharron insistase

asupra acestui lucru în timp ce îl gîdila, la picioare, la încheietura opusă genunchiului, provocînd țipete de bucurie de o stridență care te asurzea de-a binelea.

– N-am crescut, mami. Oamenii nu cresc așa repede.

– Harry, sînt sigură că ai crescut, pentru că azi dimineață erai un simplu băiețel, iar acum știu precis că vei fi un frate mai mare. Cum s-ar fi putut întîmpla una ca asta dacă n-ai crescut?

– O să am un frățior? întrebă el, făcînd ochi mari de entuziasm.

– Sau o surioară. Mai trebuie să așteptăm un pic pînă o să știm .

Sharron aruncă o privire spre Griff, care părea încă sub stare de șoc. Își înfrînse lacrimile de bucurie care o podideau. Harry scoase un chiot războinic și îi înconjură gîtul cu brațele, apoi o trase la pămînt.

Sharron își dădu seama că era favorabil planului.

Griff îi urmări pe cei doi rostogolindu-se pe iarbă și își spuse că săruturile pe care i le dădea Harry lui Sharron acum, mozolind-o pe față, erau amintiri pe care le va purta în inimă întreaga ei viață. Erau darul unui copil care devenise la fel de mult copilul ei pe cît era al lui.

Apoi, pentru că anii petrecuți alături de Harry îl învățaseră că visele trebuie trăite, Griff se tîrî pînă la cele două ființe pe care le iubea mai mult decît orice pe lume, și lansă un atac prin surprindere.

Sharron scoase un urlet, Harry țipă, iar vecinii își închipură că sînt sunetele pe care le scotea o familie la joacă.

O familie gălăgioasă, dar o familie care cunoștea valoarea iubirii.

SFÎRȘIT

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Loveswept

GRIFF - *un tată care flirtează, care a privit-o adînc în ochi și nu o va mai lăsa să plece...*

Gura ei minunată îl făcea să dorească s-o sărute cu pasiune și formele ei voluptoase îl ispiteau; își închipuia umerii ei goi, mîngîiați numai de razele lunii și de mîinile lui. Vocea lui voalată îi dădea fiori lui Sharron, o ispitea să tînjească după ce nu avusese niciodată...

Ea avea gust de miere și de vin, îl făcea să ardă de dorință, așa cum nici o femeie nu mai reușise, dar Griff insista că el vrea să-i fie doar prieten și iubit, fiind încă rănit de o trădare pe care n-o putea ierta. Cuprinsă de extaz, Sharron se lupta cu Harry; desigur, era doar un vis.

Dar iubirea a fost mai puternică decît ei...

Preț 1600 lei

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Loveswept

GRIFF - *un tată care flirtează, care a privit-o adînc în ochi și nu o va mai lăsa să plece...*

Gura ei minunată îl făcea să dorească s-o sărute cu pasiune și formele ei voluptoase îl ispiteau; își închipuia umerii ei goi, mîngîiați numai de razele lunii și de mîinile lui. Vocea lui voalată îi dădea fiori lui **Sharron**, *o ispitea să tînjească după ce nu avusese niciodată...*

Ea avea gust de miere și de vin, îl făcea să ardă de dorință, așa cum nici o femeie nu mai reușise, dar **Griff** *insista că el vrea să-i fie doar prieten și iubit, fiind încă rănit de o trădare pe care n-o putea ierta. Cuprinsă de extaz,* **Sharron** *se lupta cu* **Harry**; *desigur, era doar un vis.*

Dar iubirea a fost mai puternică decît ei...

Preț 1600 lei

Mama lui Harry ◆ Victoria Leigh

MIRONA

Mama lui Harry

Victoria Leigh

Loveswept